

Giới thiệu Kiều Nữ Lâm Gia

Lâm Thấm trong truyện Kiều Nữ Lâm Gia của tác giả Xuân Ôn Nhất Tiểu là nhị tiểu thư Lâm gia, là con cưng của phụ mẫu, là tiểu muội muội được ca ca tỷ tỷ hết lòng mến yêu, cuộc sống ngôn tình cổ đại của gia đình tạm ổn trôi qua không buồn không lo.

Theo phụ mẫu huynh tỷ trở lại kinh thành, thì thân thích của nàng lập tức nhiều hơn, huynh trưởng lấy vợ, trưởng tỷ lấy chồng, đội ngũ thân thích của nhị tiểu thư Lâm gia càng ngày càng không lồ, càng ngày càng hào hoa. Nhưng, trong những thân thích này từ khi nào lại chui vào một tiểu tử tuần tú bụng dạ khó lường, cư nhiên công bố phải mang nàng ra khỏi Lâm gia, cưới trở về phủ của hắn?

Việc này rất là quan trọng, khế ước quân hôn cần phải lý luận đằng hoàng với hắn! Mời các bạn cùng đón xem truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mặt trời vừa lên, ánh sáng nhẹ nhàng dần dần lộ ra từ phía đông, dịu dàng soi rọi nhân gian, chiếu sáng giọt sương long lánh trên đầu cành, hòa với tiếng chim hót vang trong rừng, tạo nên cảnh tượng vô cùng hài hòa.

Đến giờ Mẹo, người trong Lâm phủ đều lục tục dậy, nữ đầu bếp nấu cơm, nô bộc quét dọn đình viện, bọn thị nữ hoặc nuôi chim tước, hoặc ủi quần áo, ai có chức nấy, ai làm chuyện đó.

Khói bếp từ phòng bếp lượn lờ bay lên, hòa với ánh mặt trời yên tĩnh trang nhã, làm cho người ta cảm thấy tâm bình khí hòa, tâm thần sáng khoái.

Cả Lâm phủ giống như trẻ nít thức tỉnh sau cả đêm ngủ say, khắp nơi đều hiện ra sức sống tốt đẹp, sự phấn chấn và hăng hái.

Trên con đường mòn sáng bóng do đá vụn trải lên, có một con ngỗng trắng mập mập đang đi nghênh ngang, bộ lông tuyết trắng, miệng và lòng bàn chân lại giống như hồng ngọc, rất là đáng yêu. Nó nghênh cao đầu, vẻ mặt ngạo mạn, bước đi thong dong, vừa đi, vừa phát ra tiếng kêu quát quát, âm điệu trầm trọng.

Bên cạnh ngỗng trắng là một tiểu cô nương khoảng ba bốn tuổi, trên đầu có hai bím tóc nhỏ, gương mặt tươi cười, ngây thơ và sung sướng.

Tiểu cô nương rất hiền hoà, ngỗng trắng thì có dáng điệu ngông nghênh, một bé gái, và một con ngỗng trắng lớn, thật là thú vị.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư chậm một chút!" Sau lưng tiểu cô nương vang lên âm thanh năn nỉ, hai nha đầu đi như chạy, sắc mặt gấp gáp.

Tiểu cô nương cười hi hi quay đầu lại, khoát khoát tay với hai nàng ấy, "Đại Bạch không thích hai người, đừng tới đây."

Âm thanh non nớt, mềm mại dịu dàng, rất dễ nghe, rất êm tai, nhưng hai nha đầu nghe bé nói như vậy, lại thật không dám đuổi theo bé, chỉ dám đi theo sau bé xa xa.

Phía trước là một hồ nước gọn dập dềnh, trên hồ có cây cầu cong bằng đá, bên hồ có tảng đá xanh, lan can cẩm thạch, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

diễn-đàn-(Lê)-Quý -Đôn

Trên cầu có một người đi tới, tóc quấn khăn xanh, mặc áo dài màu xanh nhạt, xa xa nhìn thật giống một thiếu niên lang đẹp trai. Nếu đến gần nhìn kỹ, sẽ phát hiện màu da của nàng vô cùng trắng nõn nhẵn nhụi, ngũ quan vô cùng tinh xảo mỹ lệ, thanh nhã tuấn đạt, dáng người cao cao, dung mạo phong độ, thật là thiếu nữ tuyệt sắc.

"A Thấm, chào buổi sáng!" Người nọ cười dài, mặt mày hớn hờ, "Đại Bạch, cũng chào buổi sáng!"

Ngỗng trắng ngạo mạn không ai bì nổi dừng bước lại nghiêm nghị kêu hai tiếng, giống như đang chào hỏi với người nọ, Lâm Thấm lại xoay đầu nhỏ dò xét nàng cẩn thận, một lát sau, lại lộ ra vẻ mặt như người lớn, còn trách: "Tỷ tỷ lại bướng bỉnh."

Trong đôi mắt xinh đẹp của Lâm Đàm chớp qua vẻ kinh ngạc, ngồi xổm người xuống, có chút hăng hái hỏi tiểu muội muội của mình, "A Thấm, tỷ tỷ và đại ca là long phượng thai, dáng dấp giống nhau, quần áo ăn mặc cũng giống đại ca như đúc, muội làm sao nhìn ra được? A Thấm rất lợi hại, thật tình mắt."

Mặt Lâm Thấm lộ vẻ đắc ý, chỉ chỉ mặt của A Đàm, "Tỷ tỷ cười giống như mùa xuân, đại ca thì cười giống như... . ." Bé nghiêm túc suy nghĩ một lát, hơi do dự nói: "Đại ca, thì cười giống như mùa thu. . . ." Giọng nói vô cùng không xác định.

Mặt mày Lâm Đàm cong cong, "Tỷ tỷ cười thật ấm áp, đại ca thì hơi lạnh lùng, có đúng hay không?"

"Tóm lại không giống nhau." Lâm Thấm làm cái mặt quỷ với tỷ tỷ.

"A Thấm nhà ta thật có học vấn, cái từ ‘tóm lại’ này dùng cực đúng, cực kỳ sát!" Lâm Đàm đưa ra ngón tay cái, khen ngợi muội muội.

Lâm Thấm hả hê ngẩng đầu nhỏ lên.

Lúc này vẻ mặt tư thái của Lâm Thấm và Đại Bạch bên người bé rất có vài phần tương tự, đảo mắt nhìn quanh mọi nơi.

Lâm Đàm cũng cười, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, "Sao hôm nay A Thấm dậy sớm vậy? Có ngủ đủ không?" Lâm Thấm cười hi hi, "Ngủ đủ. Nương bảo hôm nay có thân thích tới, muội chơi với Đại Bạch trước, chờ thân thích tới, liền tới chơi với thân thích." Lâm Đàm mỉm cười, "Tiểu A Thấm cái này nhà ta còn chưa đến bốn tuổi, lại suy nghĩ chu đáo quá." Lâm Thấm vui vẻ, "Chứ sao."

Mặt trời mọc lên từ phía đông, tỏa sáng khắp nơi, chiếu vào khuôn mặt nhỏ bé trắng như tuyết của Lâm Thấm càng phát ra óng ánh trong suốt.

diễn đàn-(Lê)-Quý.Đôn

Hai nha đầu vẫn luôn đi xa xa đằng sau giống như xem đến cứu tinh, vội vàng tới, "Xin thỉnh an đại tiểu thư, thỉnh an nhị tiểu thư." Lâm Đàm đứng lên, khề cau mày, "Nhan Tại, Ứng Cai, sao hai người lại cách xa nhị tiểu thư vậy? Phía trước chính là hồ nước, Đại Bạch thích bơi, nhị tiểu thư còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu đi theo xuống nước, thì sao đây?" Nói đến sau, liền nhìn hồ nước cách đó không xa một chút, giọng nói dần dần nghiêm nghị.

Hai nha đầu vội quỳ xuống, nha đầu tên Nhan Tại hết sức giải thích, "Nhị tiểu thư nói Đại Bạch không thích hai ta, không cho hai ta áp sát quá gần, nô tỳ không dám trái ý nhị tiểu thư." Nha đầu tên Ứng Cai lại ngoan ngoãn cúi đầu, "Ta đại tiểu thư dạy dỗ, nô tỳ biết sai, lát nữa liền đến chỗ Tần ma ma nhận đòn."

Ngồi trắng thấy hai nha đầu tới đây, liền kêu gào quát quát, đuổi dài cổ, muốn cắn chân Nhan Tại, Nhan Tại bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, run run trốn về sau, "Người đừng cắn ta, người đừng cắn ta. . . ." Lâm Thấm mất hứng, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, khiển trách, "Đại Bạch, người đừng cắn người tùm lùm!" Còn tức giận đánh ngồi trắng.

Ngồi trắng lại rất không nghe lời, cố chấp muốn cắn tiếp.

"Đại Bạch sao người lại thế?" Lâm Thấm giận đến khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, "Người không nghe lời nữa, ta liền không cho người bơi, biết không?"

Khóe miệng Lâm Đàm hơi vênh.

Được đó, muội muội ta tuy mới chỉ lớn thế này, lại rất biết giảng đạo lý. Đại Bạch sợ nhất là cái gì? Một là không cho nó ăn cơm, hai chính là không cho nó bơi. Khi A Thấm khiển trách Đại Bạch, còn rất biết nắm lấy yếu điểm

"Cũng không cho người ăn cơm, không cho người ăn bùn, không cho người ăn cỏ!" Lâm Thấm giận chỉ Đại Bạch, khí thế mạnh mẽ, làm liền một mạch.

Lâm Đàm xem say sưa ngon lành.

Muội muội ta rất biết gây gổ, rất biết dạy dỗ nha!

Ngồi trắng vừa trang trọng nghiêm túc vừa ngạo mạn cao ngạo vừa cố chấp vô cùng cư nhiên bị Lâm Thấm dạy dỗ chịu phục, rướn cổ kêu lên vài tiếng, khí thế oai phong hùng dũng bùng bùng đứng ở một bên, nhưng lại không cắn người nữa.

Nhan Tại đang chảy nước mắt, run run rẩy rẩy quỳ gối, nhìn cực kỳ đáng thương.

Ứng Cai thì tốt hơn nàng ta nhiều, hình như chưa từng bị kinh hãi hù dọa.

diễn đàn-(Lê)-Quý.Đôn

Lâm Đàm dịu dàng nói: "Chuyện ngày hôm nay, mặc dù có nguyên nhân, nhưng hai người đều có lỗi. Nhị tiểu thư nói Đại Bạch không thích hai người, không cho hai người đến gần, các người liền nên nghĩ cách, một người lặng lẽ đi theo sau lưng nhị tiểu thư, có khả năng gần cỡ nào liền gần cỡ đó; một người khác nhanh đi về bẩm báo phu nhân, phu nhân tự có sắp xếp. Bằng không, phu nhân nghĩ hai người đi theo hầu hạ nhị tiểu thư, nhưng thật ra thì hai người cách nhị tiểu thư xa tám trượng, còn ở mép nước, thế sao được?" Hai nha đầu Nhan Tại và Ứng Cai không phản đối, dập đầu nhận lỗi, "Dạ, nô tỳ biết, về sau không dám nữa, sẽ tự mình đi nhận đòn."

Lâm Thấm kéo váy của tỷ tỷ, giữa khuôn mặt nhỏ nhăn lên, nhìn nàng năn nỉ.

Lâm Đàm cúi đầu thấy đôi mắt nhỏ của muội muội, thì biết rõ bé đang cầu cạnh cho Nhan Tại và Ứng Cao, không khỏi nhìn hai nha đầu này một, sắc mặt trầm ngâm.

Nhan Tại và Ứng Cai cũng đã mười một mười hai tuổi, hầu hạ Lâm Thấm cũng gần nửa năm, tên của hai người còn do Lâm Thấm đặt nữa. Lâm Thấm mới học nói chuyện không lâu, người bán mang người đến cho La phu nhân mẫu thân nàng xem, thì nói "Phu nhân, đứa nhỏ này tên Ứng. . ." Lời kể tiếp còn chưa nói xong, Lâm Thấm liền đưa bàn tay nhỏ bé chỉ vào kêu, "Ứng Cai, Ứng Cai." Phát âm rất rõ ràng.

La phu nhân mừng rỡ, "A Thắm của ta kêu Úng Cai, nàg ta liền tên Úng Cai."

Mua vào, để ma ma quản sự dạy hai năm xong, bởi vì Lâm Thắm gọi Úng Cai rất thuận miệng, liền cho Lâm Thắm sai bảo.

Nhan Tại là con của gia nô, họ Chu, lúc đó Lâm Thắm đang được phụ thân Lâm Phong bế trong lòng, Lâm Phong chỉ vào hoa Nhạn Lai Hồng đỏ tươi trong sân dạy cho tiểu nữ nhi, "Sương hoa tẩy tẩy chu nhan tại, bất học xuân hoa xảo lộg nghiênn", còn La phu nhân đang xem xét từng nha đầu mà quản sự đưa tới, muốn tìm ra mấy người cơ trí lại trung thành.

Tại Lâm Thắm thật thính, rõ ràng là phụ thân đang dạy bé đọc thơ, còn mẫu thân đang hỏi chuyện nha đầu kia. Nha đầu vừa lên tiếng trả lời "Nô tỳ họ Chu . . ." Bé liền vỗ bàn tay nhỏ cười ha ha, "Chu Nhan, Chu Nhan." Lâm Phong dạy nàng đọc "Sương hoa tẩy tẩy chu nhan tại, bất học xuân hoa xảo lộg nghiênn", bé học được rõ ràng, không sai một chữ, Lâm Phong vui vô cùng, "Tiểu A Thắm thật thông minh! A Thắm, chúng ta đặt tên cho nha đầu này là Chu Nhan Tại, con nói có được hay không?" Lâm Thắm vui vui về đồng ý, "Được!"

Lâm gia liền có nha đầu tên Chu Nhan Tại.

diễn-đàn/Lê/Quý/Đôn

La phu nhân cảm thấy tên Nhan Tại do Lâm Thắm đặt, nha đầu này coi như cơ trí, liền lệnh nàng hầu hạ Lâm Thắm. Nha đầu này nửa năm qua, cũng chăm chỉ.

Lâm Đàm suy nghĩ trong lòng, "Nha đầu sơ ý lơ như vậy sao được? Nhưng A Thắm nhỏ vậy, trong lòng lại rõ ràng, chuyện quản giáo nha đầu, hơi lớn hơn chút dạy muội ấy cũng không muộn, dù sao ta cũng phải thương lượng với nương, đối hai người ôn hòa đi theo A Thắm, thật cũng không phiền cái gì." Sau khi tự suy nghĩ, nàng dịu dàng nói: "A Thắm, chuyện này không liên quan tới muội, là hai nha đầu này xử sự chưa tốt. Chuyện nhà do mẫu thân làm chủ, tỳ tỳ sẽ bẩm báo chuyện này với nương, nương nói xử trí như thế nào, liền xử trí như thế ấy, có được hay không?"

Lâm Thắm khéo léo gạt đầu, "Ừ", muội nghe tỳ." Lâm Đàm cười cười, phân phó: "Nhị tiểu thư có ta, hai người các người trở về đối Khổng Dương và tiểu Uyển tới đây." Hai nha đầu nghe lệnh, dập đầu, lui về phía sau mấy bước, rồi xoay người đi.

"Tỳ tỳ theo muội, thật tốt." Lâm Thắm cười hi hi.

Lâm Đàm dặt tay nhỏ mềm mại của bé, "Dù sao bây giờ tỳ tỳ cũng rảnh." Nhàn nhả đi tới mép nước.

Ngõng trắng không kêu không gọi, nện bước ôn hòa đến mép nước, rồi bơi vào nước.

Nghênh đầu thật cao, chân hồng lùa gạt sóng, tự tự tại tại, tự nhiên tiêu dao.

"Muội thật sự thích Đại Bạch." Lâm Thắm nhìn ngõng trắng bơi bơi, khuôn mặt nhỏ bé lộ vẻ thương thích và yêu thích.

Lâm Đàm cười nói: "A Thắm yêu ngõng, đam mê này, giống với Vương Hi Chi. Vương Hi Chi yêu ngõng, Đào Uyên Minh yêu cúc, Chu Mậu Thúc yêu sen, Lam Hòa Tĩnh yêu hạc, được xưng ‘ tứ ái ’, có thể thể hiện sự phong nhã thanh tĩnh, khác hẳn trần tục của văn nhân ẩn sĩ."

Bờ hồ có mấy con bướm, một lát nhẹ nhàng bay múa trên không trung, một lát lại từ từ bay vào bụi hoa, đôi cánh xinh đẹp tung bay, có vẻ đẹp tinh xảo mà mảnh khảnh.

Hai mắt Lâm Thắm vụt sáng lên, lông mi thật dài linh động đáng yêu giống như cánh bướm, "Tứ ái à." Bé cười hi hi, nhưng nụ cười lại có chút chột dạ.

Lâm Đàm là trưởng tỷ của bé, nên rất hiểu rõ bé, thấy bộ dáng của bé, biết bé nghe không hiểu lắm, liền dịu dàng tỉ mỉ kể bé nghe: "Vương Hi Chi là danh gia thư pháp, tỳ tỳ là đang khen muội thanh nhã thoát tục như ông ấy. Nhã và tục đối lập nhau, nhã là rất tốt, tục lại khiến người ghét, làm người ta khinh thường. A Thắm, tỳ tỳ đang khen muội, khen muội không tầm thường, rất nhã, yêu thích ngõng trắng giống như danh nhân Vương Hi Chi."

diễn,đàn,Lê,Quý,Đôn

"Muội rất là nhã đấy." Lâm Thắm nghe tỳ tỳ giải thích, vui vẻ ra mặt.

Bé đang ở tuổi làm người khác ưa thích, cười lên mặt mày cong cong, ngọt giống như mật, rất là đáng yêu.

Lâm Đàm cưng chiều nói: "A Thắm nhà ta dĩ nhiên là nhã, mỹ danh của nhị tiểu thư Lâm gia, ở An Định ai không biết, ai không hiểu?"

Lâm Đàm nói mặc dù khoa trương chút, nhưng phụ thân của các nàng Lâm Phong là tri châu An Định châu, làm chủ một châu, rất có uy vọng, Lâm Thắm là ái nữ của hắn, ở trong thành An Định này, người biết Lâm Thắm thật đúng là rất không ít.

Mặt nước có một chiếc thuyền con lay động tới, thiếu niên mặc quần áo xanh nhạt đứng ở đuôi thuyền, màu da như ngọc, đánh vẻ thanh nhã, mái tóc đen như mực chỉ dùng một cây trâm trúc cài lỏng, càng hiện ra vẻ phong lưu, lởi lạc bất phàm.

"Đại ca đến rồi!" Lâm Thắm hoan hô.

Khỏe miệng Lâm Đàm lộ ra nụ cười ranh mãnh, cúi người xuống, nhỏ giọng nói mấy câu với Lâm Thắm.

Lâm Thấm liền tiếp gặt cái đầu nhỏ.

Lâm Đàm nâng người lên, mặt mày mỉm cười.

Chiếc thuyền kia càng lúc càng gần, diện mạo của thiếu niên trên thuyền, cũng càng lúc càng rõ ràng.

Dáng dấp vô cùng giống Lâm Đàm.

Lâm Thấm dùng ánh mắt vừa thương thức vừa ái mộ nhìn hấn, vờn tay nhỏ bé, từ từ thờ dài nói: "Thiếu niên xanh lè."

— giọng nói rõ ràng, còn rất là lớn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

"Bướng bỉnh." Thiếu niên trên thuyền nhếch môi, trên khuôn mặt thanh nhã hiện ra nụ cười nhạt nhẽo.

Lâm Thấm vẫn vờn tay nhỏ bé, than thở như thật, "Thiếu niên xanh lè, tác phong nhanh nhẹn!"

Bé mới ba bốn tuổi, vóc dáng nho nhỏ, mặt ngây thơ, cổ tình phải học dùng giọng của đại nhân để khích lệ huynh trưởng của mình, nhìn qua rất là buồn cười.

Lâm Khai bỏ thuyền lên bờ, khom lưng siết chặt cái mũi nhỏ của muội muội, "A Thấm thật bướng bỉnh." Về mặt và giọng nói vừa thoải mái vừa thân mật.

Hắn cực kỳ tinh xảo mỹ lệ, phong cách lại thiên về lạnh lùng, về thân mật từ hấn lộ ra có vẻ hết sức khó được.

"Luôn bóp lỗ mũi của muội, bóp đẹp sẽ không đẹp." Lâm Thấm nhấn cái mũi nhỏ, lộ vẻ mặt ghét bỏ.

"Thật điệu." Lâm Khai cũng chịu cười khẽ.

"A Thấm nói không sai nha, lỗ mũi không thể bóp hoài, bóp đẹp rồi không xinh đẹp." Lâm Đàm cười giúp muội muội nói chuyện.

"Đại tiểu thư và nhị tiểu thư của chúng ta liên thủ, tất nhiên sẽ đánh đâu thắng đó, luôn là người thắng." Lâm Khai khoa trương vỗ tay với Lâm Đàm và Lâm Thấm, "Đại ca sai lầm rồi, đại ca nhận thua."

Lâm Thấm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giọng thành khẩn, vô cùng nghiêm túc, "Đại ca, không có chuyện gì, cha đã nói, biết sai liền sửa, vẫn là đứa bé ngoan."

Lâm Khai:

Lâm Đàm quay lưng lại, không có nghĩa khí che miệng cười trộm.

Lâm Khai nhẹ nhàng ho một tiếng, "Đại ca phải về thư phòng chăm chỉ rồi, A Đàm, A Thấm, tạm biệt." Thân nhiên đi về phía mép nước.

Khi hấn sắp trèo lên thuyền, Lâm Thấm liền nện chân ngăn đuổi theo, dò thân thể nhỏ bé ân cần hỏi thăm: "Đại ca, huynh trở về thư phòng chăm chỉ sao? Học cái gì? Muội không hiểu?"

Lâm Khai phóng khoáng lên thuyền, trong tay cầm một cây gậy trúc dài khuấy vào nước một, con thuyền nhỏ liền bơi trên mặt nước giống như mũi tên, người đã đi xa, âm thanh lại du dương truyền trở lại, "Đại ca trở về chép sách, tên sách là Mỗi ngày đều bị nhị tiểu thư Lâm gia đánh bại"

"Phi. . . ." Lâm Đàm cười.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Lâm Thấm đều là vẻ mê mang, "Nhị tiểu thư Lâm gia chính là muội, tỷ tỷ, mỗi ngày muội đều làm gì?"

Lâm Đàm dịu dàng nói: "A Thấm nhỏ vậy, có thể làm cái gì? Đương nhiên là mỗi ngày ăn ăn, chơi chơi, đây chính là chuyện đúng đắn của muội." Lâm Thấm không vui vẻ, chỉ chỉ ngổng trắng đang nhàn nhã nghịch nước, lễ thắng khí hùng, "Muội cũng biết trông nom Đại Bạch."

Lâm Đàm nín cười, "Đúng, A Thấm không chỉ biết ăn và chơi, còn biết làm việc đấy, thật là bận rộn!" A Thấm muội ngoại trừ sống phóng túng, làm nũng, gây cười ra thì còn làm gì, ừ, thật là rất bận rộn.

Lúc này, một bé trai chừng bảy tám tuổi không nhanh không chậm đi dọc theo bờ, phía sau cậu có một gã sai vặt cũng bằng tuổi đi theo sau, còn thay

cậu cầm một giò tre.

"Nhị ca." Lâm Thấm thấy cậu, mắt liền tỏa sáng, chạy tung tăng tới, cười nịnh hót, "Nhị ca, muội rất nhã đấy, muội còn rất bận!"

Lâm Hàn căn bản nghe không hiểu tiểu muội của mình đang nói cái gì, cái gì rất nhã, rất bận, A Thấm, đây là cái gì với cái gì chứ. Nhưng cậu cũng biết tiểu muội của mình quá nhỏ tuổi, rất hồ đồ, thường tự nói một mình, lời nói ra không giải thích được cũng không có chút ý nghĩa nào, liền kiên nhẫn hỏi bé: "A Thấm, tại sao nói muội rất nhã?"

Lâm Thấm hứng thú chỉ chỉ ngỗng trắng trong nước, "Nó, rất nhã, Vương Hi Chi!" Lâm Hàn theo tay của muội muội nhìn sang, rất nhanh liền biết, "A Thấm, muội yêu ngỗng, nói điều này rất nhã, giống như Vương Hi Chi, có đúng hay không?" Lâm Thấm liền gật đầu liên tục không ngừng.

Lâm Hàn chỉ chỉ ngỗng trắng dạy cho bé, "Vương Hi Chi yêu ngỗng không chỉ là chuyện tao nhã của văn nhân, ông ấy còn thể nghiệm ra cách viết thư pháp ảo diệu từ tư thế của ngỗng. Muội xem, cổ ngỗng ngẩng cao cong lên, có đúng hay không? Chắp bút thì cần như vậy. Lúc vận bút, lại phải giống như chân ngỗng tát nước, mới có thể khiến tinh thần chăm chú vào bút pháp."

Lâm Thấm nghe mơ mơ màng màng, nhưng vẫn cười lấy lòng, liền tiếp gật đầu.

"A Thấm, qua hai năm nữa muội hiểu chuyện rồi, nhị ca sẽ dạy muội viết chữ." Lâm Hàn trịnh trọng cam kết.

"Nhóc cổ hủ." Lâm Đàm thấy nhị đệ như thế, trong nội tâm vui lên.

"Nhị đệ, chào buổi sáng." Lâm Đàm cười hi hi nói.

Lâm Hàn nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng mấy lần, khẽ nhíu mày, có chút miễn cưỡng khom người thi lễ, "Đại ca, chào buổi sáng."

"Nhị đệ, hôm nay là ai chuẩn bị quần áo cho đệ? Ánh mắt không tệ, áo màu xanh ngọc này rất xứng với đệ, khiến cho gương mặt của đệ càng tuyết trắng béo mập, thật đáng yêu." Lâm Đàm thân thiết hỏi "Đệ muốn đến trường sao? A Hàn, thật ra thì đệ không cần chăm chỉ vậy đâu, hôm nay trong nhà có khách tới, cha và nương đã xin Hứa giáo dụ cho đệ nghỉ rồi. Đệ ở nhà nghỉ ngơi, ‘trộm được phù sinh nửa ngày nhàn’, chẳng phải rất thích ý?"

Về mặt Lâm Hàn nghiêm túc, "Thời gian không thể mua được bằng tiền, tỷ tỷ, hôm nay đệ không đi học, lúc này dù sao nhàn rồi vô sự, liền đến chỗ Văn tiên sinh một lát, thuận tiện thỉnh giáo học vấn."

Văn tiên sinh là phụ tá Lâm Phong mời về, bởi vì chỉ ở An Định một mình, không có gia quyến chăm sóc cuộc sống thường ngày, Lâm Phong liền mời hẳn ở Lâm phủ. Văn tiên sinh có học vấn uyên bác, Lâm Hàn rất ngưỡng mộ hẳn, cho nên rõ ràng hôm nay có thể không đi học, cậu cũng phải đến chỗ Văn tiên sinh cầu học.

Lâm Đàm cười, "Đệ đệ của ta thật chăm chỉ."

Gương mặt tuần tú của Lâm Hàn nghiêm lại, "Khách gần trưa mới tới, đến lúc đó ta trở lại, cũng không thiếu lễ độ, nên tiểu đệ cáo từ." Cẩn thận tỉ mỉ cúi người một, cáo biệt với Lâm Đàm, Lâm Thấm, liền đoan chính bước đi lên cầu đá.

"Có thể quang minh chính đại lười biếng mà đệ cũng không chịu, A Hàn, đệ thật là ngoại tộc trong những học sinh đó." Lâm Đàm nhìn bóng lưng của đệ đệ, lắc đầu thờ dài.

"Ngoại tộc nha." Lâm Thấm bắt chước cảm khái giống tỷ tỷ.

"Quát, quát, quát." Đại Bạch từ trong nước lên bờ, vẩy vẩy nước trên lông vũ, ngỗng nghênh không chút hoang mang đi tới bên cạnh Lâm Thấm, đội bé cùng nhau trở về.

"Đội lát nữa bơi tiếp." Lâm Thấm nghiêm túc nói cho nó biết.

Đại Bạch bắt mẫn rướn cổ lên kêu vài tiếng, tiếng kêu trịnh trọng, tựa như có ý khiển trách.

"Người bơi lâu như vậy, ta chỉ kêu người chờ chút thôi nha." Trong đôi mắt vừa đen vừa sáng của Lâm Thấm tràn đầy kinh ngạc, "Ta mới nói mấy câu với tỷ tỷ, người đã chờ không bình tĩnh rồi hả? Đại Bạch, người như vậy thật không tốt."

Tiếng kêu của Đại Bạch càng to hơn.

"Kêu to không có nghĩa là người có lý!" Lâm Thấm lộ vẻ mặt nghiêm túc, khiển trách: "Chỉ biết chơi! Dã man không hiểu chuyện! Tốt lắm, đừng kêu nữa, ta dẫn người trở về là được." Ngỗng trắng nghe bé nói trở về, mới không kêu nữa, ngẩng đầu đi trở về.

Dạy Đại Bạch xong, Lâm Thấm phát phát tay nhỏ bé với Lâm Đàm, "Tỷ tỷ, muội và Đại Bạch đi trước nhé." Vừa hay đúng lúc này hai nha đầu khác là Khổng Dương và tiểu Uyển cũng tới, hai nha đầu này đều mười lăm mười sáu tuổi, nhìn liền thấy thành thực hơn Nhan Tại và Úng Cai, Lâm Đàm phân phó nói: "Hai người theo nhị tiểu thư đưa Đại Bạch trở về chuồng ngỗng, coi chừng nhị tiểu thư cho tốt, không cho nhị tiểu thư chạy loạn."

Khổng Dương và tiểu Uyển đều xưng vâng, Lâm Đàm vẫn không yên lòng, lại dặn dò muội muội, "A Thấm, đi đường chậm chút. . . ."

"Biết, biết." Lâm Thấm không đợi Lâm Đàm nói xong đã đồng ý.

Bé gái mang theo ngỗng trắng, nghênh ngang đi rồi.

Hai nha đầu không gần không xa đi theo phía sau bé.

Lâm Đàm nhìn bóng lưng nhỏ nhoi của muội muội, bất giác mỉm cười.

"Đại tiểu thư, ngài trở lại rồi, phu nhân đang tìm ngài đây." Một thiếu nữ mặc áo ngoài màu xanh giống kiểu của thị nữ đi ra từ trong viện, vẻ mặt tươi cười, khom gối hành lễ.

Lâm Đàm buồn bực cúi đầu, "Thanh Trúc, ta không giống chỗ nào, cả người cũng có thể nhìn ra sao?"

Thị nữ tên Thanh Trúc hé miệng cười, "Đại tiểu thư, nô tỳ vụng về, ngài giả trang rất giống, ta thật không nhìn ra. Nhưng sáng nay ta đã thấy đại công tử, ngài ấy rõ ràng mặc áo màu xanh lá."

Lâm Đàm không khỏi cười, "Dọa ta giật mình, còn tưởng người có hỏa nhãn kim tinh đây."

Thanh Trúc đi theo Lâm Đàm vào trong, trong miệng treu ghẹo, "Đại tiểu thư ngài suy nghĩ xem, Lâm gia có huynh muội sanh đôi là đại công tử và ngài, sáng nay nô tỳ đã gặp đại công tử, lúc này nếu không nhận ra ngài, chẳng phải là đũa ngọc sao? Thật ngọc vậy, nên bị phu nhân đuổi ra ngoài rồi!"

Thanh Trúc là cháu gái của Lý ma ma bà vú của La phu nhân, từ nhỏ lớn lên ở Lâm gia, với Lâm Đàm tuy là chủ tớ, lại hết sức quen thuộc, nói chuyện cũng không gò bó, cười cười nói nói, hai người một trước một sau vào căn phòng phía đông mà La phu nhân ở hằng ngày.

Lúc này trời đã sáng lên, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, sáng rõ mà ấm áp. La phu nhân đang ngồi ở trước bàn uống trà, thấy Lâm Đàm đi vào, liền cười nói: "Mau tới đây, ngồi trò chuyện với nương một lát. Mới sáng sớm, đại ca con đã muốn thả thuyền trên sông, con phải tiễn Tô sư gia, A Hàn thì cố ý muốn đến chỗ Văn tiên sinh thỉnh giáo học vấn, A Thắm lại vội vội vàng vàng ăn một chút liền chạy ra ngoài, muốn đi chơi với Đại Bạch trước khi khách đến, ai, mấy con thật là mỗi người đều có chuyện chơi."

Nàng mặc dù đã là nương của hai trai hai gái, nhưng cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, hai mắt sáng ngời, lông mày cong dài, tướng mạo điểm lệ lại khí khái, lời nói cũng hết sức lạnh lẽo dứt khoát, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái.

Lâm Đàm thình an chào hỏi xong, liền theo lời ngồi xuống bên người nàng, nói cười riu rít, "A Hàn tuy hơi câu nệ, nhưng rất biết lý hiểu chuyện; A Thắm thì thật thú vị, chỉ mới bao lớn, bé liền có thể suy một ra ba rồi. Lúc này bé còn dạy dỗ Đại Bạch, ‘chỉ biết chơi’ ‘kêu to không có nghĩa là người có lý!’"

La phu nhân bật cười, "Đứa nhỏ này, hôm qua nó và A Hàn gây gỗ không lại, liền la hét kêu to, A Hàn liền nói với nó la to không phải có lý, nó liền nhớ rồi. Quay đầu còn dạy dỗ Đại Bạch! Không được, nhị tiểu thư của chúng ta thật ghê gớm!" Lâm Đàm hết sức chấp nhận, "Trời sinh thông minh, nghe một hiểu mười."

La phu nhân hỏi "Tô sư gia lên đường có thuận lợi không?" Lâm Đàm hé miệng cười, "Hắn xuất thân nhà giàu, quen sống chú ý, vật dụng hằng ngày đều muốn mang theo đầy đủ hết, không chịu sót thứ gì, lại nhất định phải lên đường đúng canh ba giờ Dần, làm cho bận rộn một phen."

La phu nhân cũng biết Tô sư gia, không khỏi cười một tiếng.

Tô sư gia là thứ tử của thương nhân, rất nghĩa khí, chỉ bèo nước gặp nhau với Lâm Phong lại vừa gặp đã thân, nên liền làm phụ tá cho Lâm Phong, mặc dù Lâm Phong chỉ làm huyện lệnh trong một thành nhỏ ở Tây Bắc cũng không có nửa câu oán hận, không xa không rời. Nhưng hắn ăn uống sinh hoạt từ trước đến giờ đều xa xỉ, dù đi xa nhà cũng không chịu qua loa, lại tự cho là đại sư Chu Dịch, động chút thì muốn bói một quẻ, đoán một phen, tự cho là coi rất chính xác. Giống như sáng sớm hôm nay, hắn bói ra canh ba giờ Dần, liền phải đúng canh ba giờ Dần, nhất định phải khởi hành lên đường ở ngày lành tháng tốt này. Hôm nay Lâm Phong lại có công vụ quan trọng, liên tục thương lượng với hắn cho hắn đổi ngày, hắn cũng không chịu.

Lúc nói chuyện, Lâm Đàm liền nhắc tới hai nha đầu Nhan Tại và Ứng Cai, "... A Thắm cũng đã đi tới mép nước rồi, hai người đó còn sợ hãi rụt rề, cách xa tám trượng. Nên con cho hai người đó trở về, đổi Khổng Dương và tiểu Uyển theo A Thắm."

La phu nhân giận tái mặt, "Thường ngày thấy hai người này cũng tốt, ai ngờ vô dụng như vậy! A Đàm, con đổi người là đúng, Khổng Dương và tiểu Uyển là nha đầu con dạy dỗ, làm việc ôn hòa, lại tỉ mỉ." Lâm Đàm thấy sắc mặt La phu nhân tái xanh, khuyên giải: "Nương không cần tức giận, Nhan Tại và Ứng Cai không lớn lắm, lo việc không chu đáo, việc này cũng khó tránh khỏi, về sau dạy dỗ lại là được."

La phu nhân rớt cuộc còn tức, sai người gọi Nhan Tại và Ứng Cai tới la mắng.

Nhan Tại quỳ trên mặt đất, chảy nước mắt thanh minh cho bản thân, "Phu nhân, ngày hôm trước nô tỳ bị Đại Bạch cắn một lần, trong lòng liền sợ. ... Ngỗng cắn người cũng rất đau. ... Ứng Cai cũng bị ngỗng cắn, nàng ấy nhất gan, lôi kéo ta không cho ta qua. ... Phu nhân, thật không phải. ..."

Thân thể Ứng Cai phát run, cúi đầu nhận tội, "Nô tỳ biết sai, đã đến chỗ Tàn ma ma lĩnh năm hèo, cầu xin phu nhân trách phạt tiếp! Chuyện này không liên quan tới Nhan Tại tý tý, tất cả đều là lỗi của nô tỳ, tất cả đều là lỗi của nô tỳ!" Liền dập đầu bốp bốp, không bao lâu cái trán đã sưng đỏ.

Lâm Đàm ở bên thờ ơ lạnh nhạt, xem thần thái và ngôn ngữ của hai nha đầu suy nghĩ một lát, cũng đã biết chuyện gì xảy ra.

Nhan Tại là con của gia nô, Chu Năng cha nàng ta quản hai cửa hàng, trong nhà chắc là sung túc, liền nuôi nàng ta hơi ngạo mạn chút, không cho nàng ta chịu khổ gì. Một nha đầu, bởi vì bị ngỗng cắn, liền dám chậm trễ tiểu chủ nhân, lại không có trách nhiệm, gặp chuyện liền muốn dội nước đục lên người

người khác. Còn Ứng Cai là từ ngoài mua về, vốn thấp hơn Nhan Tại một chút, nàng ấy lại một thân một mình ở Lâm phủ, không có gì dựa vào, bình thường nhất định là bị Nhan Tại khi dễ quen rồi, mọi chuyện đều nghe Nhan Tại, dù đến lúc này, Nhan Tại đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người nàng ấy, nàng ấy cũng không dám phản kháng đôi câu vài lời.

Nhan Tại vốn nên nghiêm trị, nhưng Chu Năng cha nàng ta là người hầu do La phu nhân mang tới từ mang tới nhà mẹ Tần Giang hầu phủ, nếu phạt nặng Nhan Tại, La phu nhân cũng không khỏi mất mặt. Về phần Ứng Cai, nàng ấy chỉ mềm yếu chút, còn có thể dạy.

Lâm Đàm liền nháy mắt với La phu nhân.

La phu nhân hiểu ý, lệnh Nhan Tại ra ngoài quỳ, chờ xử lý.

Hai nha đầu nước mắt lưng tròng dập đầu, liền đi ra ngoài.

"Có lời gì muốn nói với nương?" La phu nhân ngoắc kêu Lâm Đàm, dịu dàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lâm Đàm nói chuyện, "Nhan Tại cần phải trừng phạt, nhưng Chu Năng cha nàng là nô bộc ngài mang tới từ Tần Giang hầu phủ, gia gia đã qua đời của nàng ta, nói xa hơn, là nô bộc mà ngoại tổ mẫu từ Tiêu gia mang tới Tần Giang hầu phủ. Phạt nàng ta không gấp gáp, nhưng khiến ngài mất mặt cũng không đáng. Nếu không phạt nàng ta, có tiền lệ rồi, bọn nha đầu lại không khỏi lười biếng, cũng không thể thành thật. Nương, hay là thế này đi, cho Nhan Tại cáo bệnh, kêu Chu Năng dẫn nàng ta về nhà. Về phần Ứng Cai, ta thấy nàng ấy ngược lại có thể dạy được, đánh mui hèo đuổi đi làm việc nặng, nếu tình ngộ rồi, liền để nàng ấy trở lại."

La phu nhân cảm thấy mỗi câu của Lâm Đàm đều rất đúng, "Nói cũng phải, Nhan Tại tuy không tốt, cha nương nàng ta lại do ta từ nhà mẹ mang tới, liền bảo Chu Năng dẫn nàng ta trở về, sau này tự động gả đi thôi. Ài, ta thấy A Thấm có chút thích nàng ta mới có thể lệnh nàng ta đi hầu hạ bé, ai ngờ lại tệ vậy."

Lâm Đàm an ủi, "Ngày trước nàng ta cũng tốt, có lẽ bị ngỗ nghịch, mới có thể như vậy."

La phu nhân thở dài nói: "Hải nhi ruột thịt của mình, thật là vô luận giao cho ai trông nom cũng không yên tâm, vẫn nên tự thân tự lực. Huynh muội các con tất cả đều uống sữa của ta lớn lên, ngay cả một nhũ mẫu cũng không có, ai, nếu có một nhũ mẫu như ta cũng tốt lắm, lúc này giao A Thấm cho nhũ mẫu, cũng yên tâm hơn giao cho hai nha đầu nhiều."

La phu nhân mới nhắc tới nhũ mẫu, ngoài cửa sổ liền vang lên một âm thanh run rẩy, "Cô nãi nãi, ta có việc gặp người."

La phu nhân giật thót mình.

Lâm Đàm nghịch ngợm cười, "Ngài đang nhớ bà ấy, bà ấy liền tới. Nương, ngài vui mừng chứ?"

La phu nhân giả vờ giận, đưa tay muốn đánh nàng, Lâm Đàm liền cười cầm tay La phu nhân, cầu xin tha, "Lý ma ma thấy con mặc nam trang lại sẽ làm nhầm lâu bầu nữa, con phải đi cửa sau ra, trở về thay quần áo."

"Đi đi." La phu nhân cười cười.

Lâm Đàm rón rén chạy ra ngoài.

La phu nhân lệnh thị nữ Thanh Trúc, Thanh Cúc đỡ Lý ma ma vào trong nhà.

"Ngài cũng từng tuổi này, có chuyện sai người truyền lời là được, làm gì muốn tự đi một chuyến?" La phu nhân trong miệng giận trách, liền đứng lên, tự mình đỡ Lý ma ma ngồi xuống.

Lý ma ma đã là bà lão gần sáu mươi tuổi, hai bên tóc mai đã có màu trắng, giọng nói có chút khàn khàn, "Đường đại phu nói, ta nên ra ngoài hoạt động nhiều mới thỏa đáng." La phu nhân bưng ly trà nóng đưa tới trong đôi tay thon gầy của bà, "Nhũ mẫu, thời tiết khô ráo, ngài phải nhớ uống nhiều nước."

La phu nhân thuở nhỏ mất mẹ, còn ở trong tã lót đã do Lý ma ma tỉ mỉ chăm sóc, trung thành cảnh cảnh hầu hạ hơn 30 năm, vì vậy tình cảm ở giữa La phu nhân và Lý ma ma cũng hơn bình thường, mặc dù danh nghĩa là chủ tớ, Lý ma ma lại có tình như mẫu tử với La phu nhân, khắp nơi suy nghĩ vì La phu nhân, từ nữ ruột thịt, tôn tử tôn nữ của mình cũng xếp sau.

La phu nhân cũng cực kỳ không muốn xa rời Lý ma ma, nhưng La phu nhân tính tình nôn nóng, Lý ma ma lại trầm ổn vô cùng, lớn tuổi còn thích nói nhiều, mở miệng liền nói không dứt, khiến La phu nhân có chút kinh sợ.

Quả nhiên, sau khi Lý ma ma ngồi xuống liền bắt đầu nói chuyện không ngừng, từ thời tiết tốt gần đây nói đến bệnh đau chân của bà ấy đã lâu không tái phát, càng nói càng tinh thần. La phu nhân hết cách chỉ có thể ngồi nghe bà, nhưng ý nghĩ sớm không biết bay đến chỗ nào.

Lúc này, ngoài cửa có một đầu nhỏ dễ thương dò vào, thấy Lý ma ma đang nói nước miếng bay ngang, liền cười hi hi.

La phu nhân tinh mắt, thấy Lâm Thâm bên ngoài ngó dáo dác, liền cười vẫy tay với bé.

Bé lại vẫy vẫy tay nhỏ với La phu nhân.

"A Thâm, con thấy nhũ mẫu của ta ở đây, không dám vào à? Con cũng sợ nghe lâu bà ư?" La phu nhân không khỏi vui lên trong lòng.

Lâm Thâm liền rón rén lùi nhanh như mèo.

Bé gái lộ ra bóng dáng ngây thơ, đáng yêu khác thường.

Hai nha đầu Không Dương và tiểu Uyển vội vã khom gối với La phu nhân, liền đi theo sau lưng Lâm Thâm.

Lâm Thâm tuy nhỏ, chạy lại rất nhanh, muốn hầu hạ tốt vị tiểu cô nương này, cần lúc nào cũng quan tâm, không dám khinh thường chốc lát.

"A Thâm thật cơ trí." La phu nhân mặt mày hớn hờ.

". . . Cô nãi nãi, Ilục ta mới tiến vào, thấy có hai nha đầu quỳ ở bên ngoài, là thế nào?" Lý ma ma nói chuyện từ từ lum hồi lâu, mới nhớ tới chuyện đứng đắn, "Có một nha đầu ta xem có mấy phần quen mặt, hình như là nhà Chu Năng?"

La phu nhân liền kể lại chuyện của Nhan Tại, ". . . Cho rằng nàng ta tốt, ai ngờ lại có thể như vậy."

Lý ma ma run rẩy đứng lên, "Cô nãi nãi, ta xin tha giùm nha đầu này. . ." Da đầu La phu nhân tê dại, chạy nhanh qua vịn bà, "Được, được, nhũ mẫu, ta sẽ sai người thả nha đầu này." Liền cất giọng gọi Thanh Trúc, "Thanh Trúc, nói với hai nha đầu đó, trở về đập đầu với Lý nãi nãi đi, tất cả đều xem ở mặt mũi của Lý nãi nãi." Thanh Trúc liền xưng vâng, đi ra ngoài truyền lời.

"Cô nãi nãi, đây là người ngài mang tới từ nhà mẹ." Lý ma ma lau lệ, "Cũng là người tiên phu nhân từ Tiêu gia mang tới. Nô bộc của cô nãi nãi, trừ ở lại trong kinh giữ nhà, bên cạnh chỉ còn ta và nhà Chu Năng thôi. . . ."

"Ta biết rõ, ta biết rõ." La phu nhân vừa thấy nhũ mẫu rơi nước mắt, vừa hoảng hốt vừa đau lòng, "Được rồi, nhũ mẫu, trong lòng ta cái gì cũng biết, không phải nàng ta chậm trễ tiểu A Thâm, trong lòng ta tức giận sao?" Đỗ Lý ma ma nửa ngày, cuối cùng cũng dụ được bà ngừng nước mắt, nguyện ý trở về phòng nghỉ ngơi.

La phu nhân thở dài nhẹ nhõm một hơi, phân phó Thanh Trúc, "Người đưa bà vú trở về phòng, giao phó tiểu nha đầu rất hầu hạ, nếu dám can đảm khinh thường chậm trễ, ta sẽ không tha, nhất định nghiêm trị." Thanh Trúc liền cung kính đồng ý, "Dạ, phu nhân." rồi tới đỡ Lý ma ma, "Tổ mẫu, ngài chậm chút."

Sau khi tổ tôn hai người rời đi, trong phòng liền an tĩnh lại.

La phu nhân chậm rãi đi tới phía trước cửa sổ, trên bệ cửa sổ có để một chậu hoa lan, tư thái tuyệt đẹp, thanh lịch tao nhã, lúc này hoa lan đã nở một đóa, sắc như bích ngọc, đẹp như ngọc điêu, cánh hoa như sen, mùi thơm ngát bốn phía.

Sắp gặp được biểu tỳ rồi.

Biểu tỳ từ nhỏ cùng ta lớn lên ở Tấn Giang hầu phủ.

Nhà mẹ, Tấn Giang hầu phủ.

Về mặt La phu nhân có chút đau thương.

Mẫu thân ta ngay từ lúc sinh ra ta đã mất, không có nương, Tấn Giang hầu phủ còn là nhà mẹ của ta sao?

Trước mắt La phu nhân chớp lên, một thiếu nữ 16 tuổi khuôn mặt đẹp cười khanh khách đứng ở trước mặt nàng.

Là Lâm Đàm.

Nàng đã thay nữ trang, trên người mặc áo lụa ngắn màu tím nhạt, phía dưới mặc váy dài hơi xòe ra màu đỏ nhạt, mái tóc dài đen bóng được búi hai bên cân xứng đơn giản, trên búi tóc cũng không có đồ trang sức vàng ngọc, chỉ đeo hai đóa hoa thược dược còn đọng sương sớm, quả nhiên là người còn yêu kiều hơn hoa, thướt tha thanh nhã, mát mẻ xinh đẹp, không có mùi đất, lại hơi thờ như lan.

"Khuê nữ của ta thật xinh đẹp." La phu nhân đưa ra tay thon, êm ái vuốt ve mặt Lâm Đàm.

"Nương, ngài đây là mèo khen mèo dài đuôi." Lâm Đàm cười.

"Đàm phu nhân đến." Thị nữ Thanh Cúc đi vào bẩm báo.

La phu nhân vội nói: "Mời vào." Rồi nói với Lâm Đàm: "A Đàm, biểu đi mẫu của con đến, đi đón với nương đi." Lâm Đàm cười dài kéo tay La phu nhân, "Đó là tự nhiên."

Đàm Tuệ dắt tay nhỏ của nữ nhi San tỷ nhi xuống xe ngựa, do quân sự ma ma tiếp, đi dọc theo một con đường sạch sẽ vào bên trong Lâm phủ.

Phía trước có một tiểu nữ hài nhi ba bốn tuổi chạy ra, mặc áo vàng nhạt, gương mặt tuyết trắng, ánh mắt linh động, giao hoạt dễ thương.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư không thể chạy loạn, mau trở lại!" hai nha đầu thờ hồn hèn đuổi tới, miệng đầy năn nỉ.

Tiểu nữ hài nhi chỉ xem như không nghe thấy, tò mò quan sát người xa lạ trước mắt.

Thấy được San tỷ nhi cỡ tuổi của bé, ánh mắt của tiểu nữ hài nhi liền nóng bỏng, còn lộ ra một gương mặt cười xán lạn.

San tỷ nhi bị bé nhìn đến gương mặt đều đỏ.

Đàm Tuệ dắt tay San tỷ nhi mỉm cười đi tới, vẻ mặt hoà nhã, "Tiểu cô nương, cháu họ gì?"

Hai mắt tiểu nữ hài nhi vụt sáng lên, "Ngài là biểu đi à? Cháu họ Lâm, tên A Thắm."

Đàm Tuệ cười rất vui vẻ, "Ờ, Lâm Thắm? Là cầm trong quả lâm cầm à?"*

*Thắm và Cầm đều phát âm là qin. Quả lâm cầm là quả cây hoa hồng (có quả giống như quả táo tây nhưng nhỏ hơn).

Quả cây hoa hồng, còn gọi là quả bình bà, quả tần bà, hay quả lâm cầm, nghe nói quả này có mùi vị thơm ngọt, có thể khiến rất nhiều loài chim bay tới vào rừng cắn rứt xuống, nên mới có tên này.

Gương mặt tiểu nữ hài nhi trong trắng lộ hồng, trong suốt đáng yêu, Đàm Tuệ vừa trêu ghẹo, vừa không nhịn được đưa tay ngắt.

"Không phải quả cây hoa hồng, không phải quả cây hoa hồng." Lâm Thắm đưa tay bảo vệ khuôn mặt nhỏ bé của mình, sung sướng cười cợt, "Thắm không phải là Cầm, Thắm không phải là Cầm."

Đàm Tuệ vừa mừng vừa sợ, "A Thắm tiểu cô nương, nếu biểu đi nhớ không lầm, năm nay cháu vẫn chưa tới bốn tuổi mà? Nhưng ngay cả 'Thắm không phải là Cầm' cũng biết nói rồi, quả thực là tiểu thần đồng." Liền kéo kéo tay nhỏ của San tỷ nhi, cười nói: "So không bằng! San tỷ nhi, con còn lớn hơn A Thắm hai tháng, mồm miệng lại không được lanh lợi như vậy."

Gương mặt nhỏ của San tỷ nhi đỏ hơn, yêu kiều ôm lấy Đàm Tuệ.

Lâm Thắm là một đứa bé thích được khen, lần đầu tiên gặp mặt biểu đi đã khẳng khái hào phóng tặng cho danh hiệu "tiểu thần đồng", trong lòng bé cực kỳ vui thích, mặt mày cong cong, tươi cười rạng rỡ, miệng lại còn khiêm tốn, "Đâu có, đâu có, cháu không phải tiểu thần đồng gì hết, cháu là một tiểu bướng bỉnh!"

"Thật là tự biết rõ." La phu nhân kiều diễm đi đến, mỉm cười trêu ghẹo.

Đàm Tuệ theo âm thanh nhìn sang, thấy một vị thiếu phụ mặc áo màu đỏ thêu hoa và chim đang theo bậc thang mà xuống, thân hình và khuôn mặt quen thuộc kia, không phải biểu muội La Thư, còn là ai? Nàng không khỏi đỏ mặt lên, "Thư biểu muội!"

"Tuệ biểu tỷ!" La phu nhân bước nhanh tiến lên, nắm lấy tay nàng.

Tỷ muội hai người xa cách đã lâu gặp mặt lại, đều kích động không thôi, La phu nhân nước mắt tràn mi, Đàm Tuệ cũng chảy nước mắt nóng bỏng xuống.

"Nương của ta khóc." Lâm Thắm thấy La phu nhân chảy nước mắt, cũng bị thương tâm, bất lực lôi kéo San tỷ Nhi.

"Nương ta cũng khóc." San tỷ nhi do dự một lát, rồi nắm tay Lâm Thắm lại.

Đứa bé và đứa bé luôn rất dễ dàng thân cận, tay nhỏ bé lôi kéo, Lâm Thắm và San tỷ nhi liền không sợ người lạ như lúc nãy nữa, thân thiết hơn nhiều.

Lâm Đàm xuất hiện trên bậc thang.

Nàng mười sáu tuổi, vóc người là lướt, da trắng trắng tuyết, ngũ quan tinh xảo khác thường, phong thái cực kỳ ung dung, vô luận nhìn từ xa hay gần, đều là mỹ nữ tuyệt sắc.

"Tỷ ấy thật là đẹp mắt." San tỷ nhi dùng ánh mắt ái mộ nhìn Lâm Đàm, hâm mộ không dứt.

"Tỷ tỷ ta đó!" Lâm Thắm ưỡn cao bộ ngực nhỏ, mặt mang vẻ đắc ý.

"Là tỷ tỷ của người à, thật tốt." San tỷ nhi rất hâm mộ Lâm Thấm.

Lâm Thấm lẳng lẳng.

Nhưng khi Lâm Đàm đi tới, bé vẫn nhăn mặt kễ khổ, "Tỷ tỷ, nương khóc."

Lâm Đàm ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói cho bé biết, "Nương là đang vui mừng, biết không? Nương và và biểu đi mẫu chia cách nhiều năm, hôm nay có thể gặp mặt thực không dễ. A Thấm, mặc dù nương chảy nước mắt, nhưng không phải chuyện xấu, đây là cực vui mà khóc."

Hai mắt Lâm Thấm vụt sáng lên, "Cực vui mà khóc à? Muội biết rồi."

Còn trịnh trọng gật đầu một, giống như Lâm Đàm nói gì bé cũng hiểu rõ hết mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Đưa bé thông minh." Lâm Đàm sờ sờ đầu nhỏ của bé, dịu dàng khích lệ.

Lâm Thấm cười hi hi, đẩy San tỷ nhi ra trước mặt, "Tỷ tỷ, nàng ấy là San tỷ nhi, biểu đi đi nói nàng ấy lớn hơn muội hai tháng." Lâm Đàm mỉm cười, "San tỷ nhi vừa nhìn liền biết là đứa bé ngoan tính tình dịu dàng ít nói, rất đáng yêu. San tỷ nhi, cứ coi nơi này như nhà mình, không nên câu nệ, cứ tùy ý chơi đùa."

San tỷ nhi nhẹ nhàng đồng ý một tiếng, âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng muỗi kêu.

Lâm Đàm cười cười, lại giao phó A Thấm, "Muội muội, hôm nay muội là tiểu chủ nhân, San tỷ nhi là tiểu khách nhân, muội phải chiêu đãi San tỷ nhi cho tốt, tận tình địa chủ, khiến San tỷ nhi có cảm giác như ở nhà, có được hay không?"

"Cái gì gọi là xem như ở nhà?" Lâm Thấm rất có tinh thần cầu học.

Lâm Đàm kiên nhẫn giải thích, "Xem như ở nhà, là khách đến nơi này tựa như về đến nhà, hình dung chiêu đãi khách thân thiết chu đáo."

"Xem như ở nhà, xem như ở nhà." Lâm Thấm lặp lại hai lần, say mê cuồng nhiệt đồng ý, "Hoá ra là như vậy, được, muội hiểu, tỷ tỷ yên tâm, muội hiểu rồi."

Lâm Đàm lại khen Lâm Thấm mấy câu, mới đứng lên đi khuyên La phu nhân và Đàm Tuệ, "Nương, biểu đi mẫu, nơi này không phải chỗ tâm sự, chúng ta đi vào trước, được không?" La phu nhân liền xin lỗi, "Xem ta, chỉ lo rơi nước mắt, đều quên mời vào. Biểu tỷ, chúng ta đi vào trong nói chuyện." Đàm Tuệ lau nước mắt trên mặt, "Xin lỗi, là ta thất lễ, thật là nhiều năm không gặp, quá nhớ nhưng."

Ánh mắt xẹt qua mặt Lâm Đàm, trong mắt Đàm Tuệ thoáng qua vẻ kinh ngạc, "Thư biểu muội, đây là A Đàm sao? Thật là xinh đẹp quá."

"Dì quá khen." Lâm Đàm tự nhiên thanh thản nói tạ.

La phu nhân khoát cánh tay Đàm Tuệ, cười nói: "A Đàm nhà ta không chỉ đẹp, nó còn nhiều chỗ tốt nữa, biểu tỷ, chờ chúng ta ngồi xuống, ta sẽ nói cho tỷ nghe hết." Đàm Tuệ vội nói: "Vậy thật là tốt, ta ước gì đấy. Lúc này ta đã gặp tiểu A Thấm rồi, Thư biểu muội, muội dạy con thế nào vậy? Sao dạy dỗ hai nữ nhi xuất sắc vậy, làm cho người ta thấy liền muốn đoạt lại mang về nhà. . . ."

Đoàn người vừa nói chuyện, vừa đi vào trong.

Lâm Thấm và San tỷ nhi cố ý đi chậm lại, rơi xuống cuối cùng.

"Ai, tỷ tỷ người nói chuyện với người, luôn ngồi chồm hồm sao?" San tỷ nhi có chút nghi ngờ nhỏ giọng hỏi.

"Đúng vậy, tỷ tỷ nói chuyện với ta luôn ngồi chồm hồm xuống." Lâm Thấm cười hi hi, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ mê người, "Không riêng tỷ tỷ, cha ta mẹ ta ca ca ta cũng giống vậy."

Bé vươn tay nhỏ ra cố gắng khoa tay múa chân, "Tỷ tỷ ở phía đối diện của ta, đều cao cỡ ta, mặt đối mặt nói chuyện với ta, người hiểu không? Là như vậy."

"Ta hiểu." San tỷ nhi gật đầu liên tục.

Mặc dù bé ấy không mồm miệng lanh lợi như Lâm Thắm, trong lòng cũng hiểu. Những người lớn thì cao, trẻ con thì thấp, người lớn chịu ngồi xổm xuống nói chuyện với trẻ con, để cho trẻ nghe rõ ràng, trong lòng đứa bé thật thoải mái, đúng là tốt.

Lâm Thắm và San tỷ nhi nắm tay nhỏ đi trở về suốt đường, cả đường lủi rủi nói chuyện, lúc đi tới phòng khách, hai bé đã thân rồi.

Đứa bé và đứa bé kết giao bạn bè rất nhanh.

Lâm Hàn trở lại rất đúng giờ, ba tỷ đệ Lâm gia bái kiến Đàm Tuệ xong, San tỷ nhi cũng hành lễ với La phu nhân, biểu tỷ đệ hành lễ với nhau cũng bận rộn một lúc lâu. La phu nhân tặng một đôi vòng trăn châu cài tóc cho San tỷ nhi làm lễ ra mắt, rất là tinh xảo xinh đẹp, Đàm Tuệ cũng có lễ cho tỷ muội Lâm Đàm. Nàng ấy vừa thích Lâm Đàm, vừa thích tiểu Lâm thắm, kéo tay Lâm Đàm tỉ mỉ nhìn hồi lâu, khen nửa ngày, thật lâu sau mới lưu luyến không rời buông ra, đến Lâm Thắm, cũng giống như vậy, dù là Lâm Hàn mặt mũi nghiêm túc, không hay nói cười, nàng ấy cũng rất thích.

La phu nhân cũng thích San tỷ nhi, "Đứa nhỏ này mặt mày không giống biểu tỷ lắm, ánh mắt và cử chỉ lại cực giống, lịch sự vô cùng, là vị tiểu thực nữ."

Đàm Tuệ liền lộ vẻ mặt tươi cười.

Người làm nương nghe được người khác khen con mình, không ai lại không vui.

La phu nhân liền nói xin lỗi: "Cha của A Khai sáng sớm hôm nay đã ra cửa, cũng không biết chàng ấy bận chuyện gì. Chàng ấy nhờ ta xin lỗi biểu tỷ, nói tỷ cứ thoải mái, giữa tỷ muội vẫn giống ngày trước, chớ xa lạ. A Khai đáng lễ cũng đến chào di, nhưng hôm nay thật trùng hợp, một người bạn lâu năm của cha nó đột nhiên tới thăm, không tiện chậm trễ, A Khai không thể làm gì khác hơn là đi chiêu đãi vị thế bá kia. . . ."

Đàm Tuệ vội cười nói: "Chuyện này thì có sao đâu! Muội phu quản lý một châu, tất nhiên bận rộn, việc nhà là chuyện nhỏ, không cần phiền hấn. Ta mặc dù rất nhớ A Khai, nhưng ta sẽ ở An Định châu lâu dài, sau này thế nào cũng có ngày gặp."

Đàm Tuệ và La phu nhân đều là người ở kinh thành, Thượng Minh trượng phu của nàng đầu năm nay được bổ nhiệm thành thông phán An Định châu, đã đến nhận chức mấy tháng, lần này Đàm Tuệ tới là để đoàn tụ với Thượng Minh, sau này sẽ ở An Định châu dài hạn.

La phu nhân cười nói: "Biểu tỷ nói đúng lắm."

Một vú già búi tóc đứng cạnh Đàm Tuệ liền tới đây bái kiến La phu nhân, La phu nhân xem kỹ một lát, chợt hiểu, "Người là Thu Tĩnh, người là Thu Minh?" Thì ra hai người này là nha đầu cận thân ở Tân Giang hầu phủ năm đó.

Thu Tĩnh và Thu Minh đã lập gia đình, hiện tại đã thành quân sự nàng dâu.

Người quen gặp lại, vui không thể nói hết.

Thu Tĩnh và Thu Minh, La phu nhân đều thương cho hai xấp vãi.

La phu nhân cũng cho Thanh Trúc tới bái kiến Đàm Tuệ, "Đây là cháu gái nhũ mẫu ta, tên là Thanh Trúc." Lại không nói đến thị tì khác.

Đàm Tuệ ngạc nhiên nói: "Biểu muội, muội dạy hai khuê nữ thông tuệ hơn người cũng thôi đi, cả nha đầu mà muội cũng dạy dỗ xuất sắc như vậy sao? Nha đầu Thanh Trúc này, vừa nhìn đã biết là vừa thông minh lại chừng chặc." Rất khen ngợi một phen, còn thưởng Thanh Trúc một vòng bạc.

Giới thiệu xong, La phu nhân và Đàm Tuệ ôn chuyện, Lâm Đàm mang theo đệ đệ, muội muội chơi đùa ở bên cạnh.

La phu nhân hỏi: "Biểu tỷ, sao tỷ chỉ dẫn theo mình San tỷ nhi? Hai cháu lớn đâu?"

Đàm Tuệ tổng cộng có một từ hai nữ, nhì từ Thượng Hoảng Độ, đại nữ nhi Thượng Hồng Bội, tiểu nữ nhi Thượng Hồng San. La phu nhân chỉ gặp mình San tỷ nhi, không thể không hỏi vài câu, nhưng cũng bởi vì tính tình của Thượng lão thái thái bà bà của Đàm Tuệ có chút cô độc kiên cường, e sợ cho có nguyên do khó nói gì, liền nhịn đến lúc này mới vừa hỏi ra.

La phu nhân quả nhiên không giấu, nhắc tới chuyện này, đôi mắt Đàm Tuệ ửng đỏ, "Biểu muội không biết, bà bà ta. . . Ai, một lời khó nói hết, nếu không phải trước khi rời đi San tỷ nhi ôm ta chết sống không chịu buông tay, ta ngay cả San tỷ nhi cũng không mang ra được, bà bà ta không chịu cho tôn từ tôn nữ rời đi."

"Ra thế." La phu nhân rất là đồng tình.

Mẫu thân rời khỏi con cái, đây là chuyện rất khổ sở.

Đàm Tuệ cố gắng cười nói, "Năm đó chúng ta cùng nhau lớn lên, khi đó ta khờ, còn suy nghĩ muội không có công công cũng không còn bà bà, sống không ai cai quản, hẳn sẽ khó khăn. Bây giờ nhìn lại, giống muội thật tốt, mặc dù không có công công bà bà nâng đỡ, nhưng cũng không có trường bối quản thúc, vừa vào cửa đã được làm chủ nhà."

"Ta cũng không thích làm chủ nhà." La phu nhân lắc đầu, "Tỷ cũng biết ta đấy, thật không thích lo toan. Chuyện nhà ta, hoặc do cha A Khai xử lý, hoặc do A Khai và A Đàm thu xếp, ta đó, chỉ đặt hết tâm trí lên người hai đứa bé." Chỉ chỉ Lâm Hàn cùng Lâm Thắm, "Hai đứa nhóc này, chính là gốc rễ của ta rồi."

Đàm Tuệ không ngừng hâm mộ.

La Thu sống rất là thoải mái. Chuyện trong nhà ngoài nhà có trượng phu và trưởng tử trưởng nữ phụ trách, nàng chỉ chăm coi tiểu nhi tử, và tiểu nữ nhi là đủ. Có thể thấy được, trượng phu và trưởng tử trưởng nữ đều rất giỏi, lại rất thông cảm nàng.

Ánh mắt nàng rơi vào trên người San tỷ nhi và Lâm Thâm.

"San tỷ nhi, ta dẫn ngươi đi xem Đại Bạch có được hay không?" Lâm Thâm nhiệt tình nói với San tỷ nhi: "Đại Bạch là một con ngỗng, rất kiêu ngạo, nhưng chơi vui lắm!" San tỷ nhi chưa từng nuôi ngỗng trắng, nên nghe rất là động lòng, "Xem một chút cũng được, nó sẽ không cắn ta chứ?" Lâm Thâm ngại ngùng, "Đại Bạch rất thích cắn người, nhưng, ta sẽ mắng nó, thật đó!" San tỷ nhi nghe nói Đại Bạch thích cắn người, rất là do dự, nhưng Lâm Thâm vẫn liên tục bảo đảm sẽ mắng Đại Bạch, nhiệt tình khuyến khích.

Đàm Tuệ nhìn hai tiểu cô nương thật thú vị, nhìn đến mắt hờn.

Thanh Trúc bước nhẹ nhàng đi tới bên cạnh La phu nhân, ghé vào bên tai, nhỏ giọng nói mấy câu.

La phu nhân nhún mày.

Đàm Tuệ đặt hết lực chú ý lên người Lâm Thâm và San tỷ nhi, sự khác thường của La phu nhân, nàng ấy hoàn toàn không cảm thấy được.

Lâm Đàm lại nhìn thấy vẻ mặt của La phu nhân, vội hỏi: "Nương, sao thế?" Sắc mặt La phu nhân phiền não, "Tô sư gia không phải sáng sớm hôm nay lên đường về quê thăm thân nhân sao? Hắn gấp cưỡi ở nơi hoang vắng ngoài thành, còn bị thương, được hương dân đưa đến khách điểm nhỏ lân cận nghỉ ngơi. Bọn bộ khoái đã đi ra điều tra, chuyện ngược lại không lớn, Tô sư gia cũng không bị thương nặng, nhưng hắn là phụ tá đi theo cha con nhiều năm rồi. . ."

Lâm Đàm gật đầu, "Về tình về lý, chúng ta cũng phải có người qua tự tiếp xúc. Nương, sáng sớm hôm nay là ta đưa hắn đi, bây giờ nên do ta đi đón hắn." La phu nhân nói: "A Đàm, bảo Lương thúc đi là được."

Lâm Đàm không chịu, "Lúc cha ở thành nhỏ Lương Nguyên vắng vẻ tại Tây Bắc, cả phụ tá cũng không dễ mời, Tô sư gia hưởng thụ quen cuộc sống của người giàu có cư nhiên lại không hề oán hận mà ở Lương Nguyên với cha đến sáu năm, tình cảm này thật khác người khác. Cha không ở nhà, đại ca phải chiêu đãi thế bá, vậy chỉ có ta ra mặt được thôi." Nói xong, không đợi La phu nhân gật đầu, liền nghịch ngợm lẻ lười, bước nhanh đi ra ngoài.

Chưa bao lâu, Lâm Đàm đã đi mà quay về, nhưng lúc này nàng đã thay nam trang rồi.

Lâm Thâm rất ra sức khuyên San tỷ nhi, rốt cuộc khuyên được San tỷ nhi dám đi xem Đại Bạch với bé.

Đàm Tuệ không nhịn được cười một tiếng.

Lúc này nàng ấy mới xoay đầu lại, thấy Lâm Đàm mặc áo bào xanh, liền ngẩn ngơ, "Đây là. . . là A Khai sao? Thật giống A Đàm, thật sự quá giống. Cũng khó trách, hai người bọn họ vốn là song thai long phượng. . ."

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Đàm Tuệ, dù tâm tình của La phu nhân không thoải mái, cũng không nhịn được cười, "Nó dĩ nhiên giống A Đàm, nó vốn là A Đàm."

"Là A Đàm, mặc nam trang?" Đàm Tuệ càng không hiểu.

Lâm Đàm cười chấp tay, "Thật có lỗi, cháu phải thất lễ rồi. Biểu di mẫu, hôm nào cháu sẽ bồi tội với ngài, cáo từ. Nương, hài nhi cáo từ." Lời nói vừa dứt, nàng đã xoay người rời đi, dáng vẻ bồng bềnh phóng khoáng, nhìn qua cực kỳ vui tai vui mắt.

"Tỷ!" Lâm Hàn bỗng nhiên đứng lên.

"Tỷ tỷ, cẩn thận!" Lâm Thâm đuổi ra cửa, tay vịn khung cửa, ân cần dặn dò.

"A Hàn, coi chừng muội muội; A Thâm, San tỷ nhi, hai muội ngoan ngoãn, tỷ tỷ sẽ đem kẹo về cho hai muội ăn." Giọng nói của Lâm Đàm lộ sự vui vẻ, người đã đi được xa.

Đàm Tuệ còn chưa hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra, "Biểu muội, A Đàm làm cái gì vậy? Sao ăn mặc thế?"

Một cô nương, tại sao muốn mặc nam trang chứ.

La phu nhân đưa mắt nhìn phương hướng Lâm Đàm rời đi, im lặng một hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Lâm Thấm và San tỷ nhi hào hứng bùng bùng đi thăm ngỗng trắng lớn, trừ nha đầu Không Dương, tiểu Uyển đi theo Lâm Thấm, vú nuôi Tang Thị của San tỷ nhi cũng mang theo mấy nha đầu đi theo phía sau. Lâm Hàn cũng không nghĩ đến chuyện học hành gì, mà chỉ rập khuôn đi theo tiểu muội mình.

Trong viện có giếng một dù lớn, La phu nhân và Đàm Tuệ ngồi ở dưới dù uống trà.

"... Nói như vậy, năm đó một nhà các người đột nhiên gặp sơn tặc ở ngoài thành, A Khai đỡ một đao thay cho A Đàm, mình lại bị thương nặng; nên A Đàm áy náy trong lòng, mới cố ý gánh vác trách nhiệm của trưởng tử Lâm gia?" giọng nói của Đàm Tuệ hơi nhỏ, trong con người đều là vẻ thương hại và thương tiếc, "A Khai và Lâm Đàm, đều là đứa bé ngoan."

La phu nhân nói: "Mấy năm trước thương thế của A Khai cũng không tốt hơn cho lắm, nên A Đàm một lòng muốn làm thay đại ca nó, cha A Khai cũng sợ A Đàm tích tụ, áy náy trong lòng, nên muốn cho nó đi ra ngoài làm việc, giải sầu. Sau đó A Khai gặp được danh y, nên thương thế cũng dần lành, A Đàm mới ngày càng thoải mái. Nhưng, nó vẫn thích mặc nam trang ra cửa, lại luôn lo cho nước cho dân, mặc kệ trong nhà có chuyện gì, nó đều muốn xen vào. Nó đó, tuy là cô nương, cũng là bậc cân quốc không thua đáng mày râu."

Nói tới đoạn chuyện cũ này, La Thụ lại cảm thấy buồn, lại có mấy phần kiêu ngạo. Con cái của nàng, ai cũng có tình có nghĩa, có can đảm, có hiểu biết, có trách nhiệm.

Đàm Tuệ cũng hồi hộp nói, "Phụ thân ta mất sớm, tộc nhân lạnh nhạt, mẫu thân hết cách, không thể làm gì khác hơn là mặt dày dấn ta trở về Tấn Giang hầu phủ sống qua ngày. Mặc dù ăn nhờ ở đậu, có nhiều bất tiện, nhưng dầu gì áo cơm không lo, có La gia che chở, không bị người ngoài tự dưng ăn hiếp. Khi đó biểu muội trong phủ đều không mấy dễ mất ta, chỉ có Thụ biểu muội, chưa từng xem thường ta. ..."

La phu nhân cười một tiếng, "Ta cũng không tốt hơn tỷ bao nhiêu. Ta tuy là đại tiểu thư Tấn Giang hầu phủ, là nữ nhi đầu tiên của cha ta, nhưng danh tiếng lại quá xấu. Ngày đầu tiên ta sinh ra thì thân mẫu liền qua đời, ta mang tiếng xấu khắc xương. Vừa khắc thân mẫu, tính tình lại xấu, cậy mạnh tùy hứng, không thể nói lý, bọn muội muội, đường muội của ta thấy ta đều trốn. Hồi tưởng năm đó, ta ngược lại thật không bị tức giận gì, chưa từng uất ức mình, chỉ tùy ý làm bậy, vung roi phóng ngựa. ..."

"Nương, biểu di di!" Lâm Thấm kéo tay San tỷ nhi chạy như bay tới, nụ cười rực rỡ như hoa xuân, "Đây là hoa tụi con hái trong vườn, có đẹp hay không?"

Trong tay Lâm Thấm cầm một nhánh bách hợp san hô, sắc hoa đỏ tươi, màu hoa tựa như san hô, điểm lệ đáng yêu; San tỷ nhi lại hái hoa hồng gai màu đỏ sậm, hình hoa tuyệt đẹp, mùi thơm nồng nặc. Đàm Tuệ bị dọa cho phát hoảng, "Sao lại hái hoa hồng gai, đâm vào tay thì sao." San tỷ nhi cười giờ cho nàng xem, "Đã bọc kỹ." — cảnh hoa hồng gai đã được khăn vải quấn kỹ, San tỷ nhi lại cầm cẩn thận, nên sẽ không bị gai đâm.

Lúc này Đàm Tuệ mới yên tâm.

diễn đàn.lê quý đôn

Lâm Hàn không nhanh không chậm đi theo qua.

Cậu thật là hết cách với muội muội mình. Bé khuyên San tỷ nhi nửa ngày, mới khiến San tỷ nhi nguyện ý đi xem ngỗng với bé, nhưng bé đi ngang qua vườn hoa, thấy đóa hoa xinh đẹp liền đổi ý, "San tỷ nhi, chúng ta hái hoa đi, có được hay không?" Tính khí San tỷ nhi cũng tốt, lập tức gật đầu, "Hay đó." — hai bé vốn đã thương lượng đi xem ngỗng xong, lại không hề có điểm báo trước đổi thành hái hoa.

Lâm Hàn thật là không thể lý giải ý tưởng của tiểu A Thấm.

Nhưng chuyện này cũng không trở ngại cậu tiếp tục dung túng A Thấm, thương yêu A Thấm.

"Hàn ca ca bọc giùm con đó." San tỷ nhi ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười vui sướng.

Đàm Tuệ không ngờ Lâm Hàn không hay nói cười lại sẵn sốc thế, có chút ngoài ý muốn nhìn cậu, "Hàn ca nhi thật là tỉ mỉ."

Không đợi Lâm Hàn mở miệng, Lâm Thấm liền cười hi hi nói: "Nhị ca đây là ngã một lần khôn hơn một chút nha, trước kia cháu hái hoa hồng gai cũng từng bọc lại vậy, nên huynh ấy nhớ. Nhị ca, giỏi lắm!"

"A Thấm thật là cái gì cũng biết nói." Đàm Tuệ thấy Lâm Thấm vừa ngây thơ hoạt bát, lại mềm mỏng lanh lợi, rất là tán thưởng.

Đều là đứa trẻ ba bốn tuổi, San tỷ nhi bình thường cũng có thể xem như cơ trí, nhưng nếu so với Lâm Thấm, liền thấy ngây thơ hơn, không khéo léo bằng.

"Nhị ca, huynh ngồi xuống." Lâm Thấm ngang ngược ra lệnh.

"Ngồi xổm xuống làm cái gì?" Lâm Hàn sững mặt lên.

Lâm Thấm cười hì hì, "Muội vừa mới khen huynh 'Nhị ca, giỏi lắm' mà, khen ngợi xong, muội phải vỗ vỗ vai của huynh." Thấy Lâm Hàn hơi nhú mào, không nhúc nhích, cũng không có theo ý của mình, liền lễ thắng khí hùng hổ sung, "Mỗi lần cha khen muội xong, đều muốn vỗ vỗ vai của muội."

"Phi. . . ." La phu nhân và Đàm Tuệ không khỏi cười.

A Thấm à A Thấm, thì ra cha con khen con xong muốn vỗ vai, nhị ca của con cũng phải ngồi chồm hồm xuống ngoan ngoãn phối hợp con, cho con làm đủ hết sao?!

Lâm Hàn hơi buồn bực.

diễn đàn.lê quý đôn

San tỷ nhi đứng bên cạnh nhìn, trong con người tràn đầy tò mò.

Lâm Thấm thúc giục, "Nhị ca, huynh kì kèo mè nheo cái gì? Mau chút nha."

Đàm Tuệ nhỏ giọng hỏi thăm, "Thư biểu muội, A Hàn có thể đồng ý sao?" La phu nhân nín cười, "Có thể. A Thấm nhà ta giỏi nhất là bảm người, còn có thể vừa đâm vừa xoa, ở nhà ta, từ cha nó trở xuống, không ai có thể cự tuyệt nó." Đàm Tuệ nhướn mày, kinh ngạc không thôi.

Quả nhiên, Lâm Thấm kiên trì lần nữa, Lâm Hàn không cưỡng được, nên chấp nhận ngồi chồm hồm xuống.

Lâm Thấm đưa tay nhỏ bé ra vỗ vỗ vai nhị ca bé, hài lòng nói, "Nhị ca, giỏi lắm!"

San tỷ nhi nhìn ngây dại.

Bé cũng có ca ca, nhưng ca ca của bé chưa từng nuông chiều bé như vậy, cũng vĩnh viễn không thể nào dung túng bé như vậy. . . .

"Khả năng quan sát của San tỷ nhi thật tốt, hoa này cực đẹp." La phu nhân nhận thấy vẻ hơi cô đơn trên mặt San tỷ nhi, nên kêu bé tới, ầm giọng khen ngợi mấy câu.

San tỷ nhi ngại ngùng toét miệng nhỏ cười.

"Còn có con, còn có con." Lâm Thấm liên tục vươn tới không ngừng.

La phu nhân vui vẻ, chăm chú khích lệ Lâm Thấm, "A Thấm cũng rất giỏi, thấy đóa hoa này, nương giống như thấy được san hô đỏ mỹ lệ trân quý, trong lòng sinh ra cảm giác đầy đủ. A Thấm, đa tạ con."

Lâm Thấm cười lúm đồng tiền như hoa.

Bé bước bình giờ cành hoa trong tay lên, "Nương ngài cũng rất tinh mắt, có thể nhìn ra hoa hai con hái đều rất đẹp, nếu ngài yêu thích đóa hoa con hái, vậy thì con sẽ tặng đóa hoa này cho ——" bé cười giảo hoạt, ánh mắt lưu luyến trên người La phu nhân và Đàm Tuệ, cành hoa đang đưa giữa La phu nhân và Đàm Tuệ, "Con liền tặng cho. . . . tặng cho biểu di đi!" Nhón chân lên, đưa hoa đến trước mặt Đàm Tuệ.

"Con bé này lại bước bình." Mọi người thấy bé như vậy, bật cười.

Đàm Tuệ nhận lấy san hô bách hợp, cười nói: "Đa tạ ý tốt của cháu." San tỷ nhi cũng cầm hoa hồng gai tặng cho La phu nhân, lúc đưa hoa còn nhắc nhở, "Dì, hoa này có gai, cẩn thận một chút." Ánh mắt La phu nhân dịu dàng, "San tỷ nhi ngoan, dì nhất định cẩn thận."

Lâm Thấm kéo San tỷ nhi, thật vui mừng chạy ra ngoài chơi tiếp.

Lâm Hàn đi theo sau lưng hai bé, một tác cũng không rời.

diễn đàn.lê quý đôn

"A Thấm thật là đáng yêu." Đàm Tuệ tán thưởng.

"Cũng không phải sao." Lời này La phu nhân thích nghe, khóe miệng không ý thức nhếch lên, nhếch lên, nhếch lên rồi nói, "A Thấm không chỉ đáng yêu, còn là tiểu phúc tinh nhà ta đấy. Biểu tỷ, tỷ biết không? Lúc chúng ta mới đến An Định rất là nhếch nhếch, thành An Định rất phồn hoa, không chỉ có thể gia đại tộc, ngang ngược ở địa phương, còn có hoàng thân quốc thích như nhà mẹ của Chu thái phi, Lệ Phi, Ngô Vương phi, còn có An Bình Quận Vương phủ tiếng tăm lừng lẫy, muốn quản lý châu này, há là dễ dàng?"

"Chẳng lẽ A Thấm đã giúp gì sao?" trong lòng Đàm Tuệ khẽ động.

Ánh mặt trời ấm áp vẩy vào trên người, trên mặt La phu nhân, cũng vẩy vào trên ly trà sứ trắng điêu khắc hoa sen tinh tế trang nhã đẹp đẽ trong tay nàng này. Ly trà nhỏ này vốn là thứ tinh mỹ vô song truyền qua mấy đời, bị mặt trời chiếu lên, ánh sáng lưu chuyển, càng hiện ra vẻ nhẵn nhụi trắng nõn, lấp lánh bóng loáng, làm người ta yêu thích không buông tay.

La phu nhân vuốt vuốt ly trà, cười cực kỳ thoải mái, nói với Đàm Tuệ: "Biểu tỷ, hôm nay tỷ ở lại phủ ta đi, không được đi, cứ ở lại một thời gian. Ta

muốn làm tiệc mời khách, Tam phu nhân Sơn gia và nữ nhi, cháu gái của nàng ấy, còn có đại phu nhân Hương gia, và hai nữ nhi của nàng ấy, biểu tỳ nên gấp hết."

"Thật sao?" Đàm Tuệ vừa mừng vừa sợ.

Nàng đi theo Thượng Minh đến An Định châu, dĩ nhiên muốn giúp đỡ Thượng Minh kết giao quý nhân ở thành này, mở rộng vòng quen biết của Thượng Minh. Phàm là các quan viên như Tri châu, Thông Phán, phần lớn là quan ngoài biên thùy, ba năm tại nhậm, hay sáu năm tại nhậm, thì xong cũng liền rời đi, ở đây tự nhiên không có ảnh hưởng lớn như những thế gia đại tộc kia. Quan lại quyền quý ở An Định châu này cũng không ít, trong đó Sơn gia, Hương gia hiển hách nhất, thực lực không giống bình thường.

Sơn gia là quan văn, sống ở đây lâu đời, tộc nhân đông đảo, nhân tài xuất hiện lớp lớp, chỉ tính quan nhậm chức ở kinh thành là có thể đếm ra năm sáu vị, quan ở khắp nơi càng thêm không thể đếm, gia tộc như vậy, rất có uy vọng ở An Định. Nếu Đàm Tuệ có thể giúp Thượng Minh kết giao Sơn gia, rất có giúp ích cho sĩ đồ của hắn.

Hương gia thì tập võ, là bốn gia của Giang Hạ hầu Hương Hiến Vinh ở kinh thành. Lão gia tử Hương gia Hương Thịnh Đức vừa là vị cao thủ công phu, lại từng là tướng quân kiên cường tung hoành nhiều năm ở trên chiến trường, hiện tại ông ta lớn tuổi, nên trở về An Định châu dưỡng lão, mặc dù không dẫn binh đánh giặc nữa, lại vẫn còn hùng phong, ông ta nói một câu ở An Định châu, không ai dám phản đối ông ta. Nếu được đến Hương lão gia tử tru ái, chỗ tốt khác trước không nói, ít nhất ác bá ở An Định châu đều phải thành thành thật thật, không dám cho sự bán tử.

Hương gia đại phu nhân mà La phu nhân mới vừa nhắc, chính là con dâu lớn của Hương lão gia tử, phu quân Hương Văn Kỳ của nàng là trưởng tử của Hương lão gia tử, cũng là nhi tử được coi trọng nhất. Địa vị của Hương đại phu nhân ở Hương gia suy nghĩ là biết. Tam phu nhân Sơn gia, lại là thê tử của Tam gia Sơn Thành Dũng thuộc đích chi Sơn gia. Sơn Thành Dũng hiện đảm nhiệm tuần phủ Phúc Kiến, dù là ở trong Sơn gia nhân tài đông đúc, hắn cũng là phải thực lực hoàn toàn xứng đáng. Thế theo phu quý, tam phu nhân Sơn gia nói chuyện ở Sơn Gia cũng rất có phân lượng.

Đàm Tuệ không ngờ La phu nhân nhiều năm không gặp, vừa mới gặp lại liền muốn dẫn nàng gặp mấy vị khách như vậy, trong lòng hết sức cảm kích, "Thư biểu muội, ta không biết cảm tạ người ra sao mới phải!" La phu nhân cười nói: "Tỷ muội cùng nhau lớn lên, nói vậy thì không thân nữa rồi."

Đàm Tuệ vui mừng một lát, chợt nhớ tới, "Biểu muội, muội và hai nhà đó rất thân sao?"

La phu nhân cười, "Nói đến chuyện này, chính là công lao của A Thắm. Lúc chúng ta mới đến An Định, A Thắm chỉ có một tuổi, nhưng đi bộ đã ổn, chưa nói được nhiều, nhưng dù tiểu A Thắm chưa nói được rõ ràng, lại đi đến chỗ nào đều trở thành bảo bối. Nữ nhi nhỏ nhất, quý giá nhất của tam phu nhân tên Trần Trần lớn cỡ A Thắm, đến Sơn gia, nó tuyệt không sợ người lạ, cứ lằng lằng nói chuyện với Trần Trần, đến gần liền cười, ta và tam phu nhân thả hai đứa nhỏ cùng nhau, nó không nói lời gì liền ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Trần hôn tới tấp. . . ."

Nói tới chỗ này, La phu nhân cười đến đầm ngực, "Biểu tỷ biết không? Trần Trần là đích nữ của tam phu nhân, lại còn tám bé, ở Sơn gia được bảo bối như trứng phượng hoàng. Huynh đệ tỷ muội của bé ấy đều lấy chữ Gia làm tên lót, chỉ mình bé ấy được đặt tên Trần Trần, chính là bởi vì bé ấy ngũ hành thiếu thủy, đặc biệt lấy tên có chữ thủy để nuôi, lại e sợ cho một chữ trần không đủ, nên dùng từ lấy. Một tiểu cô nương được nuông chiều vậy, lại bị A Thắm hôn mặt đầy nước bọt. . . ."

Đàm Tuệ tưởng tượng cảnh đó, cũng buồn cười, "Vậy, tiểu cô nương Sơn gia như thế nào?"

Một tiểu cô nương ăn sung mặc sướng, như hòn ngọc quý trên tay bị người hôn bấy bọ, thực sự không nghĩ ra bé ấy có phản ứng gì đấy.

La phu nhân cố nín cười, "Trần Trần ngăn người một hồi, này sinh ác độc liền ôm A Thắm muốn cắn, kết quả cũng khiến cho mặt A Thắm đầy nước bọt. Người lớn muốn tách tụi nó ra còn không được, vừa tách ra liền muốn khóc, không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mặc cho hai bé làm âm ỉ."

Đứa bé mới hơn một tuổi, vốn là kiên quyết tách ra cũng được, nhưng tam phu nhân Sơn gia không nỡ khiến Trần Trần khóc, La phu nhân cũng không nỡ khiến Lâm Thắm khóc, ai cũng nuông chiều. Cứ như vậy, hai đứa bé liền kết giao bằng hữu.

Người lớn cũng thân nhau.

Sơn gia ở An Định xác thực không giống bình thường, có tam phu nhân dẫn dắt, La phu nhân rất nhanh quen biết các phu nhân thái thái trong thành An Định.

"Vậy, Hương gia thì sao?" Đàm Tuệ nghe rất là mê mẩn.

La phu nhân cười lắc đầu, "Hương gia cũng có tiểu cô nương lớn cỡ A Thắm, tên Hương Du Ninh. A Thắm và Du Ninh không giống vậy. Ngày đó Du Ninh mới vừa tỉnh ngủ, A Thắm cũng không mấy tinh táo, hai đứa bé ngồi đối mặt nhau ở trên giường, A Thắm chảy nước miếng trước, Du Ninh cũng chảy theo, hai đứa bé nhìn nhau chảy nước miếng, còn nhìn nhau cười ngây ngô."

La phu nhân nhớ lại chuyện cũ, trước mắt liền giống như xuất hiện gương mặt trắng tròn nhỏ nhắn, mắt to cơ trí, và bộ dáng chảy nước mắt đáng yêu của A Thắm, mặt mày cực kỳ dịu dàng.

"Lại còn có chuyện này, thật khiến người ta không ngờ." Đàm Tuệ không khỏi vui lên.

La phu nhân cười nói: "Ngày đó hai bé chưa tỉnh ngủ không có tinh thần, về sau thì không phải. Hai đứa bé ngay cả một câu nguyên nhân còn chưa nói rõ đã thích gây gổ cãi nhau rồi. Lằng lằng gì đó, người lớn đều nghe không hiểu hai đứa đang nói cái gì, hai đứa lại la ó khí thế ngất trời."

La phu nhân thở dài nói: "Giao hảo Sơn Gia, Hướng gia, An Định thành liền thật an định, có thể an tâm mà ở. Nếu không, tương lai thật đúng không mấy sáng. Biểu tỷ cũng biết, ta và vị đại thiếu phu nhân Thẩm gia không vừa mắt, nàng ta luôn nghĩ cách ngăn chân ta đấy."

Đại thiếu phu nhân Thẩm gia mà La phu nhân nhắc tới, là muội muội khác mẹ của nàng, Nhị cô nãi nãi Tần Giang hầu phủ La Anh. La Anh đến Thẩm gia, công công là tả tướng kiêm Vũ Anh điện Đại Học Sĩ, Xu Mật Sứ trong triều, coi như không thể nói quyền khuynh thiên hạ, cũng đứng đầu quan văn, có công công thế này, bên cạnh La Anh tự không thiếu người nịnh bợ cung phụng nghênh đón. Người nàng ta không thích, tự sẽ có người nguyện ý ra tay chèn ép thay nàng ta. La phu nhân với nàng ta khác mẹ, từ trước đến giờ không hòa thuận, những năm gần đây La Anh ngoài sáng và trong tối, không ít chế tạo phiền toái cho La phu nhân.

Nhắc tới "đại thiếu phu nhân Thẩm gia", Đàm Tuệ cũng nhủ lòng mảy, hơi buồn, "La Anh từ nhỏ tranh cường háo thắng, không câu nệ chuyện gì đều muốn nàng ta là thứ nhất mới được. Hôm nay càng tệ hại hơn, thật đáng ghét."

La phu nhân và Đàm Tuệ trầm mặc chốc lát.

Có lẽ họ đều nghĩ đến những năm tháng sống ở La gia rồi. Những năm tháng thanh xuân khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Lâm Thâm và San tỷ nhi chơi vui khắp vườn, không biết nghĩ gì, lại chạy tới một khu vườn có đủ loại hoa tường vi.

Trong góc vườn có giàn hoa, trên giàn có đủ loại hoa tường vi nở rộ, bên dưới giàn hoa là bàn đá, băng đá màu xanh, hai nam tử đang ngồi trên băng đá đối diện nhau, dịch chuyển quân cờ.

Hai người đều rất chuyên chú.

Số tuổi hai người này chênh lệch rất lớn, dung mạo khác biệt càng nhiều. Vị bên trái là người trung niên hơn 40 tuổi mặc áo dài màu xanh đậm, sắc mặt hơi vàng, có đề chòm râu, ngũ quan thường thường, bên phải thì là vị thiếu niên áo trắng mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt lạnh lùng, da thịt trắng như tuyết, phong thái xuất sắc, giống như không phải người ở trần thế này.

"Đại ca đánh cờ với ai vậy?" Lâm Thâm nhón chân lên, muốn nhìn rõ ràng chút.

"Đây là đại ca ngươi?" San tỷ nhi nhìn trộm thiếu niên áo trắng, hâm mộ Lâm Thâm vô cùng, "Tỷ tỷ của ngươi dễ nhìn như vậy rồi, đại ca cũng rất dễ nhìn."

Lâm Hàn vẫn đi theo hai bé, khom lưng nhỏ giọng thương lượng với Lâm Thâm, "A Thâm, xem cờ không nói chuyện mới là quân tử, chúng ta chỉ xem, không lên tiếng, có được hay không?"

Cậu biết tính khí Lâm Thâm, lúc này muốn dẫn bé đi, là khó càng thêm khó; nhưng để đỡ dành bé không mở miệng nói chuyện, không quấy rối đại ca và thế bá chưa biết tên này thì vẫn được.

"Tốt." Lâm Thâm nhỏ giọng đồng ý.

Bé rón rén đi tới trước bàn đá, hai con mắt đen to linh lợi nhìn chăm chú mặt bàn, trong lòng thầm nghĩ: "Nhiều con cờ như vậy, ai thắng chứ? Xem không hiểu."

Lâm Hàn lại nói nhỏ với San tỷ nhi, "Không nói lời nào, không lên tiếng, có được hay không?" San tỷ nhi vô cùng khéo léo, "Được, Hàn ca ca." Âm thanh cũng nho nhỏ, nhẹ nhàng.

Lâm Hàn dùng tay ra hiệu cho thị nữ, bảo mẫu không cần đi theo, mình và hai tiểu cô nương đều nhìn quân cờ.

Hai người đánh cờ càng ngày càng chậm, cuộc cờ hiển nhiên đến chỗ quan trọng.

"Xem không hiểu." Lâm Thâm uất ức, kể khổ với Lâm Hàn.

Lâm Hàn nhỏ giọng nói: "Một hai năm sau, nhị ca sẽ dạy muội chơi cờ vậy. Đến lúc đó muội liền hiểu."

Lâm Thâm cong môi, miễn cưỡng khe khẽ thở dài, "Được rồi."

Sắc mặt hai người đang đánh cờ nặng nề, cầm con cờ trong tay trầm ngâm hồi lâu, mới bằng lòng thả cờ.

"Người nào thắng?" Lâm Thấm nhìn không nhìn được, lôi kéo Lâm Hàn hỏi kết quả.

Cuộc cờ trước mắt này thật sự phức tạp, Lâm Hàn xem cũng choáng váng đầu, "A Thấm, nhị ca cũng không mấy hiểu rõ, phải là thế lực ngang nhau thôi."

Con người Lâm Thấm xoay lòng vòng, "Nói vậy là đại ca không có thắng?"

Lâm Hàn thuận miệng "uhm" một tiếng.

Cậu mặc dù còn tầm bé, sức chơi cờ thường thường, cũng nhìn ra được Lâm Khai không có ưu thế rõ ràng.

Âm thanh "uhm" này vừa ra khỏi miệng, Lâm Hàn lại cảm thấy hối hận, "A Thấm hỏi chuyện này làm cái gì? Không phải nó muốn làm chuyện xấu chứ?" Trong lòng nghĩ như vậy, cậu vội vàng mất đề mới sửa chuồng, "A Thấm, không cho mở miệng, cũng không cho. . ."

Mấy chữ "cũng không cho làm gì hết" này còn chưa nói hết, Lâm Thấm đã cười hi hi, vung bàn tay nhỏ mũm mĩm, đẩy loạn cuộc cờ!

Người trung niên áo lam bị giật mình, bỗng nhiên đứng người lên.

Lâm Khai cười như không cười liếc Lâm Thấm một.

Hai tay nhỏ của Lâm Thấm nắm chung một chỗ, lo lắng, chột dạ cười với hắn, rất là tội nghiệp.

Lâm Khai liền đứng dậy nói xin lỗi người trung niên áo lam, "Xin lỗi, Khuông thế bá, xá muội thật sự quá bướng bỉnh rồi." Rồi xoay người quát lớn đệ đệ và muội muội, "A Hàn, A Thấm, còn không mau bái kiến Khuông thế bá? A Hàn, đệ không có trông kỹ muội muội, mau xin lỗi Khuông thế bá thay muội muội." — rõ ràng là Lâm Thấm đẩy loạn cuộc cờ, hắn lại mắng Lâm Hàn.

Lâm Hàn không hề nói gì khác, "Đại, đại ca." Quả nhiên muốn xin tội với Khuông thế bá, lại bị Khuông thế bá ngăn cản, "Nào có, trẻ con không hiểu chuyện thôi, cũng may mỗi một bước cờ ta đều nhớ, chúng ta xếp ;ại là được." Liền vươn tay xếp lại từng con cờ, trở về cục diện trước khi bị đẩy loạn.

Lâm Hàn không khỏi hít sâu một hơi.

Trí nhớ của vị Khuông thế bá này thật kinh người! Cuộc cờ phức tạp vậy, hắn lại nhớ hết từng bước!

"Ngài ấy làm gì vậy?" Lâm Thấm tò mò hỏi.

Sau khi Lâm Hàn kinh ngạc, thì nói với tiểu muội mình, "Khuông thế bá còn nhớ cuộc cờ, nên bá bày ra lại, để đánh tiếp với đại ca." Vị Khuông thế bá này thật là làm cậu vừa bội phục vừa kinh ngạc, thậm chí giọng nói của ông cụ non Lâm Hàn có hơi run rẩy.

Đầu óc cậu mơ màng, không để mắt đến Lâm Thấm bên cạnh.

Lâm Thấm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một lát, nhìn trộm xem đại ca, nhị ca và vị Khuông thế bá kia, thấy lực chú ý của mọi người đều không ở trên người bé, liền nảy ra ý hay, vươn tay nhỏ dốc sức đẩy hết con cờ trước mặt Khuông thế bá vào chính giữa, "Khuông thế bá, Khuông thế bá." Khuông thế bá kinh ngạc nhìn bé, "Làm cái gì vậy?" Lâm Thấm cũng không trả lời, trong lúc cấp bách liền giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cho hắn một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào.

Lâm Khai và Lâm Hàn nhìn thấy tiểu muội mình như vậy, cũng không hiểu. A Thấm, muội rút cuộc muốn làm cái gì?

San tỷ nhị ở bên đều nhìn ngây người.

Lâm Thấm đẩy sạch sẽ con cờ trước mặt Khuông thế bá, mình thì đập bằng đá leo tới trên bàn đá, ngồi xếp bằng ở trước mặt Khuông thế bá, tươi cười, "Cháu tên là Lâm Thấm, không phải cầm trong lâm cầm, là chữ lâm từ hai chữ mộc, chữ thấm từ thủy và tâm, vị thế bá này, xin hỏi ngài tên gì?"

Tình cảnh này, ngay cả Lâm Khai và Lâm Hàn đã quen thuộc ngôn ngữ tính tình của tiểu muội mình cũng ngất.

Trên khuôn mặt hơi vàng của Khuông thế bá lộ ra nụ cười, "Cháu là tiểu Lâm Thấm, được, thế bá biết. Tiểu Lâm Thấm, cháu thích thế bá không?" Thấy mặt mũi Lâm Thấm tràn đầy tươi cười nhìn mình, nên cho là đứa nhỏ này nhất định rất ưa thích vị thế bá như mình, thường ngày trong nhà lại nuông chiều, nên mới có một chiều như vậy.

Lâm Thấm cười hi hi lắc đầu.

Khuông thế bá hơi ngoài ý muốn.

Hắn được giáo dục rất tốt, vượt chòm râu ngắn, ôn hòa nói: "Tiểu Lâm Thấm đã nói tên họ của mình, có qua có lại mới toại lòng nhau, thế bá cũng nên tự giới thiệu mới đúng. Tiểu Lâm Thấm, thế bá họ Khuông, tên Ý, tự Đắc Ý, hiệu Thanh Tuyền cư sĩ. . . ."

Mắt Lâm Thấm sáng rực lên, "Đắc ý à, đắc ý à, thật thích!" Cảm thấy tự của Khuông thế bá vô cùng vừa lòng.

Khuông Đắc Ý nghe tiểu nữ hài nhi như ngọc điêu khắc ra này nói thích, trong lòng cũng vui mừng, mỉm cười nói: "Tiểu Lâm Thấm thích thế bá, có đúng

hay không?"

Lâm Thấm non nớt nói: "Thích."

Khuông Đắc Ý vừa vui mừng, vừa khó hiểu, "Chuyện gì xảy ra? Lúc nãy mới lắc đầu, giờ lại nói thích, tiểu Lâm Thấm, cháu rất hay thay đổi."

Lâm Hàn hiểu rõ tiểu muội mình, sắc mặt thành khẩn nói: "Khuông thế bá, A Thấm lúc đầu không thích ngài, sau đó thích tự của ngài, liền cũng thích ngài rồi."

Khuông Đắc Ý:

Người nói vậy có nghĩa tiểu Lâm Thấm thấy hình dáng của ta thì không thích, chỉ thích hai chữ Đắc Ý này sao?

Lâm Khai cười khẽ, "A Thấm xuống trước có được không? Để đại ca đánh hết ván cờ này với Khuông thế bá."

"Không được." Lâm Thấm quả quyết lắc đầu.

Khuông Đắc Ý kỳ quái hỏi "Tại sao?"

Tiểu cô nương trước mắt này không cho hấn và Lâm Khai đánh cờ, hấn thật sự không nghĩ ra là do nguyên nhân gì.

Lâm Thấm vừa tức giận, vừa hơi uất ức, "Xem không hiểu!"

— cháu xem không hiểu, hai người đánh gì nữa chứ, đừng chơi nữa.

Khuông Đắc Ý liền vuốt chòm râu nhỏ của hấn, bắt giác ngây dại.

Hấn sống hơn bốn mươi năm, chưa từng gặp tiểu cô nương nào như Lâm Thấm.

Hấn cũng có nữ nhi, nhưng cũng không nuông chiều thành ra như vậy.

Lâm Thấm ngồi xếp bằng quay về phía Khuông Đắc Ý, Lâm Khai vừa lúc ở sau mông bé, muốn nói chuyện với bé rất là không tiện.

Lâm Khai từ từ đứng lên, đi tới bên người bé, dịu dàng nói: "A Thấm chớ quấy rồi, đại ca đánh cờ với Khuông thế bá có ý nghĩa rất lớn. . . ."

"Ngừng!" Lâm Thấm ngang ngược đưa ra cánh tay nhỏ, làm một dấu tay ngăn cản hấn, "Đại ca, nghe không hiểu!"

— chớ nói chuyện sâu xa với muội, nghe không hiểu.

Lâm Khai im lặng một hồi lâu, sâu xa nói: "Nhị tiểu thư, ta lại bị muội đánh bại một lần."

Khuông Đắc Ý hoàn toàn sững sờ.

Lâm Khai xin lỗi nhìn hấn.

"Ý trời như thế, ý trời như thế." Một hồi lâu, Khuông Đắc Ý tỏ vẻ phiền muộn, ngửa mặt lên trời thở dài.

—

Lâm Khai ôm lấy Lâm Thấm, Lâm Hàn dắt San tỷ nhi, huynh muội bốn người đồng loạt đưa Khuông Đắc Ý đến trước cửa lớn Lâm gia.

"Sao thế bá không ở lại một đêm, gặp mặt gia phụ một lần đây?" Lâm Khai nói.

Khuông Đắc Ý dịu dàng nói: "Hiện chất, hôm nay ta là thị giảng ở phủ Hoài Viễn vương, hôm nay xin Hoài Viễn vương Điện hạ nghỉ nửa ngày đến thăm bạn cũ, không dám kéo dài thời hạn."

Lâm Khai biết hấn có công vụ trong người, cũng không giữ lại nữa.

"Hoài Viễn vương điện hạ giá lâm An Định, sẽ ở An Bình vương phủ à?" Lâm Khai thuận miệng hỏi.

Trong thành An Định cũng có quận vương phủ, An Bình Quận Vương có cùng tổ phụ với đương kim hoàng đế, thế tử Cao Hiến từng đi học ở hoàng cung, số tuổi của hấn và Hoài Viễn vương không khác mấy, dĩ nhiên là quen biết. Hoài Viễn vương đến An Định, tự nhiên nên do An Bình Quận Vương phủ tiếp đãi.

Khuông Đắc Ý nói: "Chuyện này chưa biết, hôm nay điện hạ ở ngoài thành."

Liền mỉm cười leo lên con lừa của hấn, lệnh một thiếu niên thanh tú thay hấn dắt dây, Khuông Đắc Ý muốn ra khỏi thành.

Lâm Hàn kéo kéo áo Lâm Khai, nhỏ giọng nói với hắn mấy câu.

Lâm Khai khom lưng, tỉ mỉ nghe đệ đệ nói gì đó.

Lâm Thấm ở trong ngực hắn thoải mái tới gần, nghe say sưa ngon lành — về phần bé nghe hiểu không, thì trời mới biết.

Huỳnh muội ba người cũng không biết nói gì, chỉ thấy Lâm Thấm bốc đồng vươn cánh tay nhỏ ra ôm cổ Lâm Khai không thả, Lâm Khai cười, ôm chặt bé.

Lâm Khai gạt đầu một, Lâm Hàn kêu gã sai vặt lên dọn đồ mấy câu, gã sai vặt liền đi thật nhanh.

Lúc trở ra, có người theo sau, dắt một con ngựa trắng.

Lâm Khai dặn dò đệ đệ, "Đệ mang San tỷ nhi trở về, A Hàn, chăm sóc tiểu biểu muội cho tốt." Lâm Hàn trình trọng đồng ý.

Lâm Khai ôm Lâm Thấm lên ngựa, "Khuông thế bá, ta đưa ngài đoạn đường." Một tay ôm muội muội, một tay giục ngựa giong roi, đuổi theo Khuông Đắc Ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Năm con ngựa chạy nhanh ra khỏi cửa thành nam, thẳng tới ngoại ô.

Ở giữa là một con ngựa màu trắng, cổ ngẩng cao, hình thể tuấn mỹ, là ngựa quý khó được. Không chỉ có ngựa xinh đẹp, mà kỵ sĩ trên lưng ngựa cũng có phong cách hơn người, xinh đẹp vô cùng.

Người này dĩ nhiên chính là Lâm Đàm rồi.

Bốn người còn lại đều cười ngựa khỏe màu đen, lông ngựa lóe sáng, bốn chân mạnh mẽ, nhìn qua hết sức dễ xem, tướng mạo, vẻ mặt của bốn người trên lưng ngựa đều có nét riêng. Người trung niên theo sát ở bên cạnh Lâm Đàm thì thon gầy, người này chính là người mà Lâm Đàm xưng là Lương thúc, họ Lương tên Đống, là vị cao thủ võ lâm. Ngoài ra đều là thanh niên đáng người khỏi ngờ, vạm vỡ uy mãnh, là hộ vệ Lâm gia, tên Lâu Phương, Lâu Chương và Lâu Lan.

"Cũng không biết Tô tiên sinh bị thương thế nào, chúng ta mau chút đi!" Lâm Đàm nói to, chỉ ngại con ngựa chạy chậm.

"Giục ngựa bay nhanh, cho dù là trên đất bằng phẳng rộng rãi, cũng có nguy hiểm." Giọng điệu Lương Đống bình thản, trong lời nói lại chứa ý khuyên cáo, "Dù thuật cỡi ngựa cao siêu, cũng cần luôn cẩn thận đề ý, nếu không, sẽ không an toàn."

Lâm Đàm vui lên trong lòng, "Lương thúc là đang nhắc nhở ta. Hắn rõ ràng muốn nói, thuật cỡi ngựa của người không mấy giỏi, địa thế nơi này lại không tốt, cao thấp bất bình, cưỡi nhanh vậy làm cái gì? Rất nguy hiểm có biết hay không? Lương thúc à, ý của thúc ta hiểu, tình của thúc ta cũng nhận, nhưng thúc lại không nói rõ là không cho ta chạy nhanh. Vậy ta liền tiết kiệm chút chuyện, làm như không nghe thấy rồi, hi hi."

Lâm Đàm phóng ngựa bay nhanh, vọt tới phía trước nhất.

Lương Đống cau mày, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, theo sát bên cạnh Lâm Đàm.

Đoàn người rất nhanh tới trước khách điểm Đồng Phúc mà Tô sư gia tạm thời nương thân.

"Đại công tử, Lương gia, ba vị tráng sĩ." Trong khách điểm có một ông lão khoảng sáu mươi tuổi đi ra, tự mình dắt ngựa cho Lâm Đàm, "Đại công tử, Lương gia, Tô sư gia được hương dân gần đây phát hiện giúp đưa tới, lão hủ thấy Tô sư gia bị thương, vừa cho người đến nhà môn báo án, vừa mau thay hắn mời đại phu, may mắn thương thế cũng không đáng lo, đại phu băng vết thương cho hắn xong liền đi, nói không cần lo lắng."

"Thương lão bản có lòng." Lâm Đàm khách sáo cảm tạ ông.

Thương lão bản hết sức khiêm tốn khách sáo, "Lâm đại nhân thanh liêm như gương sáng, năm trước ta bị bọn vô lại lường gạt, may mắn nhờ vào Lâm đại nhân chủ trì công đạo, lão cảm kích vô cùng. Bây giờ giúp Tô sư gia chính là báo đáp Lâm đại nhân, không phải là bổn phận của ta sao?"

Lâm Đàm lại khen ngợi Thương lão bản mấy câu, sắc mặt Thương lão bản vui mừng, luôn nói không có gì.

Trước cửa khách điểm có chiếc xe ngựa dừng đó, bánh xe màu đen, sườn xe bằng gỗ thiết, tạo hình tuyệt đẹp, cửa sổ nhỏ nhắn xinh xắn hai bên buồng xe được mở ra, tranh hoa điều điều khắc chung quanh trông rất sống động, giống như đúc, sức sống dồi dào, trước xe có treo màn gấm đỏ thắm viền chỉ

váng, trong sự trống lếch lại lộ ra vẻ phong tình uyển chuyển hàm xúc phong lưu của Giang Nam.

Chiếc xe ngựa này Lâm Đàm và Lương Đồng đều biết, là xe ngựa của Tô sư gia.

Sườn xe hoàn hảo không chút tổn hại, ngay cả màn gấm đỏ thắm cũng còn tốt.

diễn!đàn?lê!quý!đôn

"Nhìn không giống như là cướp tiền." Lâm Đàm quay một vòng ở chung quanh xe ngựa, trầm ngâm nói.

Lương Đồng cũng tới ngó qua, nói: "Quả thật không giống."

Tô sư gia ở trong phòng thượng đẳng của khách điểm, Lâm Đàm và Lương Đồng đi vào thăm.

Căn phòng nhỏ sạch sẽ, một chiếc giường lớn để ở góc phòng, trên giường có một nam tử ước chừng hơn 50 tuổi, sắc mặt hơi vàng, để chòm râu ngắn thưa ngời đỏ, cánh tay ông bị thương, dùng vải trắng bọc, tinh thần có vẻ cũng không tệ lắm, bị thương không nặng, nhưng, vải trắng lại có vài chỗ có máu rỉ ra, ông cũng chịu tội rồi.

Nhìn thấy Lâm Đàm đi vào, trên mặt ông hiện ra vẻ tức giận, hừ một tiếng, nghiêng đầu.

Lâm Đàm thản nhiên đi tới trước giường, cười nói: "Không phải ngài đã bói tí mĩ, tính lại tính, mới tính đến lên đường lúc đầu giờ Mẹo hôm nay sao? Thế nào, mới ra khỏi cửa thành, liền bị tặc nhân cướp." Ánh mắt rơi vào trên cánh tay bị thương của ông, vẻ mặt ghét bỏ, "Không chỉ bị cướp, còn bị thương chảy máu. . ."

"Người nói đủ chưa?" Tô sư gia thở phì phò quay đầu, trợn mắt nhìn, "Tuổi không lớn, nói gở không ít, thật là om sòm!"

Lâm Đàm sờ mũi một, "Ta chỉ nói đôi câu lời thật, ngài liền thẹn quá thành giận? Thật là không có phong độ."

Tô sư gia khinh thường, "Hừ, lúc nào thì Tô Phát Y ta để ý phong độ chó má này? Ta từ trước đến giờ chỉ để ý lý, không quan tâm mặt mũi!"

Tô Quý mặt mũi thật thà đi tới, thận trọng cầm cái tô màu nâu, "Nhị thúc, ngài nên uống thuốc rồi."

Tô sư gia dùng tay áo bịt mũi, "Mùi gì thế, khó ngửi chết! Thôi, ta cũng không có gì đáng ngại, thuốc này không cần uống.. A Quý, người đồ nó đi."

Tô quý kinh hãi, "Đồ đi? Nhị thúc, ngài. . . . Ngài không thể giấu bệnh sợ thầy. . . ."

Lâm Đàm cầm lấy chén thuốc từ trong tay Tô Quý ngửi một, "Cũng khó trách ngài không chịu uống... người liền thấy rất đáng."

Tô Quý ở bên rất muốn dặm chân, "Đại công tử, nhị thúc ta vốn không muốn uống thuốc, ngài không giúp khuyên nhủ, ngược lại. . . . Ngược lại. . . ."

Lâm Đàm cầm chén thuốc nói, "Phát Y tiên sinh, ngài thay ta tính tính toán toán, ta đổ chén thuốc này vào bồn hoa nào, thì hoa sẽ nở đẹp hơn?"

Trên bệ cửa sổ trong phòng dường hai chậu hoa cúc, một chậu trắng thuần, một chậu màu tím nhạt.

Sắc mặt Tô sư gia biến đổi mấy lần, giận dưng dưng vờn tay, "Đưa đây!" Lâm Đàm tươi sáng cười một tiếng, theo lời chuyển chén thuốc trong tay tới.

"Tuyệt đối đừng đập." Tô Quý lo lắng nhìn, đưa hai tay ra, chấp tay cầu khẩn.

Tô sư gia ngó cũng không thèm ngó một, giờ chén lên, uống một hơi cạn sạch thuốc.

Lâm Đàm giễu cợt: "Thì ra ngài tính đi tính lại, chén thuốc này không cho hoa cúc trắng, cũng không cho hoa cúc tím, mà là nên đổ trong bụng ngài sao?" Tô sư gia quay mặt sang không để ý tới nàng, Lâm Đàm sờ cằm, lăm bằm lâu bâu, "Ừ, ta cảm thấy đây là lần chính xác nhất mà ngài tính được từ xưa đến nay, chén thuốc này đổ thật đúng chỗ."

Lương Đồng luôn lặng yên đứng ở cửa, đến lúc này, cũng nhịn không được, lộ ra nụ cười.

Tô sư gia ngửa đầu lên trời, dửng dưng, không để ý ai.

Tô Quý thấy nhị thúc hân vui vui về về uống thuốc, liền mừng rỡ, vội vàng tiến lên nhận lấy chén thuốc, dâng viên mứt hoa quả lên, "Nhị thúc, thuốc quá đắng rồi, ngài ăn chút ngọt."

Tô sư gia trừng mắt liếc hần một, lấy mứt hoa quả, bỏ vào trong miệng.

Lâm Đàm tùy ý ngồi xuống ở mép giường, "Ai, sao lại gặp tai kiếp, nói ta nghe vớ, cho ta mở rộng tầm mắt." Trên mặt Tô sư gia lộ ra vẻ mặt quái dị, "Đang đi trên đường liền bị cướp, không có gì đặc biệt."

Lâm Đàm cảm thấy có cái gì không đúng, "Phát Y tiên sinh, ngài làm phụ tá cho cha ta nhiều năm, tự mình tra hỏi không biết bao nhiêu vụ án, tự nhiên quen thuộc quá trình tra án. Lúc này ta hỏi ngài vì sao gặp tai kiếp, có phải ngài nên nói cho ta biết gặp tai kiếp khi nào, ở chỗ nào, giặc cướp có bao

nhiều người, khẩu âm gì, chỗ nào đặc biệt. . . "

Tô Quý không có ánh mắt ở bên cạnh nói thêm, "Khẩu âm của vùng khác đó."

Tô sư gia giận đùng đùng trừng mắt liếc hần một.

Tô Quý rút cổ, xấu hổ cúi đầu.

"Khẩu âm vùng khác?" Lâm Đàm nhướn mày.

"Đứng." Con giận còn sót lại của Tô sư gia chưa hết, lại trợn mắt nhìn Tô Quý hai lần, mới miễn cưỡng nói: "Bọn họ có bảy tám người, tất cả đều dùng khăn đen che mặt, mặt thì không thấy được, âm thanh lại nghe được rõ ràng, bọn họ nói mấy lời giang hồ, còn nói. . . . Còn nói. . . ." Gương mặt vàng vọt của Tô sư gia lại đỏ ửng.

Tô Quý chôn đầu thấp hơn.

Lâm Đàm đứng lên, dạo bước trong phòng, "Thức cháu hai người sáng sớm bắt đầu ra thành, lúc ấy nên là người đi đường thừa thớt, nhưng khi hai người ra khỏi thành, sắc trời đã sáng lên, cũng không phải thời điểm tốt để cướp tiền; hai người đi cũng không coi là xa, còn chưa tới nơi xa như U Tích, cũng không phải chỗ tốt để cướp tiền; nhưng hai người cố tình lại bị cướp. . . . Đối phương rút cuộc muốn gì chứ? Nếu muốn cướp tiền. . . ."

Ánh mắt nàng rơi vào trên người Tô sư gia, khoe miệng giết giết, "Khối ngọc bội của ngài trị giá mấy lượng bạc, lại giắt bên hông, dễ thấy như vậy, bọn họ lại để lại cho ngài, thì chắc không muốn cướp tiền rồi? Xe của ngài cực kì hoa lệ, bọn họ cũng không cần."

"Nếu muốn báo thù, vậy cũng không đúng, bọn họ có bảy tám người, hai người chỉ có hai thức cháu, nếu bọn họ muốn báo thù, thì không chỉ bị thương cánh tay, còn Tô quý bình yên vô sự."

"Không phải cướp tiền, không phải báo thù, vậy vì cái gì chứ ? Chẳng lẽ là. . . . ?"

Lâm Đàm quay đầu nhìn về phía Tô sư gia, trong đôi mắt có rất nhiều ý chế nhạo.

Gương mặt Tô sư gia đỏ rồi lại trắng, hết trắng rồi đỏ, tức giận thối rầu.

Lâm Đàm nghĩ đi nghĩ lại, ôm bụng cười lăn lộn, "Chẳng lẽ là cướp sắc? Thật sự là cướp sắc?" Nàng cười đến đứng không vững, ngồi xuống ghé dựa, nín cười xem xét khuôn mặt cháy vàng, chòm râu thưa của Tô sư gia, "Phất Y tiên sinh, những giấc cướp này thật là. . . . Ánh mắt độc đáo. . . ."

Không chỉ Lâm Đàm cười đến đau bụng, cả Lương Đồng cũng quay lưng lại, bả vai co rúm, hiển nhiên thật sự nhịn không được, quay về phía tường cười trộm.

Tô sư gia vỗ giường thật mạnh, "Cười cái gì, có gì đáng cười! Đại Lang ta cho ngươi biết, Tô Phất Y ta tinh thông Chu Dịch, quẻ của ta không bao giờ sai, ta tính hôm nay giờ Mẹo ra khỏi thành, đã nói lên giờ này ra khỏi thành nhất định là tốt nhất, lành nhất!" Ông xấu hổ khác thường, mặt đỏ bừng, lớn tiếng nói: "Ta không có coi sai ! Nếu không phải sáng sớm nay ta ra khỏi thành, sao gặp phải chuyện này? Nếu không gặp phải chuyện này, ta làm sao lại biết, làm sao biết."

"Biết cái gì?" Lâm Đàm cười dài nhìn ông.

Tô sư gia lại tức tối không chịu nói.

Lương Đồng dịu dàng nói: "Lần này đại công tử tiến đến, thứ nhất là thăm hỏi tiên sinh, đón ngài trở về thành, thứ hai là muốn tra rõ chuyện này, lòng bất giác cướp. Tô tiên sinh, mong rằng ngài hãy kể ra hết, để ta hiệp trợ đại công tử tra án cũng được hiểu rõ."

Tô sư gia tức giận nói: "Tra cái gì? Có gì mà tra! Không phải là có một đám cướp không có mặt cũng không có đầu óc cướp sai xe. . . ." Ông tức giận đằng đặng mà nói, thấy ánh mắt tòa nộ cười của Lâm Đàm, không khỏi có chút nhục chí, liền ngưng.

"A, thì ra là có người cướp sai xe." Lâm Đàm sáng tỏ.

Tô sư gia trợn mắt nhìn Lâm Đàm vài lần, buồn buồn nằm vật xuống, "Người bị thương muốn nghỉ ngơi, những người không có phận sự xin cứ tự nhiên." Lâm Đàm có ý cười nói: "Ai, ta đặc biệt tới đón ngài trở về thành, nếu như ngài có thể lên đường, vậy thì chúng ta trở về đi, như thế nào?" Tô sư gia hừ một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Lâm Đàm cười cười, nháy mắt với Lương Đồng, Tô Quý, ý bảo bọn họ đi ra ngoài với mình.

Đến bên ngoài, Tô sư gia không có ở trước mắt, Tô Quý mới có lá gan nói chuyện, nhỏ giọng kể với Lâm Đàm, "Bản lĩnh của bảy tám người này cực tốt, ngăn chúng ta lại xong liền ném ta ra ngoài, móng ta chạm đất, mặc dù nhìn không đau, nhưng đến nay móng vẫn còn đau! Bỏ qua ta, bọn họ liền từ trong buồng xe bắt nhị thúc ta ra, thấy nhị thúc ta, bọn họ đều ngây người, một đại hán vạm vỡ kêu thất thanh: 'Không phải nói giai nhân mười sáu à, sao lại là lão già hòm hèm!'" Tiếng kêu của hắn rất lớn, Nhị thúc ta nghe được, ta cũng nghe được."

"A Quý, người đi đâu vậy? Cút vào cho ta!" Trong phòng truyền ra tiếng mắng của Tô sư gia.

"Dạ, tới ngay, tới ngay đây!" Tô Quý cuống quýt xoay người muốn đi về, trước khi đi dõn dập nói: "Bọn họ có khẩu âm kinh thành cũng có khẩu âm Tứ Xuyên, hùng hùng hổ hổ, nói bị người ta lừa rồi, sáng sớm đã chờ ở chỗ này, uống phí hơi sức. Một tên mặt đen muốn giết thúc cháu ta cho hả giận, lại bị một thanh niên bên cạnh quát, không cho hắn gây chuyện, nhưng nam tử mặt đen kia tức giận trong lòng, vẫn cho nhị thúc ta một đao, mắng ông ấy xấu xí."

Tiếng mắng của Tô sư gia càng gấp, Tô Quý không dám nói nhiều nữa, vội vã vái chào, chạy nhanh đi.

Lâm Đàm và Lương Đồng bèn nhìn nhau cười.

Thì ra giặc cướp muốn cướp một vị giai nhân mười sáu, có lẽ vì chiếc xe ngựa của Tô sư gia có màn che tươi đẹp hoa lệ, làm cho người ta hiểu lầm, Tô sư gia mới bị cướp.

Giặc cướp cướp sai người, nói cách khác, bọn họ vốn tính toán chặn cướp một nữ nhân ngồi xe ngựa ra khỏi thành cùng giờ, cùng địa điểm với Tô sư gia. Có thể ngồi xe ngựa tốt vậy, năng kia chắc hẳn không giàu cũng quý, như vậy, vì sao nàng ta phải sáng sớm ra cửa? Hà có gì chỉ có một chiếc xe ngựa? Chuyện này có vẻ rất quái dị.

Ngoài khách điểm có mấy bộ khoái đi tới.

Bộ khoái cầm đầu họ Chữ tên Lộc, nhận ra Lâm Đàm, vội xuống ngựa hành lễ, "Đại công tử ngài đã tới, thật tốt, thuộc hạ đang có chuyện quan trọng hồi bẩm." Từ trong ngực lấy hai viên bi bằng vàng ra cung kính trình lên, "Thúc cháu Tô sư gia đã bị tập kích cách nơi này hai ba dặm, thuộc hạ đi tra xét, trên đất có thể nhìn thấy dấu chân ngựa lộn xộn, vết bánh xe, còn có mấy vết máu. Vết máu không nhiều lắm, chắc do cánh tay Tô sư gia bị thương rồi chảy xuống. Trong bụi cỏ dưới sườn núi thì phát hiện cái này."

Lâm Đàm nhận lấy nhìn xem, "Vàng ròng sao? Có vẻ bọn giặc cướp này rất xa hoa. Lương thúc, người xem." Liền đưa cho Lương Đồng.

Lương Đồng cầm viên bi vàng nhìn cẩn thận, trầm ngâm nói: "Thế gian có rất nhiều người dùng bi làm đạn, nhưng hòn đạn dùng vàng ròng làm thành, ta chỉ từng nghe nói một người. . ." Ánh mắt Lâm Đàm sáng lên, "Là ai?" Lương Đồng cau mày, "Là một gã người trong giang hồ, người đó là con nhà giàu, xa xỉ thành tánh, xưa nay thích tiêu xài, hao hết gia sản rồi, thì đến Trung vương phủ làm môn khách."

Giặc cướp có khẩu âm kinh thành, môn khách vương phủ, hòn đạn bằng vàng. . . .

Chuyện này thật phức tạp.

Lương Đồng trả viên đạn vàng lại cho Chữ Lộc, nói: "Đại công tử ở chỗ này với Tô tiên sinh, ta mang huynh đệ Lâu Phụng đi qua kiểm tra một phen, sau đó liền trở về."

Lâm Đàm gật đầu, "Làm phiền Lương thúc."

Chữ bỏ đầu vội lấy lòng: "Lương gia, ta dẫn đường cho ngài." Lương Đồng gật đầu, lên ngựa với đám người Lâu Phụng, Lâu Chương, liền đi.

Tô Quý mặt ủ mày ê đi ra, "Xin lỗi, đại công tử, nhị thúc ta còn giận dữ. . ." Lâm Đàm không nhịn được cười một tiếng, "Không sao, tính tình của ông ấy ta còn không biết sao? Qua một lát là tốt. Người cẩn thận hầu hạ, ta đi ăn tô mì. Chờ ta trở lại, bảo đảm ông ấy sẽ trời quang trăng sáng."

Gần khách điểm này có một quán bán mì nhỏ, quán mặc dù đơn sơ, nhưng mì thịt bò lại ngon. Khi A Đàm đi ngang qua, mặc dù không đói bụng, cũng muốn đi ăn một chén.

Tô Quý quy củ nói, "Dạ, đại công tử."

Lâm Đàm cười cười, đi ăn mì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Bên đường đất có căn nhà nhỏ, tuy nói đơn sơ, nhưng dọn dẹp sạch sẽ. Trước nhà đắp lán cỏ, dưới lều có sắp xếp bàn ghế ngay ngắn, hai bên có hai cây cột đứng thẳng, trên gậy treo chiếu bài ngay ngắn, một cái viết chữ "Trà", một cái viết chữ "Mì", đón gió tung bay, rất có ý cảnh.

Đây là một quán trà, kiêm tiệm mì đơn giản chuyên cung cấp đồ cho khách đi đường, để người đi đường dừng lại nghỉ ngơi.

Thời tiết đầy nắng, trong quán trà đơn sơ mà sạch sẽ có vài nhóm người ngồi chung, có người uống trà, có người ăn mì.

Trong đó làm người khác chú ý nhất là một công tử trẻ tuổi mặc áo dài màu xanh nhạt, sắc mặt sáng sủa hồng hào giống như dương chi bạch ngọc, tuấn tú tao nhã, tác phong nhanh nhẹn.

Phan bá tự mình đem một chén mì thịt bò nóng hổi tới đây, "Xin từ từ dùng."

Công tử trẻ tuổi cười nói: "Phan bá, mì thịt bò của ngài là nhất, ta ăn trăm lần cũng không ngán." Cúi đầu hít hà, trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra vẻ say mê.

Nếu như hần vốn bay bổng bồng bềnh, giống như một vị tiên lạc vào phàm trần, lúc này hần lại nhiễm khói lửa nhân gian, dễ thân đáng yêu giống thiếu niên nhà bên.

Mấy người khách qua đường nhìn trộm hần, ánh mắt sáng quắc, ngứa ngáy trong lòng, thật muốn qua nói mấy câu, xem có thể kết bạn, chiếm chút tiện nghi hay không. Nhưng ánh mắt của công tử trẻ tuổi kia có ý vô ý xẹt qua, cặp mắt sáng ngời, sạch sẽ trong suốt giống như đá quý màu đen mới được nước mưa tẩy rửa, mấy vị khách thương đột nhiên tự thấy hổ thẹn, nên cùng nhau cúi đầu, không dám nhìn hần nữa.

Nhân vật như vậy, phong thái như vậy, phàm phu tục tử nhìn lâu hần mấy lần, cũng sẽ tiết độc hần.

Phan bá xem xét chung quanh, nhỏ giọng hỏi: "Hay là ngài đổi vào nhà ngồi?"

Công tử trẻ tuổi cười lắc đầu, "Tuyệt đối đừng, ta bốn ba nửa ngày, có chút mệt mỏi, lúc này muốn hóng gió, hưởng dụng một tô mì thịt bò mỹ vị, ngài chó đuôi ta vào trong nhà, ngộp lắm."

Hần cực đẹp, âm thanh cũng khác nam tử tầm thường, trong sự trong trẻo lại có chút uyển chuyển, nghe cảm động khác thường.

Phan bá cười nói: "Vâng, nghe ngài."

Công tử trẻ tuổi tùy ý cời mở cười một tiếng, từ trong ví bên hông lấy ra một thỏi bạc vụn, đưa cho Phan bá.

"Ngài ăn mì đã trả tiền rồi mà, chỗ này cũng quá nhiều." Phan bá hết sức nhún nhường.

"Giữ đi, lần tới trở lại ăn." Công tử trẻ tuổi nói cười riu rít.

Phan bá hết cách, không thể làm gì khác hơn là nhận đỉnh bạc vụn này, "Một tô mì mới mười văn tiền, nhiều đây đủ cho ngài ăn rất lâu đấy."

Phan bá đang muốn tránh ra, công tử trẻ tuổi đang muốn giờ đưa ăn mì, thì bên tai chợt truyền đến tiếng vỗ ngựa chinh tề!

"Đại đội nhân mã." Khách thương, khách qua đường cũng nghe được âm thanh này, rỏ rít nhìn sang con đường đất.

Bụi đất tung bay, một đội quân sĩ thật dài mặc khôi giáp, cỡi ngựa to, gào thét mà đến!

Mấy tên khách thương rón cỏ lên ngắm bên ngoài, chờ thấy nhóm người này đến trước quán trà, cùng nhau dừng lại, cũng bị sợ đến đổi sắc mặt.

Quan binh cậy mạnh, thương nhân lui tới các nơi, bị quan binh làm cho thiệt thòi nhiều rồi, nhìn thấy bọn họ liền lùi mềm.

Chờ hơn mười quan quân mặc khôi giáp vây quanh quý nhân mặc áo tím đi tới quán trà thì mấy tên khách thương này càng thêm run sợ trong lòng, mì cũng không ăn, trà cũng không uống, để tiền bạc xuống, liền lạng lẽ chuồn ra bên ngoài.

Không chỉ vài tên khách thương kiến thức rộng kia, cả mấy người qua đường khác cũng cảm thấy không đúng, lòng thất khiếp sợ, bèn buông chén, để đĩa xuống, kéo đôi chân nặng nề đi ra ngoài, về mặt kinh hoàng lại nhếch nhác.

Phía dưới lều đơn sơ chỉ còn lại một người, chính là công tử áo xanh phong độ nhanh nhẹn kia.

Hần đang vui đầu ăn mì.

Mì thịt bò Phan gia ăn thật ngon, phía thức ăn ngon, thì hần không để ý gì khác.

Có binh sĩ tới bàn, đặt nệm gấm màu xanh thêu rồng vàng viền chỉ vàng xuống, cho người áo tím ngồi xuống.

Hần hơn 20 tuổi, người mặc áo gấm đẹp dễ màu tím, mặt mũi như đao khắc, tuấn mỹ tinh xảo lại lộ ra vẻ cường tráng cương nghị, trông mắt thâm thúy, sâu không thấy đáy, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Chân Phan bá run lên, nơm nớp lo sợ dùng khay bưng tới một ly trà, một chén mì.

Thị vệ Đặng Hợp nhận lấy khay, dùng ngón châm thử xong, mới nâng đến trước mặt người áo tím, "Điện hạ, mùi vị thôn quê, chỉ sợ khó có thể vào miệng."

Cao Nguyên Diệu nói: "Không sao."

Thanh âm của hần rất hay, âm thanh trầm thấp lại hùng hậu, tuy chỉ nói hai chữ ngắn ngủn, nhưng dư âm nghe được vẫn còn vang vọng bên tai, rung động

đến tâm can.

Đặng Hợp cung kính để khay xuống, lui sang một bên.

Cao Nguyên Diệu còn chưa kịp đưa tay cầm chiếc đĩa lên, phía trước liền truyền đến một tiếng "Vèo ——" sắc bén to rõ, một mũi tên sắc bén lóe sáng phá gió mà tới!

Mũi tên nhọn tới rất nhanh, nhanh như tia chớp!

Cao Nguyên Diệu vẫn bình tĩnh như cũ, đưa tay lấy bội kiếm treo bên hông. Một quan quân bên cạnh phấn đấu quên mình nhào tới, chỉ nghe một tiếng "Phập ——" mạnh, mũi tên bằng sắt, vô cùng sắc bén đã đâm vào đầu vai binh sĩ kia!

"Bảo vệ điện hạ!" Binh sĩ kia như đã quên vết thương của mình, không để ý máu tươi đang chảy ra, lớn tiếng ra lệnh.

Quan quân còn lại chỉ sững sờ chốc lát, liền kịp phản ứng, rồi rút gươm đao, tạo thành một vòng tròn xung quanh Cao Nguyên Diệu. Hơn mười người áo đen che mặt từ bên cạnh tuôn ra, không nói gì chỉ lo chém tới, quan binh hươu kiếm chống đỡ, quán trà đơn sơ lập tức biến thành chiến trường, thích khách đều là tử sĩ dũng mãnh, còn quan quân đều là cao thủ bản lĩnh nhanh nhẹn, hai bên đem hết toàn lực giao chiến, ánh đao bóng kiếm, đàng đàng sát khí, gió tanh mưa máu, tiếng động ầm ầm!

Chung quanh chém giết như vậy, nhưng công tử trẻ tuổi vẫn trầm ổn ngồi ăn mì.

Sống lưng hắn rõ ràng tạo nên gầy yếu, nhưng lúc này lại lộ ra vẻ kiên định và cương nghị khác thường.

Binh lính Cao Nguyên Diệu mang đến rất nhiều, lại không thiếu cao thủ, những người bị mất mặt kia cũng chỉ có thể dựa vào đánh bất ngờ, thừa dịp người ta không đề ý, đợi các binh sĩ tỉnh ngộ lại, dù bọn họ liều mạng thì cũng không có cơ hội. Nhân số cách xa rất lớn, chưa quá thời gian nửa chung trà, mấy người bị mất mặt đã không có sức chống cự.

"Để lại người sống!" Cao Nguyên Diệu trầm giọng phân phó. Đáng tiếc, những người bị mất mặt này hiển nhiên đều là tử sĩ, lúc sắp bị bắt thì toàn bộ đều vung đao tự vận. Quán trà lúc này còn sạch bóng, mà trong chớp mắt đã có mấy cái xác chết, vừa kinh khủng vừa máu tanh.

Đội người ngựa này trang bị rất đầy đủ, rất nhanh liền có quân y tới đây băng bó vết thương, kiểm tra thương thế cho quan binh bị thương, lại có chuyên gia tới xử lý thi thể, ghi chép hết tướng mạo, dấu vết đặc biệt trên cơ thể, đồ trang sức trên người, binh khí, chiêu thức của những người bị mất mặt, đầu ra đây. Phan bá và hai người làm đều bị sợ đến hôn mê bất tỉnh, một vài người liền đi qua đỡ họ dậy, đánh thức họ, nhẹ nhàng an ủi, "Thích khách mà thôi, đã giết hết, không cần sợ."

Tất cả đều tiến hành rất hợp lý, chỗ không hài hòa duy nhất, chỉ có vị công tử trẻ tuổi vẫn đang im lặng ăn mì.

Hắn không hề ngừng ăn mì, mặc dù khi quan binh và thích khách đánh nhau kịch liệt, hắn cũng chưa từng ngừng ăn mì.

Đội đánh xong, xử lý xong, một chén mì thịt bò như mỹ vị nhân gian, ngay cả một giọt nước cũng không còn dư lại.

Hắn rất trấn tĩnh, quá trấn tĩnh rồi, làm cho người ta rất khó tin tưởng, hắn không hề liên quan đến đám người bị mất mặt kia.

Thông thả ung dung ăn xong một muống cuối cùng, công tử trẻ tuổi vừa lòng híp mắt, từ trong ngực lấy ra một cái khăn tay trắng như tuyết, lau khoe miệng.

Sau đó, hắn thản nhiên đứng lên, đi ra khỏi quán.

Đặng Hợp liền nhảy ra, ngăn ở trước mặt hắn.

"Vị công tử này, ngài có thấy hôm nay có chuyện gì bất thường hay không?" Đặng Hợp mặc dù đầy bụng nghi vấn, nhưng vẫn hỏi khá lịch sự.

"Có." Công tử trẻ tuổi cười yếu ớt, "Nếu là bình thường, ông chủ nên châm ly nước trà ấm áp tới đây cho ta uống, nhưng mà hôm nay, sợ là ông ấy không có tâm tình này."

—— đầu chi không có tâm tình, bây giờ Phan bá cả đường cũng không đi được rồi.

"Chỉ như vậy?" Sự nghi ngờ trong mắt Đặng Hợp càng sâu hơn.

"Chỉ vậy." Công tử trẻ tuổi nói chắc chắn.

"Như vậy. . . ." Đặng Hợp nhướng mày, vẻ mặt mơ hồ chứa ý uy hiếp, "Mỗi lần các hạ gặp ám sát, đều trấn định tự nhiên vậy sao? Các hạ có thể thông dong ăn xong một chén mì trong tiếng la to à?"

Không thể chứng minh người này nhất định có cầu kết với thích khách, nhưng hắn lại rất quái dị, thật sự quá quái dị.

"Chưa nói tới trấn định tự nhiên." Giọng nói của công tử trẻ tuổi tự nhiên, không màng danh lợi, "Nhưng trả tiền rồi, không ăn đáng tiếc."

Dáng vẻ của hấn đẹp đẽ, phong thái thanh tú, một bộ áo xanh, tao nhã như không nhiễm bụi trần, cũng không có vẻ ngạo mạn ngang ngược kiêu căng, lại tự có một loại khí phách làm người ta không dám tùy ý nhiễm độc, thật rung động lòng người.

Tuy là đã ngoại hoang vu, phong cảnh cũng không đẹp, nhưng không biết sao, gặp được hấn, liền làm người ta nghĩ đến một câu thơ rất hay, thí dụ như "Có người quân tử, mọi người mãi mãi không quên", hoặc như "Quân tử có một không hai, người cứ như là ngọc".

Cao Nguyên Diệu nhìn chăm chăm vào hấn một lúc lâu.

Xinh đẹp như vậy, lại là. Nam nhân?

"Xin hỏi cao tính đại danh của công tử?" Cao Nguyên Diệu chậm rãi hỏi.

Công tử trẻ tuổi trầm mặc chốc lát, liền chấp tay nói: "Lâm Khai."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Bốn mắt nhìn nhau, "Lâm Khai" vẫn thản nhiên, trông mắt trong suốt, sáng ngời trong sáng như nước suối giữa núi.

Hai mắt Cao Nguyên Diệu thì cứ như nhiễm mực, sâu thẳm lạnh lùng, tựa như nước lạnh đầm sâu, vẻ mặt an tĩnh trầm mặc không hề chuyển biến, lại cất đầu dòng nước ngầm và sự nguy hiểm.

Cao Nguyên Diệu tỉnh táo giơ tay lên ra dấu một cái, một thị vệ mặc giáp, tướng mạo lịch sự phía sau hấn lấy một quyền trục từ trong ngực ra, tìm đến vị trí thành An Định, lớn tiếng đọc: "Lâm Khai, 16 tuổi, da trắng, thon dài, đẹp đẽ, là trưởng công tử của tri châu Lâm Phong ở An Định châu. . ."

"Lâm Khai" như rụng mảy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khóe miệng Cao Nguyên Diệu hơi nhếch lên, nhẹ đến mức rất khó phát hiện.

Mặt trời chiều ngã về tây, gió mát thổi phát phơ, ống tay áo màu tím rộng rãi của Cao Nguyên Diệu bị thổi bay lên trong gió, tựa như chim ưng giang cánh. Mà "Lâm Khai" đứng đối diện hấn thì mặt lộ vẻ kinh ngạc, môi anh đào hơi nhếch, dung nhan như ngọc hiện ra mấy phần mê mẩn như con thú nhỏ.

Đặng Hợp thấy Cao Nguyên Diệu và "Lâm Khai" như thế, chợt sinh ra cảm giác không ổn. Hai người bọn họ thể nào. . . . Một người giống chim ưng, một người giống thỏ trắng nhỏ, thỏ trắng nhỏ mơ mơ màng màng, mắt chim ưng lộ vẻ tham lam và yêu thích, giống như muốn đưa móng vuốt ra bắt thỏ trắng nhỏ về nhà! Điều này không thể được, 1 ngàn lần 1 vạn lần không được. Điện hạ, Lâm Khai mặc dù phong hoa tuyệt đại, nhưng hấn là nam nhân, người. . . . người không thể coi trọng một nam nhân! Người hơn 20 tuổi rồi, vẫn không chịu nạp phi, trong kinh đã có lời đồn đãi nói người thích nam nhân rồi, nếu như người thật coi trọng một nam nhân, thì hậu quả khó mà lường được!

Bảo vệ thỏ trắng nhỏ! Bảo vệ thỏ trắng nhỏ! Đặng Hợp dấy lên hùng tâm tráng chí.

Bảo vệ thỏ trắng nhỏ chính là bảo vệ danh tiếng của chim ưng!

Hấn thở ra một hơi thật sâu, dự định đồng ý khuyên Cao Nguyên Diệu thả người, "Điện hạ, người này phù hợp với ghi chép trong tài liệu, 16 tuổi, da trắng, thon dài, đẹp đẽ, là trưởng công tử của Lâm tri châu, thân phận xác định không thể nghi ngờ, nên thả hấn ra! Thuộc hạ nguyện dùng tánh mạng bảo đảm, Lâm đại công tử tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì!"

Nhưng hấn còn chưa kịp mở miệng, Cao Nguyên Diệu đã trầm tĩnh vươn cánh tay, "Lâm đại công tử, xin mời!"

dien-danle-quydon

Vui vui về về thả người.

Lời nói hùng hồn đã đến bên mép, Đặng Hợp không thể làm gì khác hơn là nuốt trở vào.

Suy nghĩ nửa ngày, chầm chước lựa lời nửa ngày, cuối cùng cả cơ hội mở miệng cũng không có, Đặng Hợp rất là khó chịu.

Trong lòng khó chịu, miệng cũng khó chịu.

"Lâm Khai" đưa ra hai ngón tay dài nhọn bỏ vào trong miệng, phát ra một tiếng huýt trong trẻo.

"Làm gì?" Đặng Hợp theo bản năng thị vệ, sắc mặt biến đổi, tay đề trên chuôi đao, lạnh lùng quát.

"Lâm Khai" bình bình thân thân, "Nào có. Ta cần ăn, thì ngựa của ta cũng cần ăn. Ta ăn mì ở đây, nên thả ngựa ra, cho nó ăn cỏ gần đây. Huyết gió chỉ đề kêu ngựa chạy đến để đưa ta về nhà."

Một con ngựa màu trắng chạy tới, màu lông sáng bóng xinh đẹp, hình thể tuyệt đẹp, cất bước nhẹ nhàng, nhìn qua cực kỳ cảnh đẹp ý vui. "Lâm Khai" nhìn như gầy yếu lại đưa ra tay ngọc thon thon bắt lấy dây cương, nhẹ nhàng bay người lên trên ngựa, tay cầm dây cương, cười nhạt nhẽo, "Tạm biệt, có duyên gặp lại!"

Giọng nói cất lên, tuấn mã màu trắng, thiếu niên áo xanh, cứ thế đi mất.

"Thiếu niên nhẹ nhàng, công tử hiếm có." Đặng Hợp đưa mắt nhìn hắt đi xa, trong lòng sinh ra vẻ hâm mộ.

Cao Nguyên Diệu đưa mắt nhìn phương xa, đôi mắt như đầm nước sâu nổi lên gợn sóng nhẹ.

—diendan-lequy.don

Bất tri bất giác, sắc trời đã tối.

Một vị trung niên hơn 40 tuổi cười con lừa xám, mang theo tiểu động, chậm rãi từ đi tới từ huyện Lương Nguyên.

"Khuông tiên sinh, ngài trở lại." Một quân sĩ rất có ánh mắt thấy hấn, vội ân cần nghênh đón, diu xuống con lừa.

Khuông tiên sinh cười dặn dò, "Lừa của ta, phiền người cho nó ăn." Quân sĩ này là binh sĩ cấp thấp, bình thường cũng không có cơ hội giao thiệp với Khuông tiên sinh, nghe vậy mừng rỡ, gật đầu liên tục, "Nhất định, nhất định!" Liên kéo con lừa đi, dứt cò cho nó ăn.

Khuông tiên sinh đi vào trong quán trà, hành lễ với Cao Nguyên Diệu xong, ngồi xuống nói chuyện.

"Tiên sinh vào thành thăm bạn, vui vẻ không?" Cao Nguyên Diệu hỏi.

Khuông tiên sinh cười nói: "Ta đi vội vàng, không đưa thiệp trước nên bằng hữu không ở nhà, chỉ gặp được trưởng tử của hấn. Phong thái hơn người, thật là một vị công tử hiếm có. Có nhi tử như thế, thật vui mừng giùm bằng hữu."

Một thị vệ bên cạnh Cao Nguyên Diệu không khỏi chen miệng, "Thật đúng dịp, chúng ta cũng vừa gặp một vị công tử hiếm có." Liền đẩy Đặng Hợp, "Lão Đặng, người làm khó người ta nửa ngày, người ta chỉ nhẹ nhàng nói một câu, ‘giao tiền xong rồi, không ăn đáng tiếc’."

Đặng Hợp cảm khái, "Đúng vậy, phong thái của Lâm gia đại lang, ta lần đầu mới gặp trong đời." Nói xong liền thuật lại chuyện vừa rồi từ đầu đến cuối.

Trên mặt Khuông tiên sinh hiện ra vẻ mê mẩn.

"Đại lang Lâm gia?" Hấn hơi hồ đồ, "Vị công tử kia nói, hấn là đại lang Lâm gia?"

"Có gì không đúng sao?" Đặng Hợp hỏi.

Khuông tiên sinh gãi gãi đầu, "Nhưng, ta mới từ Lâm gia trở lại. Lâm tri châu không ở trong thành, con lớn nhất của hấn tiếp đãi ta, còn đưa ta đến ngoài thành, đến ngã ba đường, chúng ta mới chia tay. . . ."

"Hả?" Đặng Hợp lập tức ngây dại.

Khuông tiên sinh mới từ Lâm gia đến đây, mới gặp mặt Lâm gia Đại công tử, như vậy, người vừa rồi, hấn ta. . . không thể nào là Lâm đại công tử!

Sắc mặt mọi người đều nặng nề.

dien'danke'quydon

Thiếu niên tuấn tú đó tự xưng là Lâm Khai, nhưng lại không phải, như vậy, hấn ta thật sự khả nghi, có lẽ cuộc ám sát này chính do hấn chủ mưu!

"Dám ám sát tướng quân chúng ta, còn dám ngồi ở đây xem từ đầu tới đuôi, còn vừa xem, vừa ăn mì! Được, được, thật can đảm!" Nói đến sau, đã là cần răng nghiến lợi.

Nếu như lúc này "Lâm Khai" xuất hiện tại trước mặt bọn họ, chắc sẽ bị mỗi người chặt một đao, phơi thây đầu đường.

"An tâm chớ nóng" giọng nói của Cao Nguyên Diệu trầm thấp.

"Dạ, điện hạ!" Các thị vệ đang vô cùng phấn khích đều cúi đầu nghe lệnh.

Khuông tiên sinh do dự một lát, "Có điều, thai đầu tiên của Lâm tri châu và phu nhân của hấn ta là thai long phượng, hai đứa bé đều như ngọc điêu khắc thành, lúc ấy thật khiến cả đám chúng ta hâm mộ ghen tỵ vô cùng. Hôm nay ta đến Lâm gia, hỏi Lâm đại công tử về muội muội của hấn, tỏ ý muốn gặp,

nhưng cậu ấy lại nói . . ."

"Nói gì?" Đặng Hợp nôn nóng.

Khuông tiên sinh cố gắng nhớ lại, "Cậu ấy lại nói. . . ‘xá muối không khỏe, không tiện gặp khách’. . . . Ta liền hỏi cậu ấy, khi còn bé cháu và muối muối quả thật giống nhau như đúc, nay trưởng thành, không biết dung mạo lệnh muối như thế nào? Cậu ấy nói."

Đám người Đặng Hợp tập trung tinh thần nhìn Khuông tiên sinh, e sợ sót chữ.

Đều là người cừu kinh sa trường, thân kinh bách chiến, không biết thấy bao nhiêu hạng người xấu, hôm nay lại khiến một nghị phạm thích khách rời đi ngay trước mắt, mất mặt quá. Thật là xấu mặt quá.

Khuông tiên sinh nhớ lại, vỗ mạnh bắp đùi một cái, "Hắn nói, ‘Thế bá phụ, ngài thấy cháu, liền giống như nhìn thấy muối ấy’! Như vậy, trưởng nữ của Lâm tri châu, nhất định rất giống trưởng tử của hắn, thanh nhả tuần tú, nhẹ nhàng xuất trần!"

Mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trên mặt Đặng Hợp hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, cười to nói: "Ta nói mà, người lúc này quá mức tuần tú rồi, không có một chút khí khái đàn ông. Thì ra cậu ta là một cô nương! Không trách được, đáng đáp thật sự rất đáng yêu!"

— thì ra là cậu ta là vị cô nương, như vậy, giả sử chim ưng nhào dô thô trắng nhỏ cũng không sao rồi.

Nhưng, không biết tại sao, trong lòng Đặng Hợp vẫn rất không tình nguyện để chim ưng nhào dô thô trắng nhỏ.

Đặng Hợp thì nghĩ tâm sự, mọi người cũng đang say mê cuồng nhiệt, hoàn toàn không chú ý tới Cao Nguyên Diệu vẫn không nhúc nhích ngồi đó, thật giống như lão tăng ngồi thiền.

Lâm Khai là nữ nhân, Lâm Khai là nữ nhân. . . .

Lâm Khai, lại là nữ nhân.

—dien.danle-quydon

Lâm Đàm phóng ngựa bay nhanh về khách điểm Đồng Phúc, tựa như một trận gió đến trước mặt Tô sư gia, "Phát Y tiên sinh, ngài đừng cười nhạo ta, ta mới gặp phải một chuyện đặc biệt hỗn loạn! Ta chỉ ăn tô mì, lại gặp được một cuộc ám sát! Ngài biết ta ngồi ăn mì ở đằng kia, trước mặt sau lưng đều là tiếng chém giết, chung quanh đều là bóng đao ánh kiếm, ta có cảm thụ gì không?"

Tô sư gia vốn lười biếng nằm, nghe Lâm Đàm nói, lập tức ngồi thẳng, "Người không sao chứ?"

Lâm Đàm vỗ ngực, "Không có chuyện gì. Phát Y tiên sinh, lúc này ta thật sự rất gần rất gần cái chết đó."

Tô sư gia rất là đồng tình, "Đừng nói nữa... Ta hiểu."

Lúc giặc cướp vung đao lên người ông, người tự cho là siêu phàm thoát tục như ông, cũng không phải hồn bay lên trời sao?

"Ta trở về thôi." Lâm Đàm tội nghiệp năn nỉ.

"Trở về." Tô sư gia vén chăn lên, xuống giường.

Tô sư gia lên xe ngựa, đoàn người của Lương Đồng cũng trở lại, nói với Lâm Đàm, "Trên đời không có phát hiện gì mới, nhưng, nghe hương dân lân cận nói, hôm nay quả thật thấy một chiếc xe ngựa rất đẹp, đi tới từ hướng Lâm thành, nhưng nửa đường lại quay xe đi về. Xem chừng là thấy Tô sư gia bị cướp nên sợ."

Nghỉ ngơi chốc lát, mọi người liền cùng nhau lên đường.

Bởi vì Tô sư gia ngồi xe ngựa, tốc độ chậm hơn, mọi người cũng mệt mỏi nửa ngày, cho nên không cưỡi ngựa nhanh.

Giữa trời chiều, vang lén tiếng vỗ ngựa thanh thúy dễ nghe, phía trước có một cỗ xe ngựa trắng chạy tới, phía trên có hai người: một vị thiếu niên tuyệt sắc, và một vị tiểu cô nương tươi cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Làn da tiểu cô nương trắng mà bóng như ngọc, giống như kẹo bông đường, nhìn qua ngọt ngọt ngào ngào.

Mặc dù sắc trời đã tối, màn đêm đã phủ xuống, có thể nhìn thấy tiểu cô nương như vậy, trước mắt bỗng chốc lập tức sáng ngời.

“Vi sao a Thấm lại tới?” Mấy người Lâm Đàm, Lương Đồng nhìn thấy nàng, vừa vui mừng, vừa thấy kỳ quái.

Lâm Đàm thúc ngựa đi qua, “Đại ca, huynh đưa a Thấm ra khỏi thành?” Một mặt giận trách, một mặt ân cần hỏi muội muội, “A Thấm, cái mông nhỏ có đau không?”

Lâm Thấm cười hì hì, lộ ra một hàm răng như hạt gạo nhỏ đáng yêu, “Không đau, tuyệt đối không đau.” Vì chứng minh mình thật sự không đau, còn vội vã nghiêng người sang, mân mê cái mông nhỏ để tỷ tỷ nhìn, “Là thật đó.”

Giống như chỉ cần tỷ tỷ liếc mắt nhìn, là sẽ biết cái mông của nàng có đau hay không.

Tuy Lâm Đàm có lòng chịu trách nhiệm, nhưng thấy dáng vẻ nhỏ bé này của nàng, cũng mỉm cười.

Mấy người Lương Đồng cũng đã tới.

Lương Đồng nhìn thấy Lâm Khai, vẻ mặt vẫn giống như vừa rồi, huynh muội Lâu thị đại khái cũng đã từng thấy cảnh tượng này, không biến sắc. Đàm người Chử Bộ đầu lại ngẩn ngơ, mặc dù trong miệng không lên tiếng, nhưng trong lòng đều tự cân nhắc, “Sao lại tới một vị công tử? A, đúng rồi, đại công tử và đại tiểu thư là song thai long phượng, nghe nói dáng dấp rất giống nhau... Nhưng mà, vị nào là đại công tử, vị nào là đại tiểu thư? Thế mà lại không phân biệt ra được.”

Nghe được Lâm Đàm gọi “Đại ca”, đã phân rõ lớn nhỏ.

Ngay cả khoái mã của Lâm Đàm, Lương Đồng cũng không tán thành, chứ đừng nói tới Lâm Thấm rồi.

Ông luôn ít nói, lúc này lại giọng điệu thân nhiên nói: “Hài tử nhỏ như vậy không thích hợp cưỡi ngựa, nếu thật sự muốn học, ít nhất cũng đến năm, sáu tuổi đi.”

Lâm Khai cười nhẹ, “Lương thúc, ta đưa một vị Thế bá ra khỏi thành, Thế bá kia cười con lừa đen, chậm rì rì, ta tự nhiên cũng không đi nhanh được.”

Sắc mặt Lương Đồng tốt hơn nhiều, “Như thế, cũng không sao.”

Nếu cùng ông lão cười lừa, tốc độ không khác lắm, vậy liền không lắc lư.

Màn che trên xe ngựa của Tô sư gia được vén lên, lộ ra khuôn mặt khô vàng, “A Thấm, tới đây, ngồi chung xe với Tô bá bá.”

Lâm Thấm vốn cười hì hì, theo giọng nói của ông nhìn sang, sắc mặt cũng không được tốt lắm, thanh thanh thủy thủy nói: “Ta không đi!” Từ chối không chút do dự.

“Dám không đến! Xem ta có xuống xe tóm ngươi không!” Tô sư gia nổi giận đùng đùng.

“Sẽ không đi! Sẽ không đi!” Lâm Thấm le lưỡi với ông.

Một già một trẻ bắt đầu náo loạn, trẻ vốn là hài tử không hiểu chuyện, già cũng là người rất tính trẻ con.

Tất cả mọi người cảm giác thật vui.

Một già một trẻ gây gỗ, dù sao cũng phải có người làm người hòa giải, Lâm Đàm cảm giác mình không thể chối từ, liền dịu dàng nhỏ nhẹ thương lượng với muội muội: “A Thấm, tỷ tỷ cưỡi ngựa mệt mỏi rồi, xe ngựa của Tô bá bá rất thoải mái, tỷ tỷ muốn ngồi xe. A Thấm ngồi chung với tỷ tỷ, có được không?”

Lâm Khai cũng cười nói, “A Thấm, trong xe của Tô bá bá nhất định có kẹo, muội có muốn ăn kẹo không?”

Ca ca tỷ tỷ khuyên bảo như vậy, Lâm Thấm suy nghĩ một chút, miễn cưỡng đồng ý, “Được rồi, ngồi xe.”

Lâm Đàm cười một tiếng, nhẹ nhàng xuống ngựa, đi qua ôm Lâm Thấm.

Khi ôm Lâm Thấm, nhỏ giọng nói mấy câu với Lâm Khai.

Lâm Đàm ôm Lâm Thấm lên xe, con giận của Tô sư gia còn sót lại chưa hết, “Không phải ngươi nói sẽ không đến sao?”

Lâm Thấm nghịch ngợm làm mặt quỷ với ông, “Sẽ tới, như thế nào?”

Trước mắt Tô sư gia là khuôn mặt nhỏ cười hi hi đáng yêu, tức cảnh hông đã sớm không biết chạy đi nơi nào rồi, nói: “Nói không đến, cuối cùng lại đến, a Thâm thật không biết mất cỡ.” Giấu cột tuy là giấu cột, nhưng giọng điệu lại cực kỳ nhu hòa.

Lâm Đàm cười ôm muội muội ngồi xuống, dạy cho nàng, “A thâm, muội nói cho Tô bá bá, mỗi thời mỗi khác, mới vừa rồi không muốn đến, cho nên cũng không đến; bây giờ muốn đến, cho nên mới đến rồi, hành động tùy ý, muốn làm gì thì làm.”

Lâm Thâm quả nhiên nói như vệt, “Mỗi thời mỗi khác, mới vừa rồi không muốn đến, cho nên cũng không đến; bây giờ muốn đến, cho nên mới đến rồi, hành động tùy ý, muốn làm gì thì làm.” Thế nhưng một chữ cũng không thiếu.

Không chỉ một chữ cũng không thiếu, ngay cả giọng điệu cũng cực kỳ giống Lâm Đàm, rất có khí thế.

Tô sư gia mừng rỡ vỗ đầu bết tai, “Tiểu a Thâm thật là hài tử thông minh! A Thâm, trưởng thành đi học với Tô bá bá, có được không?”

Lâm Thâm quả quyết từ chối, “Còn lâu mới đi, lão sư phải thật xinh đẹp đấy!”

Tô sư gia: “...”

Lâm Đàm làm bộ như không nghe thấy, thường thức tranh vẽ trên vách thùng xe.

“A Thâm, sao ngươi lại có thể thẳng thắn trực tiếp như vậy chứ? Uyển chuyển hàm xúc một chút có được không?” Một hồi lâu, Tô sư gia cắn răng nói ra.

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng, “Cha ta nói rồi, tiểu hài tử không thể nói dối.”

Tô sư gia: “...”

Thở dài một tiếng, ông bót khí vô lực dựa vào trên chỗ dựa lưng.

Mới vừa rồi ông còn tinh thần khỏe mạnh, bây giờ đã ánh mắt tan rã.

Lâm Đàm buồn cười, lại không tiện bật cười, không thể làm gì khác hơn là liễu mạng nhện xuống, thiếu chút nữa bị nội thương.

A Thâm, hôm nay muội đánh đầu thắng đó không gì can nỏi, Tô bá bá cũng bị muội đánh bại!

Mặc dù não loạn rất hung, chỉ có điều trong buồng xe Tô sư gia vẽ son hài đồ, Lâm Thâm nhìn không hiểu, liền kéo Tô sư gia nói cho nàng nghe.

Tô sư gia hàm hừ, “Không ghét bỏ ta à?”

Lâm Thâm ngọt ngào dụ dỗ ông, “Ừ, không ghét bỏ rồi.”

Tô sư gia không có cách nào với tiểu nữ hài này, không thể làm gì khác hơn là tỉ mỉ nói cho nàng nghe.

Trong xe truyền ra từng trận tiếng cười vui.

Trên mặt mày người Lâm Khai, Lương Đồng cũng có nụ cười thoáng hiện.

Bất tri bất giác đã đến cửa thành, lúc này dân chúng vào thành cũng không ít, trước cửa thành nhiều người nhiều xe, liền xuống ngựa đợi trong chốc lát.

Đợi đến khi đã có thể vào thành, trời đã hoàn toàn tối.

Sau lưng mơ hồ có ánh lửa truyền tới.

Lương Đồng cảnh giác, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai hàng đuốc thật dài di chuyển trên không trung, vô cùng chính tề.

“Ai?” Ông trầm ngâm nói: “Chính tề như vậy, cầm đuốc đích xác là sĩ tốt trong quân.” Muốn đi nhìn một chút.

Lâm Khai ngăn cản ông, “Lương thúc, ta dường như biết là ai.” Nhỏ giọng nói một câu với ông.

Lương Đồng nhướng mày nhìn về phía ánh lửa truyền tới, trầm mặc không nói.

Cây đuốc càng ngày càng đến gần, hai nhóm binh lính áo giáp rõ ràng, quan quân vây quanh một vị áo tím đến cửa thành.

Lâm Đàm nhìn từ trong cửa sổ xe ra ngoài, chỉ thấy người áo tím kia cũng xuống ngựa rồi, đứng mặt đối mặt với Lâm Khai, giống như đang nói chuyện.

“Ai vậy?” Lâm Thâm nhào tới sau lưng nàng.

Lâm Đàm xoay người lại sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, dịu dàng nói: “Đại ca phải gặp một người, đang nói chuyện với hắn. Thân phận của hắn, tỷ tỷ cũng không quá xác định.” Thị vệ gọi hắn là “Điện hạ”, nhưng rốt cuộc là vị Điện hạ nào, cũng không biết được.

Trông mắt Lâm Thấm đảo lòng vòng, “Tỷ tỷ cũng không biết nha.” Không cùng Lâm Đàm nhìn từ trong cửa sổ xe ra ngoài nữa, lạnh lẽo bò ra trước buồng xe, vén màn xe.

Cao Nguyên Diệu và Lâm Khai hàn huyên mấy câu, mắt nhìn thẳng

Giống như không nhìn thấy chiếc xe ngựa hoa lệ cách đó không xa.

Tuy rằng như thế, khi màn xe chiếc xe ngựa kia bị vén lên, hần vẫn bén nhảy chú ý tới.

Về mặt hần lạnh nhạt quay đầu liếc mắt nhìn.

Lại là tiểu cô nương kia, là tiểu cô nương chỉ chừng ba bốn tuổi.

Khoảnh khắc khi thấy tiểu cô nương kia, tâm thần Cao Nguyên Diệu kích động, hô hấp dừng lại.

Khuôn mặt nhỏ nhỏ như vậy... Thật sự quá giống tiểu cô nương trong trí nhớ, đều là ánh mắt ngây thơ trong sáng thuần khiết giống nhau, đều là đáng yêu đáng thương giống nhau...

Cao Nguyên Diệu biết rất rõ ràng trong xe có thể có nữ quyến, không được mời tự tiện qua sẽ có vẻ vô cùng vô lễ, nhưng đi đứng của hần vốn không nghe sai bảo, vẫn không kiềm chế được đi tới. die,n; da.nlze.quydo/mn

Lâm Khai và Lương Đồng thấy hần một tiếng không kêu không đánh liền đi về phía xe ngựa của Tô sư gia, đều kinh ngạc.

Lâm Khai bước nhanh đuổi theo, trên khuôn mặt mang nụ cười nhạt nhẽo trong trời lạnh lùng, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, ngồi trong xe này là xá muội, nam nữ có khác, không thể xuống hành lễ với ngài, xin đừng trách tội.”

Lâm Khai đây là đang nhắc nhở Cao Nguyên Diệu: Trong xe là nữ quyến, đừng đi tới trước nữa.

Cao Nguyên Diệu coi như không nghe thấy, bước nhanh đến trước xe.

Hần là trưởng tử của Hoàng đế, cũng là tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, cả người đều mang khí thế sát phạt dũng mãnh, dù cách buồng xe, trong lòng Lâm Đàm cũng run rẩy.

Lâm Khai và Lương Đồng liếc mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, một trái một phải đứng ở hai bên Cao Nguyên Diệu.

Nếu Cao Nguyên Diệu dám đưa tay vén màn xe, bọn họ liền dám ra tay ngăn cản. Cho dù hần có thân phận gì, không có đạo lý tùy ý đùa giỡn thiếu nữ khuê trung!

Lâm Thấm chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, thấy Cao Nguyên Diệu đã xông tới bên này, trong lòng thật vui mừng, cười hi hi với hần.

Thân hình Cao Nguyên Diệu cao lớn rất cao, diện mạo kiêu đẹp lạnh lùng, trang phục và trang sức đẹp để quý giá, khí tức thông suốt, người xa lạ như vậy, Lâm Thấm nhìn vẫn rất thuận mắt.

Trước mắt Cao Nguyên Diệu là một khuôn mặt tươi cười giống như đóa hoa, trái tim đã dần nguôi lạnh. Không, không phải, nàng gầy như tiểu nữ nhi trước mắt, nhưng không phản chấn giống như tiểu nữ nhi trước mắt này, không thấy cha nương và ca ca nàng, một mình lẻ loi bơ vơ, thật đáng thương...

Trong lòng hần chua xót.

“Người là ai?” Hần cúi người xuống, về mặt và giọng nói đều rất dịu dàng.

Lâm Thấm tỏ vẻ nghịch ngợm, “Tại hạ họ Lâm tên Thấm, tước hiệu lâm cầm quả.”

(*) Lâm cầm quả = trái táo nhỏ

Lâm cầm quả, lâm cầm quả... Cao Nguyên Diệu âm thầm đọc mấy lần trong lòng, càng cảm thấy chua xót khó tả.

Nàng không phải lâm cầm quả, nàng không có hạnh phúc như vậy...

Lâm Thấm mở to hai mắt tò mò nhìn Cao Nguyên Diệu, ánh mắt hồn nhiên sáng ngời, như ngôi sao trên trời.

Trong lòng Cao Nguyên Diệu khẽ động, ôn hòa nói: “Tại hạ họ Cao tên Nguyên Diệu, không có tước hiệu, nữ danh là...” Hần thoáng liếc nhìn chăm chăm vào trong xe, chậm rãi phun ra hai chữ, “Diệu Linh.”

“Diệu Linh à.” Lâm Thấm than thở, “Thật dễ nghe!”

Nàng cũng không hiểu Diệu Linh là có ý gì, đã cảm thấy dễ nghe.

Trong buồng xe vẫn yên lặng vang lên âm thanh nho nhỏ rải rác, hình như người trong xe giặt giặt.

Trái tim Cao Nguyên Diệu nhảy thình thịch, tập trung lắng nghe.

Đáng tiếc, trong xe không còn tiếng vang rồi.

Lâm Khai cười như không cười nhắc nhở, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, sắc trời không còn sớm nữa, mời vào thành thôi.”

Cao Nguyên Diệu đang định trả lời, một đội kỵ binh từ cửa thành lao thẳng về phía trước, dân chúng rối rít né tránh, người dẫn đầu mặc áo trường bào màu tím nhạt, đầu đội tử kim quan, mặt mày tuấn tú, thần thái phấn khởi.

Mấy người Lâm Khai và Lương Đồng nhận ra hần, người này là thế tử An Bình Quận Vương phủ Cao Hiến.

Cao Hiến phi thân xuống ngựa, cười nói: “Đại Điện hạ cũng không nói trước một tiếng, tiểu đệ mới biết tin tức, tới chậm, xin đại Điện hạ thứ tội!” Tới đây làm lễ với Cao Nguyên Diệu, liên tục xin chịu tội.

Lâm Khai thấy Cao Hiến tới, nhân cơ hội đi về phía cửa thành với Cao Nguyên Diệu, “Thế tử tới đón ngài, xin về Quận Vương phủ nghỉ ngơi trước, ngày khác Lâm Khai mở tiệc, đón gió vì Điện hạ.” Hàn huyền mấy câu, hớn hở từ biệt mấy người Cao Nguyên Diệu, Cao Hiến, mang theo nhóm người Lương Đồng, che chở xe ngựa của Tô sư gia, vào thành về nhà.

Cao Hiến và Cao Nguyên Diệu trở về An Bình Quận Vương phủ.

Cao Nguyên Diệu như có tâm sự, không buông ngựa ra, chậm rãi lắc lư trên đường. Cao Hiến cũng không nhanh không chậm đi theo hần.

“Đại Điện hạ, ngài lúc này phụng chỉ làm việc đi ngang qua sao?” Cao Hiến cười nói, “Lần trước đi ngang qua yên ổn, chỉ một buổi tối liền vội vã rồi đi, tiểu đệ ngay cả tình nghĩa chủ nhà cũng không tận sức, thật bất khoan. Lúc này ngài cần phải ở lại thêm mấy ngày mới được, đã lâu không gặp, tiểu đệ rất nhớ nhưng rồi.”

Cao Nguyên Diệu nói: “Mấy ngày liên tiếp bận ba, các tướng sĩ thật khổ cực, nên nghỉ ngơi và hồi phục, ta liền phiền nhiều người mấy ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Cao Hiến cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Tĩnh tĩnh Cao Nguyên Diệu hơi cố chấp, lấy tính tình của hần, sẵn có công vụ trong người, trong lòng sẽ không có chuyện khác. Hần còn tưởng rằng Cao Nguyên Diệu lại giống như lần trước, ở lại một đêm liền lập tức khởi hành, lại không nghĩ rằng Cao Nguyên Diệu sẽ quyết ý ở lại nghỉ ngơi và hồi phục.

Cao Hiến phản ứng rất nhanh, chỉ hơi ngây ngốc, liền cười to nói: “Rất tốt, ta mới có được vài hũ rượu phù dung ba mươi năm, chúng ta không say không nghỉ!”

Đến phủ An Bình Quận Vương, An Bình Quận Vương Cao Phán và Quận Vương phi Trần thị tất nhiên ân cần tiếp đãi, mở tiệc đón gió long trọng vì hần, thế tử Cao Hiến và đệ đệ của hần Cao Tích, Cao Diệt tất cả mấy người đều phụng bồi.

Cao Nguyên Diệu ngồi xuống một chút, dùng vài ly rượu nhạt, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

An Bình Quận Vương và Quận Vương phi biết hần đường xa mà đến nhất định mệt mỏi, cũng không cho là lạ.

An Bình Quận Vương và Thế tử Cao Hiến tự mình đưa Cao Nguyên Diệu tới Lâm Thủy tiên nơi hần ngủ lại.

Lâm Thủy tiên dựa núi gần nước, rất lớn, Cao Nguyên Diệu và thị vệ của hần, mưu sĩ, quan quân các loại, toàn bộ ở đây, cũng dư dả.

Cao Hiến và An Bình Quận Vương từ Lâm Thủy tiên đi ra, hai cha con liền cùng nhau đi thư phòng.

An Bình Quận Vương tuổi trên năm mươi, đại khái bởi vì bình thường quá mức sống trong nhung lụa, thân thể phát tướng, nâng cao bụng bự, mặt mày ngược lại rất hài hòa, ông tiến lui trái phải, nhỏ giọng hỏi Cao Hiến, “Sao Hoài Viễn Vương đột nhiên tới vậy?”

Cao Hiến cười nói, “Con cũng không biết, trời sắp tối, hần mới phái thị vệ đến Vương phủ đưa tin, con một chút cũng không dám chậm trễ, vừa sai người bẩm báo ngài, vừa tự mình ra khỏi thành, trừ đó ra, con cũng chuyện gì không biết, giống như ngài.”

An Bình Quận Vương làm Vương gia nhân tán hơn nửa đời người, cực kỳ lười nhác nhất, lập tức nói ra: “Dù sao chuyện hần muốn làm cũng là chuyện cấp bách, nói không chừng còn phải giữ bí mật, không thể cho người biết. Chúng ta đều không quản chuyện khác, phục vụ thoải mái thư thái ăn uống cuộc sống hằng ngày của hần là được rồi, lời thừa thãi một câu đừng hỏi.”

Cao Hiến gật đầu, “Phụ vương nói rất đúng, hài nhi cũng là ý này.”

Hai cha con lại nói mấy câu tán gẫu, rồi chia ra.

Quận Vương phi Trần thị ở đó, nhưng có chút phiền não.

Nữ nhi của bà Việt Tú Huyện chủ đến cáo trạng với bà, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, uất ức khác thường. “Đại ca muốn bày tám thị nữ của con đi qua, nói muốn liền muốn, ngay cả lên tiếng chào hỏi cũng không đánh tiếng với con. Mẫu phi, ngày nói huynh ấy như vậy có phải rất không đúng không? Thị nữ của con cũng không nhiều lắm, lập tức ít đi bảy tám người, công việc cũng không ai làm.”

Việt Tú Huyện chủ là nữ nhi ruột của Quận Vương phi, bà tự nhiên đau lòng, mềm giọng an ủi: “Lâm Thủy hiền bỗng chốc nhiều người vào ở như vậy, trong phủ phải phân thị nữ qua sai bảo, chuyện này cũng không có gì để nói. Con ấy, đừng vì chuyện này mà mất hứng, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng chỉ ở vài ngày mà thôi.”

Việt Tú Huyện chủ vỗ cái khăn trong tay, căm giận, “Nịnh bợ hần làm gì! Tuy hần là Hoàng tử, nhưng bệ hạ không chào đón hần, ngay cả lục Hoàng tử cũng đã phong Thân Vương rồi, thế nhưng hần lại bị bệ hạ mạnh mẽ lên án một phen, phong hào xuống làm Hoài Viễn! Mẫu phi, hần và phụ vương giống nhau, chẳng qua chỉ là một Quận Vương mà thôi. Theo ý của con, rất không cần phải coi hần là chuyện gì.”

“Con lại nói lung tung gì vậy?” Sắc mặt Quận Vương phi thay đổi rồi, giọng nói cũng nghiêm nghị, mắng, “Nữ hài nhi gia vốn càng lớn càng cứng chặc, con lại ngược lại, càng lớn càng hết sức lỏng bông! Việt Tú, Hoài Viễn Vương là người con có thể ngông cuồng bàn luận sao? Hần là Hoàng trưởng tử!”

“Hoàng trưởng tử cái gì.” Mặc dù Việt Tú Huyện chủ không phục, nhưng thấy Quận Vương phi tỏ vẻ giận dữ, giọng nói bất tri bất giác liền thấp xuống, “Xuất thân mẹ đẻ của hần thấp hèn, nghe nói chỉ là một cung nữ bình thường, hần ngay cả nhà cậu cũng không có. Mẫu phi, người xem mấy vị Hoàng tử trong triều kia, nhà cậu của ai mà không uy phong lẫm liệt, là hần khó coi nhất...” Thấy sắc mặt Quận Vương phi âm trầm đến có thể chảy ra nước, không dám nói tiếp.

Quận Vương phi oán hận chọc chọc cái trán Việt Tú Huyện chủ, “Con ấy, cho dù nói con như thế nào, chính là không kiên nhẫn! Thân phận mẹ đẻ hần hèn mọn không muốn người biết, phụ thân hần không phải là đương kim bệ hạ sao? Trên đời này thân nhất chính là phụ tử, cho dù bởi vì hần chôn giết tù binh, làm trời nổi giận, bệ hạ giáng phong hào hần xuống làm Hoài Viễn tỏ vẻ trừng phạt, nhưng con cho rằng con có thể xem thường hần? An Bình Quận Vương phủ có thể xem thường hần? Việt Tú, lời này của con nói cho nương nghe thì thôi đi, con là nương ruột của con, chỉ mong con mấy câu thì thôi, nhưng nếu để cho phụ vương của con nghe được, ông ấy sẽ như thế nào, con từng nghĩ tới chưa?”

Việt Tú Huyện chủ rút người một cái.

An Bình Quận Vương trọng nam khinh nữ nhất, cho dù là nữ nhi dòng chính do Vương phi sinh ra, hay là nữ nhi thứ xuất, ông đều không quan tâm. Chỉ có điều, nếu như chúng nữ nhi phạm sai lầm, ông xử phạt đều không lưu tình chút nào, hai mươi mười thứ xuất của Việt Tú Huyện chủ từng chửi bới đến đến tay với nhau, rất xui xẻo bị An Bình Quận Vương thấy được, ông hạ lệnh cấm túc hai người này một năm, thiếu chút nữa giam cầm người đến điên khùng.

“Lời này về sau không cho nói nữa, biết không?” Quận Vương phi một lòng thành khẩn.

Việt Tú Huyện chủ còn băn khoăn tới người thị nữ của nàng, cắn môi nói: “Nhưng người của con thật sự không đủ...”

Quận Vương phi nhúc nhích đầu, “Được rồi, trước ta đưa mấy người qua cho con sai sử, được chưa?”

Việt Tú Huyện chủ nói, “Sao lại khiến mẫu phi bỏ thứ yêu thích chứ?” Mặc dù trong miệng khiêm tốn, nhưng trên mặt cuối cùng nở nụ cười.

“Cũng chỉ mấy tên thị nữ, vả lại chỉ tạm thời điều động mấy ngày, con cứ như vậy đi.” Quận Vương phi không biết nói gì.

Việt Tú Huyện chủ đạt tới mục đích, nhếch nhếch, “Mẫu phi, hoa thực được trong vườn nở rất đẹp rồi, nếu ngài rảnh rồi, không bằng làm tiệc thưởng hoa đi, tiệc mời... Tiệc mời bốn thành có... Có...” Sắc mặt trở nên đỏ bừng, cúi đầu đùa nghịch vạt áo, lại không chịu nói thêm nữa.

Quận Vương phi không khỏi buồn cười, “Tiệc mời bốn thành còn có đệ tử người ta, có đúng không? Việt Tú, sang năm con mới cập kê, gấp cái gì.”

Việt Tú Huyện chủ không phục, “Nhưng mà, Quảng Dương Công chúa và con cùng tuổi, phò mã đã quyết định.”

Quảng Dương công chúa là nữ nhi thứ năm của Hoàng đế, do Hiến phi sinh ra, tháng trước Hoàng đế hạ chỉ ban hôn cho nàng và tiểu nhi tử Tàn Châu hầu.

“Mới vừa xem thưởng Hoài Viễn Vương, hiện giờ lại so sánh với Công chúa rồi.” Đầu Quận Vương phi đều đau.

Vừa rồi đã mắng Việt Tú Huyện chủ một lần, Quận Vương phi thương yêu nữ nhi này, không nỡ chế nhạo nàng nữa.

Việt Tú Huyền chủ nói: “Tiểu nhi tử Tần Châu hầu không thể thừa kế tước vị, chẳng qua chỉ là một nhân vật phong lưu tuấn tú mà thôi. Mẫu phi, mỹ thiếu niên trong thành An Định cũng không ít, ngài dứt khoát gửi thiệp mời cho toàn bộ người ta đi! Sơn gia có người tên Gia Thụ con đây nhìn tạm được, Hướng gia coi như thôi, con em nhà ông ta đều không quá thanh tú, Chu gia tuyệt đối đừng mời, người của Chu gia không có ai không tục khí, lui tới với nhà ông ta ý hả, mất mặt! Đúng rồi mẫu phi, còn có Lâm gia đó, Lâm gia có Lâm Khai, nhân tài cũng được đi, chỉ có điều, cô muội muội Lâm Đàm kia của hắn rất đáng ghét, con thấy nàng ta thật sự hận không thể...” Đưa ngón tay sơn móng tay đỏ thắm đẹp đẽ ra, làm động tác véo người.

Quận Vương phi cau mày, “Lâm Đàm nha đầu kia, miệng lưỡi bén nhọn cũng không chịu thua thiệt, đừng nói con, ngay cả ta cũng không thích nàng ta. Chỉ có điều, nàng ta và Lâm Khai là song sinh, nếu như con không thích Lâm Đàm, Lâm Khai này cũng đừng nghĩ.”

“Tại sao?” Việt Tú Huyền chủ làm nũng không chịu thuận theo, “Không phải chỉ là một tiểu cô tử chọc người phiền toái sao, lung tung gả nàng ta đi không được sao?”

“Con nói nhẹ nhàng linh hoạt.” Quận Vương phi cười cười, “Có phải thật sự không coi trọng không? Nếu con thật sự nhìn trúng người, ta sẽ tự nghĩ cách làm cho con tâm tưởng sự thành.”

Việt Tú Huyền chủ cũng cười, cười đến hơi ngượng ngùng, “Tuy rằng không sai biệt lắm, nhưng con còn muốn nhìn một chút. Mẫu phi, con cảm thấy được Sơn gia không tồi...”

Quận Vương phi liền nói, “Sơn gia là thế đại gia tộc, Gia Thụ hài tử này không tệ, mẫu phi liền theo con, làm tiệc thưởng hoa, đến lúc đó mời thêm con em người ta, hai mẹ con chúng ta từ từ chọn lựa.”

Hai gò má Việt Tú Huyền chủ ửng đỏ, xấu hổ gật đầu.

Ngày này Lâm Phong bề bộn công vụ, cho đến trời tối hẳn, mới về đến nhà.

Dáng người của ông cao lớn rắn rỏi, chỉ có điều cái trán rất đầy đặn, hốc mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, là một mỹ nam tử khó gặp. Lúc này ông mới từ bên ngoài làm việc trở lại, bận bịu cả ngày, trên mặt hơi có vẻ mệt mỏi, nụ cười cũng rất ôn hòa.

Mới vừa tiến vào cổng trong, ông đã nhìn thấy Lâm Hàn nắm tay nhỏ bé của Lâm Thắm đứng ở cách đó không xa, trong lòng mong ngóng chờ.

Giữa trời chiều, hai bóng dáng nho nhỏ này cực kỳ làm cho người ta yêu thương.

“A Hàn, a Thắm” Trong lòng ngực Lâm Phong nóng lên bước nhanh hơn.

“Phụ thân!” Lâm Thắm mắt tinh, nhìn thấy ông trước, trong miệng hoan hô, vui mừng chạy qua bên này.

“Chậm một chút, cẩn thận té.” Lâm Phong cười nhắc nhở.

Lâm Hàn cũng đi tới nghênh đón phụ thân, bước chân không nhanh không chậm.

Lâm Phong đưa tay bế tiểu nữ nhi lên, Lâm Thắm cười hi hi yêu cầu, “Phụ thân, xoay quanh, xoay quanh nào.”

Lâm Phong đẩy miệng đồng ý, “Được, xoay quanh nào.” Quả nhiên ôm chặt eo nhỏ của Lâm Thắm, vòng vài vòng tại chỗ, Lâm Thắm vui mừng cười khanh khách.

Lâm Phong một tay ôm Lâm Thắm, một tay dắt tay Lâm Hàn, đi trên đường mòn rợp bóng cây, ánh sáng yếu ớt chiếu lên trên mặt phụ tử ba người, ba khuôn mặt đều là vẻ vui sướng khoan khoái.

Cho dù là Lâm Hàn bình thường nghiêm túc bảo thủ, lúc này cũng khó giấu được nụ cười.

Lâm Thắm là một tiểu nói nhảm, dong dong dài dài trò chuyện với phụ thân, “Di họ tới, còn có San tỷ tỷ, San tỷ tỷ sinh cùng năm với con, lớn hơn con hai tháng, con liền phải gọi tỷ ấy là tỷ tỷ á. Con là tiểu chủ nhân, San tỷ tỷ là tiểu khách, phải hết tình chủ nhà, phải khiến cho tỷ ấy giống như ở nhà...”

Lâm Phong mỉm cười nghe những lời non nớt trẻ con của tiểu nữ nhi, thỉnh thoảng tán phục, “Thật sao? A Thắm của cha thật có khả năng, thật hiểu chuyện!”

“Đúng rồi, phụ thân.” Lâm Thắm chợt bưng lấy khuôn mặt phụ thân, vẻ mặt thành thật nói cho ông biết, “Di nhỏ và San tỷ tỷ ở cùng chúng con, ở tại Tây viện, mấy ngày nay phụ thân kiêng dè đi, đừng đi Tây viện.”

Lâm Phong có phần không tin nổi vào tai mình, “Kiêng... Kiêng dè? Được, ta nghe a Thắm nhà ta, kiêng dè, kiêng dè.”

Ông ngăn người một lúc, cúi đầu nhìn một chút, vừa đúng lúc gặp phải ánh mắt bất đắc dĩ của Lâm Hàn, hai cha con tâm ý tương thông, đồng thời cất tiếng cười to.

A Thắm yêu cầu phụ thân kiêng dè... Kiêng dè... Ha ha ha...

“Cười cái gì?” Tuy Lâm Thắm còn nhỏ, nhưng cảm giác lại nhanh nhạy, cảm thấy tiếng cười của phụ thân và nhị ca không có ý tốt, không khỏi tròn to hai

mất.

Lâm Phong và Lâm Hàn cười đến lợi hại hơn, Lâm Phong buông lỏng tay dắt tay Lâm Hàn ra, “Xin lỗi, a Hàn, lúc này cánh tay phụ thân hơi mềm, sắp không ôm nổi nhị tiểu thư nhà chúng ta rồi...” dñiddn liequidoon

Lâm Hàn cố làm ra vẻ trang trọng, “Không sao. Phụ thân, ngài ôm ỏn Lâm Thấm là được rồi, đừng làm ỏn ỏu ỏy. Con là đại hải tử rồi, tự mình có thể đi.” Vừa nói chuyện, hỏn đi chậm lại, đi sau lưng phụ thân, che kín bụng.

Lâm Phong và Lâm Hàn vui mừng khôn xiết, Lâm Thấm tiểu cô nương hoài nghi nhìn phụ thân, liếc nhìn ca ca, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Vỏn đi vào trong phòng, nhìn thấy La phu nhân, nhìn thấy Lâm Khai và Lâm Đòm, nàng vẫn không quá cao hứng.

“Trỏ lại rồi?” La phu nhân nhìn thấy ba cha con đi vào, mỉm cười, “Mệt không? Đưa a Thấm cho ta, chàng trước nghỉ ngơi một chút.”

Giọng điệu này, là nói với Lâm Phong.

Lúc này Đòm Tuệ đã đến Tây viện nghỉ ngơi, nếu như bà nhìn thấy được La Thử vào giờ phút này, đại hải sẽ kinh ngạc đến rỏt trỏng mắt — đại tiểu thư Tần Giang Hỏu phủ cậy mạnh vô lễ, trong ngành không đáng vẽ, không có thuốc chữa, lại có lúc ỏn nhu sẵn sỏc như vậy sao?

Lâm Khai và Lâm Đòm cũng tiến tới nghênh đón phụ thân.

Lâm Phong theo lời đưa tiểu nữ nhỏ cho La phu nhân, dịu dàng nói: “Thật sự muốn giao a Thấm cho nàng, cánh tay ta đã mềm nhũn, không ôm nổi con bé.”

La phu nhân bị dọa phát hoảng, khẩn cấp nói: “Sao cánh tay lại mềm nhũn? Chàng... Chàng không sao chứ?”

Lâm Phong vội trấn an thê tử, “Không có việc gì. Chỉ có điều mới vừa rồi nghe a Thấm nói một câu chuyện cười, cười đến mềm nhũn.” Nói một chút lời nói non nỏt trẻ con của a Thấm, “... Con bé yêu cầu ta kiêng dề, rất nghiêm túc cực kỳ nghiêm túc yêu cầu ta kiêng dề...”

Lâm Hàn đi vào theo sau lưng phụ thân, cười đến đứng không yên, tìm một cái ghế gỏm đó ngồi xuống.

Lâm Khai và Lâm Đòm vốn có lời định nói với phụ thỏ, vào lúc này cũng liền nhỏn xuống không nói, hết sức làm ra đáng vẽ nghiêm túc.

La phu nhân yên tâm, cũng cười không được, “Nhỏ tiểu thư của chúng ta rõ là... Còn nhỏ tuổi, lời nói ra không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng.” Từ trong ngực Lâm Phong đón lấy Lâm Thấm đang nghiêm mặt, hỏn nâng một cái.

Lâm Thấm liếc nhìn cha, liếc nhìn nương, liếc nhìn ca ca tỷ tỷ của nàng, càng nhìn càng uất ức, không chỉ nghiêm mặt, còn mỉm cái miệng nhỏ nhắn.

Lòng tự ái của nàng bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Lâm Thấm bình thường rất sống động đáng yêu, chỉ khi nào nàng cảm thấy mình bị uất ức, sẽ tỏ vẽ vô cùng đáng thương.

Cha nương nàng, ca ca tỷ tỷ, đều rất đau lòng.

Lâm Phong, La phu nhân và ca ca tỷ tỷ nàng đều dịu dàng nhỏ nhẹ dụ dỗ nàng, “Không phải cười con nha, a Thấm, thật sự không phải cười con. Là nói chuyện với con rất thú vị, chúng ta mới có thể cười. Một tiểu hải tử giống vậy không thể nói ra lời như vậy đâu, a Thấm nhà chúng ta thật sự không giống người bình thường, quá thông minh rồi! Cho nên, sao chúng ta lại không thoải mái cười to đây? Đây không phải là giấu cọt, là đang khen ngợi con, bày tỏ thương thức và yêu thích lời nói của con.”

“Thật sao?” Mắt to của Lâm Thấm đảo tròn.

“Thật sự!” Cha và nương của nàng dùng lực mạnh gập đầu.

“Thật sự!” Ca ca tỷ tỷ của nàng thê son sắt.

“Gạt người là con chó nhỏ.” Lâm Thấm một lần nữa theo chân bọn họ xác nhận.

“Gạt người là con chó nhỏ!” Cha nương nàng và ca ca tỷ tỷ không chút do dự.

Không chỉ miệng thừa nhận, bọn họ còn ngoắc tay với Lâm Thấm, bày tỏ những lời này không phải nói lung tung một chút, rất chính thức, vô cùng thành khẩn.

“Là như thế này nha.” Lâm Thấm hài lòng, cười hì hì.

Nàng không hề cong môi nữa, cũng sẽ không hờn dỗi, vui vẻ lại sung sướng.

Lâm Phong và La phu nhân trao đổi một ánh mắt vui sướng.

Một khi Lâm Thấm vui mừng, lời nói liền nhiều hơn, thoải mái mái dựa vào trong ngực La phu nhân, đông đông dài dài, “Dì họ rất ôn hòa, chắc thích con, San tỷ tỷ cũng thích con, còn thích hoa, chim nhỏ của chúng ta, còn thích Đại Bạch và Tiểu Hối, còn thích ca ca và tỷ tỷ, con cũng thích dì họ và San tỷ tỷ, con còn yêu thích Đắc Ý, yêu thích Cao Nguyên Diệu...”

Lâm Phong nghe được tên tuổi Cao Nguyên Diệu, kinh ngạc nhưng mày.

Lâm Khai cười, “Lời a Thấm nói để con giải thích một chút, cha và nương mới có thể nghe hiểu được.” Nói chuyện Khuông Đắc Ý tới thăm hỏi, Lâm Thấm cắt ngang bọn họ chơi cờ và ở cửa thành gặp được Hoài Viễn Vương Cao Nguyên Diệu nói một chút từ đầu tới cuối... “Khó có được nhị tiểu thư nhà ta còn nhỏ, trí nhớ lại tốt như vậy, một người cũng không sót mất.”

Bây giờ Lâm Phong mới hiểu được xảy ra chuyện gì.

Ông ôm lấy tiểu nữ nhi từ trong ngực La phu nhân, kiên nhẫn dạy cho nàng, “A Thấm, vị quý nhân tự xưng họ Cao tên Nguyên Diệu kia chính là trưởng tử Hoài Viễn Vương Điện hạ của bệ hạ đó, mặc dù hắn rất bình dị dễ gần, nhưng quân thân khác biệt, chúng ta không thể gọi thẳng tọc danh của hắn, a Thấm hiểu không?”

Lâm Thấm mắt to sưng mù mênh mông, cái hiểu cái không.

“Cái tên Cao Nguyên Diệu này, về sau đừng nhắc lại nữa.” Lâm Phong dịu dàng căn dặn.

Lâm Thấm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, sáng khoái gật đầu, “Được, không đề cập nữa.”

Mặc dù nàng vẫn được trong nhà nuông chiều, nhưng cũng không phải là tiểu hài tưng tưng không nói lý.

Lâm Phong rất vui mừng.

Ông mới thả lỏng một chút, hai cánh tay nhỏ của Lâm Thấm liền vòng lên cổ ông, cười ngọt như mật, “Phụ thân, vậy con có thể gọi Đắc Ý không?”

Tên Cao Nguyên Diệu không thể gọi, Khuông Đắc Ý có được không.

“A Thấm, con...” Lâm Phong nhìn tiểu nữ nhi bảo bối ngẩn người, không biết nên nói gì cho phải, La phu nhân và Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn đồng thời cười đến gãy lưng rồi.

A Thấm, con không chỉ là lâm cầm quả của chúng ta, con còn là khai tâm quả của chúng ta!

(*) lâm cầm [línqín] có phát âm gần giống với Lâm Thấm [línqín], khai tâm = vui vẻ, vui mừng

Nói giỡn một lúc, Lâm Phong phải đi thăm Tô sư gia một chút, “Phu nhân, nàng dỗ a Hàn và a Thấm lên giường ngủ sớm một chút, ta mang a Khai và a Đàm đi qua thăm một chút.”

La phu nhân biết bọn họ nhất định có chuyện cần thương lượng, cười nói: “Gặp Tô sư gia, thay ta thăm hỏi một tiếng.”

Lâm Phong đồng ý, hôn Lâm Thấm, đặt nàng lên đầu gối La phu nhân.

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm đứng dậy đi ra cửa, Lâm Thấm cười tí mắt vẫy tay nhỏ bé về phía bọn họ, “Đi sớm về sớm nha.”

Không buồn không lo, hồn nhiên đáng yêu.

Lâm Phong mang theo trưởng tử trưởng nữ đến một đình viện trống trải yên tĩnh ở ngoại viện Lâm phủ, quen cửa quen ngõ đi tới một gian sương phòng ở góc đông nam, đẩy cửa đi vào, cười nói: “Bị thương như thế nào? Nghiêm trọng không?”

Tô tiên sinh đang nửa nằm ở trên giường, chán đến chết, thấy Lâm Phong tiến đến an ủi, mặt đỏ ửng, mơ hồ nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không đáng nhắc tới.”

Lâm Phong tự mình kiểm tra vết thương thay ông, thấy quả thật là vết thương nhỏ, liền yên tâm, chế nhạo nói: “Đây chính là kết quả mà ông bói toán ra sao? Thần toán tử tiên sinh, ông có tính ra được mình sẽ bị tai ương đổ máu không?”

Tô tiên sinh tức giận thổi ria mép.

Lâm Phong nín cười, “Đã sớm nói với ông rồi, sáng nay ta có chuyện không thể đưa tiễn, để ông hôm nào lại đi, ông lại không chịu nghe. Giờ xong chưa? Bị thương trở về nữa, và lại phải tỉnh dưỡng một chút rồi, ông coi như không đi được.”

“Ông -” Tô tiên sinh vô cùng tức giận, trợn mắt nhìn.

Lâm Phong rất hiền hòa ngồi vào bên mép giường, “Ông trước dưỡng thương, chờ vết thương của ông hoàn toàn dưỡng tốt, ta cũng nên bắt được hung thủ, biết rõ tiền căn hậu quả, đến lúc đó ta nói cho ông nghe, cũng là việc vui.”

Tô sư gia xì mũi coi thường, “Một trưởng châu, gặp phải án cướp còn nghĩ việc vui hay không vui, Lâm Du Minh, ông xấu hổ không sợ thẹn thùng à.”

Lâm Phong dùng vẻ mặt an ủi nhìn ông ấy, “Ta biết ông bị cướp sắc, trong lòng không thoải mái, nhưng mà, châm chọc kẻ khổ ta sẽ khiến khó chịu của ông được tốt hơn một chút sao?”

Tô sư gia: “...”

Hai người mất to trừng mắt nhỏ.

Lâm Khai và Lâm Đàm thường thấy hai người bọn họ như vậy, cũng không cho là lạ, Lâm Khai cười nói: “Cha, Tô bá bá, mặc dù trước mắt chứng cứ còn chưa đủ, chẳng qua con cảm thấy Tô bá bá gặp tai kiếp và Hoài Viễn Vương Điện hạ đột nhiên đến An Định có liên quan đến nhau.”

Lâm Đàm gật đầu, “Đúng vậy, Lương thúc nói hai viên đạn vàng kia là ám khí độc gia của một môn khách trong Vương phủ, nói không chừng những Vương gia trong Kinh thành tranh tới tranh lui, đã tranh giành đến An Định châu rồi.”

Lâm Phong và Tô sư gia không hề tranh cãi nữa, nghiêm mặt nói: “Vô cùng có khả năng.”

Lúc đương kim Hoàng đế lên ngôi, nguyên phối Trịnh phi đã qua đời, ông truy phong Trịnh phi là Hoàng hậu, cũng lấy danh phu thê tình thâm, sau đó vẫn không sắc lập. Hơn nữa, rốt cuộc không biết bởi vì sao, Hoàng tử đã lục tục trưởng thành, ông vẫn không sắc lập Hoàng tử. Hiện giờ trừ vị treo không, vị Hoàng tử nào không có dã tâm, không muốn kế thừa ngôi vị Hoàng đế? Dĩ nhiên đều tự mượn sức triều thần, khuếch lớn thế lực, mỗi người mỗi cách, mỗi vẻ thần thông. Hoài Viễn Vương phụng chỉ ra kinh, làm việc chắc là chuyện quan trọng, nếu bên người hấn xuất hiện một vị mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ, một vị mỹ nhân không rõ lai lịch... Chuyện sau lưng này, liên ý vị sâu xa.

(*) Hoàng tử: Người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua.

Đêm khuya yên tĩnh, Lâm Phong mới trở về phòng.

La phu nhân ở dưới đèn chờ ông.

Trên giường khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thâm đỏ bừng, đang ngủ say.

“A Thâm vẫn gắng gượng chống đỡ, phải đợi chàng trở lại.” La phu nhân đi tới giúp Lâm Phong cởi áo khoác, nhỏ giọng nói cho ông biết, “Ta hết vồ lại đồ, cuối cùng đồ được con bé ngủ rồi.”

Lâm Phong áy náy, “Ngày mai ta nhất định về sớm, chơi đùa với a Thâm, dụ dỗ con bé ngủ.”

La phu nhân hé miệng cười, “Được, đây chính là chàng nói, không cho dối ý. Ngày mai ta liền ngồi với a Thâm, trông mong chờ chàng trở về.”

Lâm Phong cũng cười.

Ông cởi áo mặc nhà, rửa tay rửa mặt, ngồi chung một chỗ với La phu nhân, cầm tay nói lời nhỏ nhẹ, “... Hiện giờ còn có phần không hiểu, cũng may có cứu Đắc Ý, ngày mai gặp ông ta, có lẽ sẽ rõ ràng.”

Bình thường La phu nhân luôn rất tập trung nghe lời ông nói, hôm nay lại có phần không yên lòng.

“Sao vậy?” Lâm Phong cảm thấy vẻ mặt thê tử không đúng, nhỏ giọng hỏi.

Sắc mặt La phu nhân càng trở nên không đúng, hiển nhiên trong lòng đang giãy giụa, giao chiến.

Lâm Phong cũng không thúc giục, chỉ dịu dàng nhìn bà.

La phu nhân giống như hạ quyết tâm, bày tỏ ra toàn bộ, “Ta và biểu tỷ gặp lại, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, những chuyện cũ khiến cho ta cực kỳ bi thương kia, ta hồi tưởng lại từng chuyện từng chuyện một.” Tính tình bà luôn thẳng thắn cởi mở, lúc này trên mặt lại trời u ám, cả người đang bao phủ trong đau thương, trong cực kỳ bi ai.

Trong mắt Lâm Phong thoáng qua tia sáng tỏ, nhẹ nhàng kéo bà qua.

Bóng trắng qua tường, ngọn cây khẽ lay động, một bóng người màu đen nhân cơ hội gió thổi trong ánh trăng nhảy lên nóc nhà, men theo ngọn đèn mờ nằm đi tới, nằm trên mái hiên nghiêng tai lắng nghe.

Góc cửa sổ chiếu ra bóng dáng hai người đang ôm nhau, nam nhân giống như đang an ủi nữ nhân, nữ nhân đang khóc lóc kể lể gì đó.

“... Khi đó a Khai và a Đàm mới có bốn tuổi, phần điều ngọc trác, thông minh lanh lợi, một nhà bốn người chúng ta tốt đẹp sống qua ngày, sung sướng cỡ nào, nếu như không phải đột nhiên gặp sơn tặc, chàng và ta không bị rơi xuống vách đá, a Khai sẽ không bị thương sắp chết, a Đàm cũng sẽ không thể bị cô đơn đưa đến am ni cô trong núi sâu, chịu hết bất nạt... Mặc dù phụ thân chạy đến tập kích mấy trăm dặm, huyết tủy cả sơn trại, ta vẫn còn không hết hận! Ông ấy còn dùng thuốc đốt cả am ni cô rồi, vậy thì như thế nào? A Đàm vẫn phải chịu uất ức, ta thương a Đàm...” Khóc đến như hoa lê đầm mưa.

(*) phần điều ngọc trác: Cụm từ dùng để miêu tả những đứa bé trắng nõn, mềm mịn.

(**) Lê hoa đài vũ: Hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi - một trong tứ đại mỹ nhân lịch sử Trung Quốc. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Ban đêm Lâm phủ có gia đình, ma ma tuần tra, hiển nhiên xách theo hai ngọn đèn lồng đi tới bên này, bóng đen trên nóc phòng không dám lưu lại, giống như một mảnh lá cây bông bành rơi xuống, biến mất trong bóng tối.

Lâm Phong lau nước mắt thay La phu nhân, dịu dàng khuyên, “Khi chúng ta gặp tập kích, Thái phu nhân sắp tới đại thọ bảy mươi. Bà đang lúc vui vui mừng mừng chuẩn bị đại thọ, chắc khi đó nghe nói ta và nàng, a Khai rơi xuống không rõ, chỉ có a Đàm được người cứu về, cảm thấy tiểu a Đàm của chúng ta xui quấy, điềm xấu, vì vậy mới đưa a Đàm đến am ni cô ở tạm, lại không nghĩ rằng a Đàm sẽ bị làm nhục trong am ni cô. Thái phu nhân thật sự làm sai, chỉ có điều, bây giờ bà đã là người thiên cổ, a Đàm chúng ta cũng trưởng thành cô nương xinh đẹp thông minh, chuyện cũ này, liền quên đi.”

La phu nhân cảm hận, “Ta không thể quên được! Thái phu nhân làm chuyện này, ta vĩnh viễn ghi hận bà ta, cả đời cũng không thể quên được! Không chỉ riêng đời này, cho dù đời sau, kiếp sau sau nữa, đời đời kiếp kiếp, ta đều muốn nguyên rửa bà ta, hận chết bà ta!”

Bóng người màu đen rời khỏi Lâm phủ, quẹo vào đường nhỏ yên lặng, dọc theo đường đi cảnh giác tránh khỏi quan binh tuần tra ban đêm trên đường, trở lại Lâm Thủy hiền.

Cao Nguyên Diệu chưa đi ngủ, sau khi trở về người áo đen lập tức cầu kiến, bẩm báo rõ ràng từng câu nghe được ở Lâm phủ, mới lui ra ngoài.

Canh khuya sương nặng, nhưng trong phòng Cao Nguyên Diệu vẫn sáng đèn.

“Sao Điện hạ còn chưa đi nghỉ?” Đêm nay Đặng Hợp trực đêm, thấy đêm khuya rồi trong phòng Hoài Viễn Vương vẫn còn có ánh đèn, không khỏi kỳ quái trong lòng, nhón chân lên, nhìn lại.

Hồi lâu, ánh đèn cuối cùng dập tắt.

“Ngủ rồi.” Đặng Hợp thờ phào nhẹ nhõm.

Trong phòng ngủ, Cao Nguyên Diệu ngồi một mình trên ghế dài, vài sợi tóc dài đen mượt rũ xuống mặt, như tơ lụa sáng bóng tron nhãn, nổi bật lên gò má vốn tuấn tú lại lạnh lùng lại có vài phần ôn tồn nho nhã.

Trong tay hắn cầm hai con búp bê dùng bùn đất nặn thành.

Một búp bê là bé trai, một búp bê là bé gái; búp bê trai cao hơn một chút, mặt búp bê gái ngây thơ.

Cao Nguyên Diệu dịu dàng nói chuyện với búp bê gái, “Không trách được ta vẫn không tìm được nàng, hóa ra là như vậy.”

Ông ngoại nàng đốt thuốc, biến am ni cô thành biển lửa, dấu vết gì cũng không lưu lại.

Trước mắt hắn giống như lại xuất hiện một tiểu nữ hài khuôn mặt tinh xảo, nàng bị am chủ cạo đầu thành bóng láng, đau lòng không thôi, vuốt đầu nhỏ không có tóc khóc hoài không dứt, đáng thương chết được.

“Ta đồng ý cưới nàng, nàng mới cười rộ lên.” Cao Nguyên Diệu đưa mắt nhìn búp bê gái, nhẹ giọng hỏi nó, “Nàng còn nhớ rõ không?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Búp bê bằng bùn trong tay vẫn đáng yêu, nhưng không nhúc nhích, cũng sẽ không đáp lại hắn.

Giọng Cao Nguyên Diệu thật thấp, giống như nói mơ: “Năm ấy nàng mới bốn tuổi, nàng có phải... Không còn nhớ không?” Trong ánh mắt sâu thẳm của

hắn có ý bàng hoàng.

Khuông tiên sinh ở trong giấc mộng bị người đánh thức, “Khuông tiên sinh, Khuông tiên sinh! Ngài tỉnh dậy đi, Điện hạ có việc gấp!”

Khuông tiên sinh dụi mắt ngồi dậy, thấy trước mắt là Tần Vũ Dương, Đặng Hợp thị vệ thân tín của Hoài Viễn Vương, lập tức bật dậy rời giường, “Được, ta đây liền đi qua.”

Khuông tiên sinh cho rằng Hoài Viễn Vương có chuyện gì khẩn cấp muốn thương lượng với ông, ai ngờ gặp mặt, lại thấy trong tay Hoài Viễn Vương đang cầm búp bê bằng bùn chơi, trịnh trọng như có chuyện lạ hỏi ông: “Khuông tiên sinh, tiểu cô nương bốn tuổi sẽ nhớ sự việc sao?”

Trong nháy mắt, trên mặt Khuông tiên sinh xuất hiện vẻ ngây ngốc. Sau một lúc lâu, mới ôn hòa nói: “Điện hạ, không câu nệ là tiểu cô nương hay tiểu tử, bốn tuổi phần lớn đều không nhớ.”

Thấy Hoài Viễn Vương có vẻ thất vọng, nói: “Nhưng cũng không thể vơ đũa cả nắm, nếu thật sự thông minh hơn người, có khả năng lại khác.” Không thể không cho mình đường lui.

Từ chỗ Hoài Viễn Vương đi ra, trở lại phòng ngủ của mình, dọc theo đường đi Khuông tiên sinh vẫn mơ hồ.

Khi lên giường, nằm chết dí trên gối đầu, ông ngược lại tỉnh táo, trở mình một cái ngồi dậy, “Tiểu cô nương bốn tuổi có nhớ sự việc hay không, rất quan trọng sao? Tại sao Điện hạ lại hỏi chuyện này? Tại sao đêm khuya cho đòi mình, liền chỉ để hỏi cái này?” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra mấu chốt.

Trăm mối vẫn không có cách giải.

Thở dài, ông lại một lần nữa nằm trở lại gối.

“Nếu là tiểu a Thảm hại tử có cơ trí như vậy, có lẽ sẽ ghi nhớ sự việc rồi, nói cũng không chừng.” Ông nhắm mắt lại, lẩm bẩm.

Mới sáng sớm, Lâm Thảm đã la hét đòi San tỷ tỷ.

La phu nhân tự mình rửa mặt chải đầu cho nàng, cười tủm tỉm nói: “San tỷ tỷ của con đang ở chỗ chúng ta, muốn gặp nàng ấy dễ dàng. A Thảm ngoan, trước rửa sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc chải xong, nương đây liền sai người mời đi họ và San tỷ tỷ tới.”

Lâm Thảm quả nhiên ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhỏ trước mặt La phu nhân, để La phu nhân chải đầu cho nàng.

La phu nhân thích trang điểm cho tiểu nữ nhi, dùng lược chải hai bím tóc xinh xắn cho nàng, trên hai bím tóc gài hai vòng trân châu. Vòng trân châu này không phải hình tròn màu trắng thông thường, mà là màu hồng nhạt, hình giọt nước, sáng bóng nhu hòa, dịu dàng nhẫn nại, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ bé hồng hào càng trở nên dễ nhìn hơn của Lâm Thảm.

Vấn xong tóc, chọn thay nàng áo đơn bằng gấm màu hồng sáng, váy màu xanh lam, trên váy thêu rồng, cá đang bơi, cá nhỏ thêu rất sống động, giống như thật.

Lâm Thảm mặc xong áo váy La phu nhân chọn cho, vui mừng xoay mấy vòng.

“Đề cá nhỏ động!” Nàng tung váy, “Đề cá nhỏ bơi trong nước!”

Nhìn cá nhỏ trên váy quả nhiên lắc lư theo động tác của nàng, cười hi hi.

La phu nhân không khỏi cười, thị nữ, vú già một phòng cũng cười.

Nhị tiểu thư, đây rốt cuộc là cá nhỏ đang động, hay là người đang động?

La phu nhân ra lệnh cho thị nữ đi mời Đàm Tuệ và San tỷ nhi, không lâu lắm mẹ con hai người liền đến, Lâm Thảm vừa thấy San tỷ nhi, hai mắt liền lóe sáng như sao đi qua kéo nàng ấy, hai hài tử cùng nhau đến bên bàn nhỏ ăn điểm tâm.

Vừa ăn, vừa liên tục thì thầm nói chuyện, từ đầu tới cuối miệng đều không nhàn rỗi.

La phu nhân cũng ăn bữa sáng cùng Đàm Tuệ, lại chú ý tới sắc mặt Đàm Tuệ dùng son phấn rất dày nhưng vẫn có phần tiều tụy, giống như tối hôm qua ngủ không ngon, ngạc nhiên nói: “Tuệ biểu tỷ, muội nhớ được tỷ không phải lạ giường mà?”

Đàm Tuệ cười hơi miễn cưỡng, “Cũng không phải lạ giường, haizz, mới từ Kinh thành tới đây, hơi mệt mỏi.” Bụng chén sứ nhỏ lên che giấu, uống cháo.

Thu Tinh đứng hầu hạ bên cạnh Đàm Tuệ không nhịn được nói: “Phu nhân nhà nô tỳ nửa đêm hôm qua cũng không ngủ, còn không phải bởi vì nhị gia...”

“Câm mồm!” Đàm Tuệ buông chén xuống, nhỏ giọng quát.

Hai mắt Thu Tinh ửng đỏ, khom gối, cúi đầu đứng bên cạnh.

“Biểu tỷ phu như thế nào?” La phu nhân ân cần hỏi.

Nhị gia trong miệng Thu Tinh chính là Thượng Minh rồi, ở Thượng gia Thượng Minh xếp thứ hai.

La phu nhân kêu thị nữ ra ngoài, hỏi liên tục, Đàm Tuệ mới cười khổ nói: “Yên ổn một người trước của hần, lại đến một người thiếp xuất thân phong trần, duyên dáng mặn mà cực kỳ không bình thường. Ta đã nói, trong nhà eo hẹp, lại có San tỷ nhi tiểu cô nương như vậy, lưu cô nương như vậy ở nhà làm chi? Không bằng bán đi. Trước mặt ta hần đầy miệng đồng ý, ai ngờ hần không những không bán người ta, lại còn... Tội hôm qua ta ra lệnh cho Thu Tinh trở về lấy quần áo, vừa đúng bắt gặp bọn họ ở trong phòng ngủ của ta...” Bà cắn môi, tỏ vẻ bị sỉ nhục.

Thượng Minh coi như nạp thiếp, cũng không thể kéo thiếp đến trong phòng chính thể làm trò, thật quá mức.

La phu nhân giận dữ, rất muốn chửi rủa Thượng Minh một trận, chỉ có điều chuyển suy nghĩ một chút, ngay trước mặt thể tử mắng trượng phu suy cho cùng không được tốt – người của bà không tốt, bà có thể mắng; nhưng nếu người khác mắng theo, bà chính là ngoài miệng không nói, trong lòng sẽ không vui. Thôi, chuyện giữa phu thê, người ngoài vẫn ít chen vào thì tốt hơn.

“Chẳng qua chỉ là một thiếp, tốt thì giữ lại, không được, đưa ra bán.” La phu nhân cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, “Tuệ biểu tỷ, tỷ làm phu nhân, không đáng vì chuyện này mà khổ não. Nào, bánh gạo táo đỏ này rất xốp, là món tỷ thích ăn, đến nếm thử.” Gắp miếng bánh xốp vào trong đĩa của Đàm Tuệ, khuyên tỷ ăn nhiều.

Đàm Tuệ gắp miếng bánh lên cắn một cái, nảy sinh ác độc nói: “Muội nói đúng, nhấc chân lên bán ra là được, ta vì sao khổ não làm chi? Chẳng phải rảnh rỗi sao!” Lại hàm mộ La phu nhân, “Nhà muội cũng không có người quyền rũ, không có thiếp thất, biểu muội mau dạy ta một chút, muội làm như thế nào?” Cầm lấy tay La phu nhân.

La phu nhân không khỏi vui mừng lên, “Nói tới điều này có thể dài dòng. Thứ nhất, tỷ cũng biết tính khí con người muội, lật mặt lên thì lục thân không nhận *, thiếp muốn mạng sống đừng tiến vào nhà muội; thứ hai, a Khai và a Đàm hai đứa bé này lanh lợi, có một lần cha của chúng phải ra cửa mấy ngày, a Khai tự tay vẽ một bức hoa sen làm lễ tiễn biệt cho cha hần, a Đàm trình trọng như có chuyện lạ tặng một câu, ‘Hi vọng phụ thân giống như hoa sen cao thượng này, giữ mình trong sạch, không nhiễm một hạt bụi.’ Tuệ biểu tỷ nói thử xem, trong nhà có đứa bé như vậy, ông ấy không biết xấu hổ mà mang về một người thiếp vào nhà cho muội sao?”

(*) Lục thân không nhận: lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận

Đàm Tuệ nghe mắt đều thẳng.

Thị nữ đi vào trình lên một bức thư, “Tam phu nhân Sơn gia sai người đưa tới.”

La phu nhân mở ra nhìn, nói: “Em dâu ngũ phu nhân của tam phu nhân Sơn gia mang theo nhi tử Sơn Gia Nam, nữ nhi Sơn Gia Hoa từ Kinh thành trở lại, Sơn Gia Nam và a Hần cùng độ tuổi, Sơn Gia Hoa không khác a Thắm nhiều lắm, tam phu nhân có ý tứ muốn cùng đi với em dâu, cháu trai cháu gái, hỏi muội có tiện không.”

Đàm Tuệ cười nói, “Chuyện này có gì mà tiện với không tiện. Tuy Sơn Gia Nam là bé trai, mới bảy tám tuổi, vẫn chưa tới lúc kiêng dè.”

La phu nhân cũng cười, “Còn không phải như vậy sao, lại nói đều là hài tử.” Lệnh thị nữ chuẩn bị bút mực, đứng dậy tới trước thư án, tự tay viết thư hồi âm, giao cho thị nữ.

Người Sơn gia đưa tin còn chưa đi, giao cho hần mang về là được.

Đàm Tuệ từng nghe nói tới vị ngũ phu nhân Sơn gia này, nói lại cho La phu nhân, “Sơn Thành Nhân lão gia nhà bà ấy là Tư lang trung Hộ bộ Giang Tây, nghe nói quản lý tài sản rất có khả năng, rất được thánh thượng thưởng thức, chỉ có điều năm nay triệu kiến năm sáu lần đấy.” Tư lang trung Hộ bộ Giang Tây trừ trông coi hộ khẩu Giang Tây, chính lệnh thuế ruộng, còn phải chịu trách nhiệm bổng lộc Vệ sở, vừa ổn định lương bổng, quyền lực vẫn rất lớn. Một Lang trung ngũ phẩm có thể được Hoàng đế tiếp kiến và ngợi khen, có thể thấy được ông ta thật sự có vài phần tài cán.

“Nhưng mà ta mới chỉ gặp mặt vị ngũ phu nhân này một lần ở yến tiệc La phủ mà thôi, quen biết sơ.” Đàm Tuệ cảm thấy hơi đáng tiếc.

“Về sau thời gian gặp mặt sẽ luôn có.” La phu nhân lơ đãng.

Đàm Tuệ cười khổ, trong lòng hơi u oán. Biểu muội, muội gả cho nam nhân vừa có khả năng lại quan tâm, chuyện gì trong nhà cũng không cần muội quan tâm, chỉ cần chăm sóc tốt cho hai đứa nhỏ là mọi sự tốt lành, nhưng ta không có phúc khí này đâu, chuyện nhà ta, nếu ta mặc kệ, cha San tỷ nhi mới lười hao tâm tổn sức.

Thị nữ cười khanh khách đi vào nói: “Tam phu nhân, đại phu nhân cùng tới.”

Đàm Tuệ vội vàng cùng đứng lên với La phu nhân, “Tam phu nhân và đại phu nhân lớn tuổi hơn, chúng ta vô cùng nghênh đón đấy.”

Lâm Thắm đã sớm nắm lấy tay nhỏ bé của Sa tỷ nhi, như một làn khói chạy ra trước tiên, “Nhanh lên một chút, Trần Trần và Du Ninh nhất định cũng tới!”

San tỷ nhi đã không thờ ơ đều đặn được rồi, “A Thắm, chậm một chút được không?”

Lâm Thắm rất tốt bụng an ủi nàng, “Nhanh, nhanh, cũng sắp đến rồi, San tỷ nhi tỷ nhin một chút.”

Chờ đến trước cửa thùy hoa, vừa đứng tam phu nhân Sơn gia và Hường đại phu nhân mấy người đều đến, đông đảo thị nữ tím tím, sắc màu rực rỡ, khí khái phi phàm, Lâm Thâm không hề để ý tới những thứ này, mặt mày hớn hờ ngoác hai tiểu nữ hài tử trong nhóm người, “Trần Trần, Du Ninh, tới đây, mau tới đây!”

Hai tiểu nữ hài nhi này nhìn đáng dấp tuổi tác không sai biệt lắm với Lâm Thâm, một người mặc áo màu xanh biển, một người mặc áo màu đỏ tía nhạt; một thanh tú, một xinh đẹp; đều tay cầm tay, đáng vẻ rất tốt.

“A Thâm!” Thấy Lâm Thâm, Sơn Trần Trần và Hường Du Ninh đều hai mắt tỏa sáng, rất hưng phấn.

Lâm Thâm hả hê kéo San tỷ nhi qua, khoe khoang nói: “Trần Trần, Du Ninh, đây là biểu tỷ của ta, ta cũng có thân thích!”

Nói đến “Ta cũng có thân thích”, Lâm Thâm rất có cảm giác hãnh diện, mở cờ trong bụng, tươi cười rạng rỡ.

“A Thâm người cũng có thân thích nha, thật tốt.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơn Trần Trần thanh tú, tính khí cũng rất tốt, bày tỏ vô cùng kính ngạc và thích thú với chuyện Lâm Thâm cũng có thân thích.

Hường Du Ninh “Ah” một tiếng, “A Thâm người cũng có thân thích?”

Cùng là một câu nói, nàng nói ra lại là giọng nghi vấn, thật giống như bày tỏ vô cùng hoài nghi chuyện này.

Lâm Thâm kéo tay San tỷ nhi, khí phách dương dương tự đắc, quá mức tự đắc vậy, “Ta có di họ, còn có biểu tỷ.” Cười hi hi giơ hai đầu ngón tay về phía Hường Du Ninh, rõ ràng đang khoe khoang phô trương, nàng không chỉ có thân thích, còn lập tức có hai người.

Mấy người La phu nhân và Đàm Tuệ cùng mặt mày hớn hờ ra đón.

Tam phu nhân là phụ nhân trung niên chừng bốn mươi mấy tuổi, vóc người hơi lớn, khuôn mặt càng giống như trăng tròn, nhìn qua liền cho người ta có cảm giác đầy đủ sung túc. Hường đại phu nhân nhìn tuổi lại lớn hơn tam phu nhân hai tuổi, rất lão luyện không câu nệ, trên mặt vẫn treo nụ cười thỏa đáng.

La phu nhân cười chào hỏi, “Sơn tam phu nhân, lâu ngày không gặp, đại phu nhân, khí sắc của ngài tốt hơn rồi.”

Sơn tam phu nhân và Hường đại phu nhân cũng hàn huyên nói, “La phu nhân, nếu nói khí sắc tốt, vậy còn phải kể đến ngài.”

Bên cạnh Sơn tam phu nhân có một nữ tử mặc áo choàng xanh ngọc, vẻ mặt kiêu căng nhũ mày lên, hỏi thị nữ bên người, “Ta mới trở về An Định, lại không hiểu lắm, một thê tử Tri châu ngũ phẩm, lại có thể tự xưng phu nhân?”

Âm thanh không lớn, nhưng mà, mỗi người ở đây đều nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tam phu nhân Sơn gia từ trước đến giờ trầm ổn thận trọng, nhất thời mặt đỏ tai hồng.

Người vừa nói những lời ấy đương nhiên chính là em dâu bà, ngũ phu nhân Sơn gia rồi, ngũ phu nhân này mặc dù “Lặng lẽ hỏi” thị nữ bên cạnh, nhưng mà, ý vị khiêu khích này quá nồng đậm. Những lời này của bà ta vừa nói ra khỏi miệng, không khí vốn hòa nhã vui sướng lập tức trở nên khàn trương, nụ cười đầy mặt La phu nhân, Đàm Tuệ cũng động lại.

Lâm Đàm vốn đứng sau lưng La phu nhân, lúc này bước nhanh về phía trước nói cho bà biết, “Nương, cần gì phải vì người không liên quan mà ảnh hưởng tới tâm trạng tốt của người?” Cũng nói nhỏ với La phu nhân, âm thanh không cao không thấp, không khác ngũ phu nhân lắm.

Lâm Đàm siết chặt tay La phu nhân, dùng ánh mắt khích lệ, nóng bỏng nhìn bà, nụ cười trên mặt La phu nhân lại một lần nữa tràn ra, nhanh nhẹn nói với tam phu nhân và Hường đại phu nhân: “A Thâm ngày ngày nhắc tới Trần Trần và Du Ninh đó, nhìn xem, ba đứa bé thật thân nhau.”

Tam phu nhân và Hường đại phu nhân theo ánh mắt của La phu nhân đều nhìn về phía Lâm Thâm, Sơn Trần Trần, Hứa Du Ninh, về mặt hiển tử; “Không phải như vậy sao, nha đầu nhà ta cũng nhớ a Thâm, đã nói nhao nhao mấy ngày, phải tới thăm a Thâm. Ôi chào tôi, nhìn ba hài tử này, giống như chị em ruột, thật tốt!” Nóng bỏng khích lệ ba đứa bé, lạnh nhạt ngũ phu nhân ở bên cạnh, không ai để ý tới.

Không có ai đánh ngũ phu nhân, cũng không có ai mắng ngũ phu nhân, nhưng bà lại cảm thấy trên mặt nóng rát, cực kỳ bối rối.

Bà tỏ thái độ định tới khiêu chiến gây sự, ai biết khóe mắt của đối phương ngay cả liếc cũng không liếc về phía bà, hoàn toàn như không thấy bà, điều này

càng khiến cho bà lúng túng khổ sở mắt mặt mũi hơn đánh bà nằng bà bác bỏ bà.

Mấy đứa bé Lâm Thấm, Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh, Sơn tỷ nhi không hề phát hiện ra mạch nước ngầm bắt đầu khởi động giữa người lớn, lúc này đây đứng thành vòng tròn, chăm chú nói chuyện.

Lâm Thấm đưa ra hai ngón tay út, khoe khoang nằng lập tức có hai thân thích, tiểu cô nương Hường Du Ninh không phục, cũng đưa ra từng ngón tay mập mạp đếm từng ngón, “Ta có tổ phụ, tổ mẫu, có cha, có nương, có đại ca nhị ca tam ca, có đại tỷ, ta còn có đại cô mẫu nhị cô mẫu tam cô mẫu...” Rất nhanh mười đầu ngón tay đã không đủ để đếm rồi.

Lâm Thấm chia hai bàn tay nhỏ ra, không lên tiếng, trong lòng thầm đếm, “Ta có cha, có nương, có đại ca, có tỷ tỷ, có nhị ca, có di họ, có biểu tỷ...” Đếm số người có thể đếm một lần, mười đầu ngón tay còn dùng không hết. dfienddn lieqiudoon

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nghiêm lại, giấu hai bàn tay nhỏ bé ra sau lưng.

“Thân thích của a Thấm không nhiều như Du Ninh, là như vậy!” La phu nhân, Hường đại phu nhân đều mỉm cười.

Lạnh nhạt ngũ phu nhân hồi lâu, lúc La phu nhân để cho mọi người đi tới phòng khách, tam phu nhân mới giống như còn có ngũ phu nhân người này, vội vàng kêu bà ta đến, thân thiết nói: “Ngũ đệ muội mau tới đây, ta giới thiệu một chút cho muội. Vị phu nhân khoan thai rộng lượng này chính là La phu nhân, thê tử Lâm Tri châu, đại cô nãi nãi của Tấn Giang Hầu phủ. Muội đại khái không biết, La Hầu gia Tấn Giang Hầu anh dũng thiện chiến, lập công quá lớn, đầu năm Di Ninh ông ấy đánh bại thiết kỵ Bắc Hồ, bắt sống mấy trăm tên Vương công quý tộc người Hồ, sĩ tốt mấy ngàn người, dẽ bò súc vật càng thêm đếm không hết, Hoàng đế bệ hạ cực kỳ vui mừng, trừ ngợi khen bản thân ông ấy ra, lại ra lệnh cho Lễ bộ gia phong cho nữ quyến La phủ, tỏ vẻ ân sủng. Bởi vì thái phu nhân, phu nhân La phủ đã được phong, La Hầu gia liền vì trường nữ đòi phong cáo cho phu nhân. Ngũ đệ muội, mặc dù ngũ đệ và Lâm Tri châu đều là ngũ phẩm, nhưng muội và La phu nhân lại khác nhau rất lớn đấy, muội theo phẩm cấp của ngũ đệ, chỉ là nghi nhân, nhưng La phu nhân là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, phẩm cấp con cao hơn ta đó.”

Tam gia Sơn gia là Tuần phủ Phúc Kiến, chính quan nhị phẩm, tam phu nhân thê tử phu quý, liền có danh hiệu phu nhân. Chỉ có điều, phẩm cấp của bà dĩ nhiên giống như tam gia Sơn gia, là nhị phẩm. La phu nhân là do Hoàng đế đặc phong, chính nhất phẩm.

Ngũ phu nhân nghe trong lời nói của tam phu nhân đều bảo vệ La phu nhân, ý tứ chính là mĩ mai đệ muội ruột thịt là mình, không khỏi ngầm hiện tức giận.

Tam tẩu à tam tẩu, sao tẩu lại không phân biệt được nội ngoại thân sơ vậy.

Bà hé miệng cười, “Thường nói xuất giá tòng phu, phong cáo của phu nhân phần lớn cho công lao của trượng phu mà được đến, La phu nhân lại dính vào hào quang của phu thân, đây cũng là chuyện lý kỳ hiếm thấy, thành thân lập gia đình còn dựa vào nhà mẹ đẻ.”

La phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, “Triều đình lại không cho nữ nhân làm quan, nữ nhân chúng ta nếu muốn có phong cáo, không phải dựa vào cha, chính là dựa vào trượng phu, hoặc chính là dựa vào con cháu. Con người của ta rất không soi mói, chỉ cần có phong cáo mệnh nhất phẩm phu nhân là được, ta không để ý tới như thế nào được đến. Đây có người trượng phu tốt tất nhiên là may mắn trong cuộc sống, có một người cha tốt, chẳng lẽ không phải bởi vì ta đầu thai, may mắn sinh đến trong nhà phú quý sao? Đây là đời trước của ta tích đức! Ngũ phu nhân, người cũng đừng uất ức, tuy rằng lệnh tôn không hiển hách uy danh giống như cha ta, nhưng người còn có trượng phu, nhi tử còn có thể dựa vào đó. Trước mắt người chỉ là nghi nhân, sau này Sơn ngũ gia lên thẳng mây xanh, cho dù phong cáo của phu nhân chưa đạt tới, cung nhân, thực nhân đại khái vẫn trốn không thoát. Chính là Sơn ngũ gia không trông cậy vào được, người còn có nhi tử, có đúng không?”

Liền châm chọc nói mát, kẹp thương mang gậy, lời nói vô cùng không khách khí.

Nhưng trong lời nói của bà mang theo cười, nếu như người nghe được giận, sẽ bị người nói không biết cười giỡn, không có độ lượng, không lòng dạ.

Ngũ phu nhân tức bẽ phôi.

Bà giống như cầu cứu nhìn về phía tam phu nhân, ai ngờ tam phu nhân làm bộ như nói chuyện với Hường đại phu nhân, vốn không để ý tới bà.

Bà chỉ đành nhin xuống một hơi, nhoen miệng cười làm lẽ gắp mặt với La phu nhân.

Một bé trai tám tuổi, và một bé gái chừng bốn tuổi phía sau bà cũng bái kiến La phu nhân.

Bé trai tên là Sơn Gia Nam, mi thanh mục tú, cười rất ngượng ngùng, nữ hài nhi tên Sơn Gia Hoa, hai mắt thật to, toàn thân đều là vẻ hăng hái, lộ ra mấy phần hoang dã.

Sơn Gia Hoa vẫn nhìn chăm chăm vào đám người Lâm Thấm, Sơn Trăn Trăn, lộ ra vẻ mặt vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

“Nương, kêu các nàng tới chơi với con!” Nàng lắc tay ngũ phu nhân làm nũng.

Ngũ phu nhân trách mắng: “Không có quy củ!” Tuy quát, nhưng giọng điệu lại mềm nhũn, cực kỳ dịu dàng.

Sơn Gia Hoa náo loạn không thôi, ngũ phu nhân hết cách rồi, giống hệt nhờ giúp đỡ nhìn về phía tam phu nhân, “Tam tẩu tẩu xem...” Muốn để cho tam phu nhân giúp bà một chút, kêu mấy người Sơn Trăn Trăn tới chơi đùa với Sơn Gia Hoa.

Trong mắt La phu nhân lóe lên nụ cười hả hê, ngoắc ngoắc Lâm Thấm, “A Thấm, ở đây còn có một tiểu tỷ tử này, nàng ấy kêu các con tới đây chơi với nàng ấy. Nàng ấy rất tò vè, các con mau tới đây.”

Lâm Thấm so sánh số lượng thân thích không hơn Hường Du Ninh, đang sinh tức, nghe La phu nhân nói như vậy, ngẩng đầu nhỏ lên tùy hứng nói: “Mới không cần!” Một tay kéo San tỷ nhi, một tay kéo Sơn Trăn Trăn, “San tỷ nhi, Trăn Trăn, chạy mau!”

Ba hài tử hi hi ha ha chạy vào bên trong, Hường Du Ninh gấp gáp: “Này, a Thấm, sao lại kéo ta?” Tiếp theo cũng đuổi theo.

Sơn Gia Hoa tức giận dậm chân.

Lâm Đàm cười, “Hài tử chính là như vậy, đại nhân càng muốn nàng làm gì, nàng càng làm ngược lại.”

Tam phu nhân và Hường đại phu nhân cực kỳ đồng ý, nói lời tri kỷ, “Còn không phải như vậy sao! Trăn Trăn (Du Ninh) nhà ta cũng như thế, thích làm khác đại nhân.”

Tam phu nhân Sơn gia trừ mang theo tiểu nữ nhi Trăn Trăn, còn mang theo đại nữ nhi Sơn Gia Hủy, chất nữ Sơn Gia Lôi, bên cạnh Hường đại phu nhân cũng có một thiếu nữ vị thanh xuân, là đại nữ nhi Hường Hình Ninh của bà. Sơn Gia Hủy, Sơn Gia Lôi và Hường Hình Ninh đều mười lăm mười sáu tuổi, tuổi tác tương tự Lâm Đàm, bình thường cũng thường xuyên qua lại, quen biết lẫn nhau, sau khi gặp mặt, tự có một phen thân thiết.

Sơn Gia Hủy là cô nương xinh đẹp mặt to mặt trái xoan, nắm tay Lâm Đàm, thấp giọng nói xin lỗi, “Ngũ thẩm thẩm của ta thất lễ, a Đàm, người đừng để trong lòng.”

Sơn Gia Lôi mày nhỏ mắt dài cũng nghiêm chỉnh, “Ta đoán, có thể trong lòng bà ấy thấy kỳ quái, định nhỏ giọng hỏi một câu, ai biết hơi sơ ý, giọng lên quá cao...” Nói xong, chính nàng cũng cảm thấy không thể tự bào chữa, bất giác khuôn mặt thanh tú ửng đỏ.

Dung mạo Hường Hình Ninh xinh đẹp, lời nói cũng dễ hiểu lưu loát, “Cho dù ngũ phu nhân như thế nào, tóm lại chúng ta vẫn tốt đẹp, là được.”

“Vậy còn cần phải nói sao.” Lâm Đàm duyên dáng.

Lâm Đàm cùng với Hường Hình Ninh, Sơn Gia Hủy, Sơn Gia Lôi thân mật thăm thiết đi vào phòng khách.

Đến phòng khách, lần nữa làm lễ ngồi xuống hàn huyên, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ lên trên người mấy tiểu cô nương.

Thấy Lâm Thấm và Hường Du Ninh về mặt thành thật vạch đầu ngón tay đếm thân thích nhà ai nhiều, trong mắt đều thoáng hiện nụ cười.

La phu nhân cười nói: “Mấy vị đừng cười nhạo, nhị tiểu thư này của nhà ta ngày ngày vẫn sống cuộc sống không buồn không lo, chỗ không được hoàn mỹ nhất, chính là không có thân thích lui tới. Ngày hôm qua đi họ và tiểu biểu tỷ của con bé tới làm khách, con bé liền sưng đến hồng rồi, cuối cùng có thân thích.”

Tam phu nhân và La phu nhân khi nói tới tiểu nữ nhi đặc biệt đồng cảm, mỉm cười nói: “Việc này cũng khó trách, rốt cuộc là tính tình trẻ con.”

Hường đại phu nhân vô cùng đồng ý: “Tiểu hài tử mọi nhà thích nhất vui vẻ, đến cùng chỗ, cái gì cũng phải so sánh. Nhà Du Ninh và Trăn Trăn đều ở vùng này, thân thích tự nhiên nhiều hơn một chút, cha nương a Thấm đều là người kinh thành, thân thích ở An Định đương nhiên ít hơn, đây có là gì đâu? Cổ tình mấy đứa ngày cả thứ này cũng muốn so, vẫn còn so sánh say sưa ngon lành, thật là buồn cười chết người.”

Mặc dù thân phận, tính tình khác nhau, mấy vị phu nhân này đều cưng chiều tiểu nữ nhi, đây đại khái không có nghi vấn.

Đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ qua lại thân thiết.

Nếu đứa bé chơi chung vô cùng tốt, các mẫu thân bất tri bất giác cũng sẽ thân mật rất nhiều.

Lâm Thấm so sánh thân thích không sánh bằng Hường Du Ninh, không cách nào, ôm Lâm Đàm nắm quả đấm mập mập mồm mồm, “Tỷ tử, cầu cứu.”

Lâm Đàm khẽ dờn làn váy, tư thái tao nhã ngồi xỏm xuống, “A Thấm, ghé tai lại đây.”

Lâm Thấm mừng rỡ, vội vàng nghiêng đầu nhỏ qua, “Tỷ tử, muội nghe rõ, lắng nghe.”

Lâm Đàm nhỏ giọng, tình tế nói cho nàng mấy câu.

Lâm Thấm chớp mắt cũng không chớp, nghe vô cùng tập trung.

Chỉ chốc lát sau, nàng cất bước chân ngắn nhỏ đi tới trước mặt Hường Du Ninh, lớn tiếng tuyên bố, “Có chính là có, một là có, một trăm cũng là có! Tóm lại người có thân thích, ta cũng có thân thích!”

Khi nói đến “Tóm lại”, nàng cố ý lên giọng, nghe vào thật sự đầy đủ khí thế.

Hường Du Ninh hơi mơ hồ rồi.

Nàng lui về sau một bước, đưa tay túm váy Hường Hình Ninh, “Tỷ...” Cũng nhờ tỷ tỷ giúp đỡ.

Hường Hình Ninh hé miệng cười, ngồi xổm người xuống giống như Lâm Đàm, ở bên tai tiểu muội nhỏ giọng dạy nàng mấy câu.

Hường Du Ninh cũng liền có chủ ý.

Nàng và Lâm Thâm đứng mặt đối mặt, ưỡn eo thon nhỏ, không hề yếu thế chút nào, “Một chính là một người, hai chính là hai người, một không phải hai, hai cũng không phải một trăm!”

Lâm Thâm tròn to hai mắt, tỏ vẻ khó hiểu.

“Tỷ tỷ, nàng ấy có ý tứ gì?” Nàng nhỏ giọng hỏi Lâm Đàm.

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng mọi người đều nghe được.

Tam phu nhân Sơn gia và Hường đại phu nhân đều cảm thấy buồn cười, không hện mà cùng nâng tách trà lên, che giấu nụ cười nhộn nhạo bên môi.

Sơn Trăn Trăn chạy tới khuyên can, “A Thâm, Du Ninh, thôi, thôi.” Mỗi tay kéo một người, dùng sức kéo tay nhỏ bé của các nàng vào một chỗ, muốn làm một người hòa giải.

Lâm Thâm thờ phỉ phò nhìn Hường Du Ninh: “Lời này của ngươi có ý gì?”

Hường Du Ninh vô tội nháy mắt, “Ta cũng không biết, tỷ tỷ ta dạy ta nói...”

“Phụt...”

Tam phu nhân Sơn gia và Hường đại phu nhân vốn nhin cười đến nghẹn, nghe đến chỗ này không nhin được nữa, phun trà.

La phu nhân cười chảy ra nước mắt.

Đàm Tuệ cũng lấy khăn tay che miệng, cười đến run run rẩy rẩy cả người.

Khóe mắt ngũ phu nhân giật giật một cái, cảm thấy mấy người trước mắt quả thật làm cho người ta không cách nào nói được, đây là trông nom đứa bé như thế nào? Nuông chiều tiểu nữ nhi thành ra như vậy. Thì ra đứa bé thích cãi nhau với người khác, làm trưởng tỷ liền dạy nàng gây gổ với người như thế nào? Hừ, dạy đứa bé như vậy, trưởng thành khẳng định miệng lưỡi bén nhọn, một chút hiền thực khiêm nhường cũng không hiểu!

Sơn Gia Hoa nhìn mà thèm, chạy tới túm lấy tay nhỏ bé của Lâm Thâm hét lên: “Ta mang các ngươi đi chơi!”

Lâm Thâm liếc nhìn nàng ta, “Ai cần ngươi mang?” Gạt tay Sơn Gia Hoa ra, “Trăn Trăn, Du Ninh, San tỷ tỷ, chúng ta đi hái hoa hay đi cho cá ăn? Nếu mọi người không sợ, chúng ta đi xem Đại Bạch cũng được!”

Bốn tiểu cô nương nhiệt liệt thương lượng một lát, quyết định sau cùng, “Trước hái hoa, rồi đi cho cá ăn, Đại Bạch cũng không đi nhìn đi, nó sẽ cắn người.”

Thương lượng xong, Lâm Thâm cười hi hi nói cho La phu nhân và Lâm Đàm, “Nuông, tỷ tỷ, chúng con ra ngoài chơi.” Reo hò với Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh, San tỷ nhi liền chạy ra ngoài.

“Dám không đợi ta!” Sơn Gia Hoa bị chọc tức.

Ngũ phu nhân đau lòng nữ nhi, vội vàng sai khiến đám người nữ hầu, thị nữ cùng đi, để Sơn Gia Hoa cũng đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Sau khi mấy đứa bé đi, trong phòng khách yên tĩnh lại, các phu nhân yên lặng ngồi nói chuyện, Đàm Tuệ và ngũ phu nhân từng gặp, liền cười ôn chuyện với bà ấy, “Ngũ phu nhân chúng ta từng gặp mặt một lần trong kinh, bà còn nhớ không?”

Ngũ phu nhân không chút để ý liếc nhìn Đàm Tuệ, “Xin lỗi, ta quên.”

Đàm Tuệ gạt mình, miễn cưỡng cười cười, “Là trong tháng giêng năm nay, ở Hầu phủ Tấn Giang...”

Ngũ phu nhân rất thận trọng, “Thật không phải, ta cần thận suy nghĩ một chút, vẫn không nhớ được.”

Đàm Tuệ bắt giác đỏ bừng cả mặt.

Ánh mắt tam phu nhân như điện, quét qua ngũ phu nhân một cái.

Ngũ phu nhân càng ngồi thẳng tắp.

Son Gia Hủy, Son Gia Lôi vừa xấu hổ, cúi đầu xinh đẹp xuống.

Hương Hinh Ninh cầm tay Lâm Đàm, trong ánh mắt có ý đồng tình.

Lâm Đàm đáp lại Hương Hinh Ninh một khuôn mặt tươi cười.

Nàng dùng giọng điệu rất tùy ý hỏi, “Ngũ phu nhân, xin hỏi phu nhân và đại thiếu phu nhân Thẩm Tước phủ rất quen biết sao?” – không chỉ tùy ý, giọng điệu của nàng rất phức tạp, còn hàm chứa ý tứ khinh miệt khinh thường như có như không, cùng với vẻ tàn mạn không nói rõ ràng ra được, đáng về hào sáng không kiềm chế được.

Đối với ngũ phu nhân ngồi nghiêm chỉnh mà nói, thái độ và giọng điệu như vậy rất dễ chọc giận bà.

Giống như kiểu người tự cho là vậy giống ngũ phu nhân, không nhìn được nhất chính là người khác không câu nệ tiểu tiết.

Son ngũ phu nhân nhướn hai hàng chân mày dài nhỏ lên, cười lạnh nói: “Đại thiếu phu nhân Thẩm Tước phủ chẳng lẽ không phải là di của người sao? Lâm cô nương, người thật quá phách lối, ngay cả di cũng khinh thường gọi bà ấy!”

“Thì ra phu nhân biết Lâm gia, La gia, Thẩm gia là thân thích như thế nào.” Lâm Đàm bừng tỉnh hiểu ra, dùng ánh mắt không thể tin nhìn ngũ phu nhân, trong mắt sáng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Son tam phu nhân lạnh nhạt nói: “Nếu ngũ đệ muội biết đại thiếu phu nhân Thẩm gia là di của a Đàm, tự nhiên cũng biết La phu nhân là tỷ tỷ của đại thiếu phu nhân Thẩm gia, có đúng không? Ta còn tưởng rằng muội không hề biết gì về La phu nhân, thì ra không phải. Ngũ đệ muội, xin lỗi, mới vừa rồi giới thiệu muội và La phu nhân ta đông đông dài dài nói một tràng, muội đừng ngại phiền.”

Tam phu nhân đã lên tiếng nói chuyện, La phu nhân liền không hề khách khí, cười hi hi nói; “Chả trách ngũ phu nhân không nhớ rõ biểu tỷ ta rồi, thì ra bà có trí nhớ như vậy. Rõ ràng biết La Anh, cũng biết La Anh là di của a Đàm nhà ta, lại giống như hoàn toàn không hề nghe thấy nhà của ta.”

Hương đại phu nhân cũng trêu ghẹo, “Trí nhớ này của ngũ phu nhân có phải lúc tốt lúc tệ không? Đại thiếu phu nhân Thẩm gia là di của a Đàm còn nhớ rõ ràng thế này, người đã từng gặp mặt, thế mà lại một chút ấn tượng cũng không?”

Ba vị phu nhân xúm lại chọc ghẹo trêu đùa, mặc dù ngũ phu nhân tự cao tự đại, lúc này cũng đã chật vật nhếch nhác rồi.

Ngược lại Đàm Tuệ tốt bụng giải vây thay bà ta, “Đây cũng không phải vì trí nhớ của ngũ phu nhân lúc tốt lúc xấu, thật sự là ngày đó nữ khách Hầu phủ Tân Giang nhiều, người đến người đi, trên mặt mọi người lại trang điểm rất đậm, trát một tầng phấn thật dày, ngàn người một mặt...”

“Phụt...” Trừ Son ngũ phu nhân, người còn lại đều không khỏi bật cười.

Son Gia Hủy và Son Gia Lôi như đứng đồng lứa, thấy không khí lúc này đã hòa hoãn rồi, vội nhân cơ hội đứng lên, cười theo nói: “Trần Trần và Du Ninh, a Thẩm vừa gặp mặt sẽ sinh ra rất nhiều chủ ý lý kỳ cô quái, những hoa cỏ quý giá này của La phu nhân sợ rằng sẽ phải gặp họa, vẫn để chúng con đi nhìn một chút mới thỏa đáng.”

Son tam phu nhân gạt đầu, “Đi đi.”

La phu nhân và Hương đại phu nhân cũng kêu Lâm Đàm và Hương Hinh Ninh, “Hai con cũng đi ra ngoài cho thoải mái, đừng theo những lão nhân gia chúng ta, không lại khiến các con tiểu cô nương trẻ măng buồn bực.”

Lâm Đàm và Hương Hinh Ninh trầm miệng một lời, “Mấy ngài cách lão nhân gia còn rất xa, còn trẻ tuổi lắm, ba chữ lão nhân gia này, qua ba mươi năm năm mươi năm nhắc lại không muộn.”

Trêu chọc khiến mấy người La phu nhân rất vui vẻ.

Cáo từ mấy vị phu nhân từ phòng khách ra ngoài, Son Gia Hủy nắm tay Lâm Đàm, rất ngượng ngùng, “Mấy người chúng ta đã quen biết hai năm rồi, trong hai năm này chúng ta ở chung một chỗ nói gì mà không nói, chuyện gì mà không làm? Hôm nay thật ngượng ngùng, ngũ thẩm thẩm ta bà ấy là... Haizzz, nguyên nhân trong này ta cũng không có cách nào nói cho người biết, thật sự là... Tóm lại người đừng để ở trong lòng, lui về sau nương ta nhất định sẽ không mang theo bà ấy tới nhà người.”

Son Gia Lôi cũng nói: “Đúng vậy, về sau ngũ thẩm cho dù nói khéo như rót mật lười nở hoa sen, cho dù bà ấy nói lớn tới trời, tam bá mẫu cũng sẽ không mang bà ấy tới Lâm gia nữa.” Mặt mặt ném một lần còn chưa đủ sao.

Lâm Đàm và Hương Hinh Ninh liếc nhìn nhau, đồng thời đưa tay chỉ về phía Son Gia Hủy, “Nói mau, nguyên nhân trong này là cái gì!”

Nếu Sơn Gia Hủy nói, “Nguyên nhân trong này ta cũng không có cách nào nói các người biết”, cũng đã nói rõ, nàng biết nguyên nhân vì sao lần đầu tiên ngũ phu nhân và La phu nhân gặp mặt đã không thân thiện như vậy!

Lúc này Sơn Gia Hủy mới ý thức được mình nói lỡ miệng, không khỏi ửng đỏ trên mặt, “Chuyện này, thật khó mà nói, thật đó.”

Sơn Gia Lôi ranh mãnh cười một tiếng, mở trừng hai mắt với Lâm Đàm, “Mặc dù khó mà nói, nhưng cũng vẫn có thể nói. A Đàm, người thật sự muốn nghe sao?”

“A.” Hướng Hình Ninh “A” một tiếng ý vị sâu xa với tỷ muội Sơn gia, ba người, sáu con mắt, cùng nhau nhìn chăm chú về phía Lâm Đàm.

Tò về không ép Lâm Đàm xấu hổ thề không bỏ qua.

Lâm Đàm khẽ cười cười, “Con người của ta twf trước đến giờ không thích ép buộc làm khó người khác, a Hủy, a Lôi, nếu như không tiện nói, vậy coi như thôi.” Nhìn xuống chung quanh, “Mấy đứa nhóc chạy đi đâu rồi? A Thẩm nhà ta càng ngày càng bướng bỉnh, không được, ta phải đi nhìn con bé...” Xoay người định đi.

Sơn Gia Lôi ôm lấy nàng từ phía sau, hé miệng cười, “Nhà ngũ thẩm thẩm của ta có vị thất cô nương, nghe nói lớn lên cực kỳ xinh xắn, nhân phẩm giống như tiên nữ. Cha nương vị thất tiên nữ này để ý Gia Thụ ca của ta, nhờ ngũ thẩm thẩm cầu hôn, ngũ thẩm thẩm ba phen bốn bận tự mình nói với Gia Thụ ca, Gia Thụ ca cũng không chịu gật đầu. A Đàm, người đoán vì sao huynh ấy không chịu gật đầu đây?” Càng cười càng mập mờ, càng nói càng hư.

Lâm Đàm cười đánh nàng ấy, nói: “Ta nhớ có chuyện khẩn cấp, nhanh lên, chúng ta đi tìm mấy đứa nhóc. A Lôi đừng náo loạn, náo loạn nữa ta sẽ tức giận.”

Mặc dù Sơn Gia Hủy và Hướng Hình Ninh cũng muốn giấu cợt mấy câu, nhưng thường ngày chị em tốt, làm a Đàm then thùng, liền cười nói: “Đúng đúng đúng, tìm mấy tên nhóc kia, dạy dỗ cẩn thận, đây chẳng phải có thể một trận ồn ào sao.”

Bốn tiểu cô nương Lâm Thẩm, Sơn Trăn Trăn chạy tới chạy lui chơi đùa trong bụi hoa, mấy người nữ mẫu, thị nữ hầu hạ bên cạnh, Sơn Gia Hoa ở bên cạnh hòn sỏi, Sơn Gia Nam mập mạp ở bên cạnh ăn nói khép nép dụ dỗ nàng.

Thấy mấy người Lâm Đàm tới, Lâm Thẩm và Sơn Trăn Trăn, Hướng Du Ninh hoan hô một tiếng, tất cả tìm tỷ tỷ của mình chỉ có San tỷ nhi cô đơn, Sơn Gia Lôi vui cười, “San tỷ nhi, muội ráng chấp nhận vậy, tỷ tỷ thương muội, như thế nào?”

San tỷ nhi xấu hổ cười, nắm tay Sơn Gia Lôi.

Hai người Lâm Đàm và Hướng Hình Ninh làm tỷ tỷ, một người dạy cho Lâm Thẩm: “A Thẩm, thân thích của muội có là có, lại không nhiều bằng Du Ninh, vì vậy nếu như muội và Du Ninh tranh luận, cứ khẳng khái có hay không có, cũng không cần so đo nhiều hay không nhiều.” d1en d4nl 3q21y d0n

Một người dạy cho Hướng Du Ninh, “Tiểu muội, cái khác chúng ta đều không bàn đến, chỉ để ý lấy nhiều thủ thắng là được.”

Hướng Du Ninh tóm lấy tỷ tỷ nàng không thuận theo, “Tỷ, muội nghe không hiểu!”

Trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thẩm cũng có ý mê man, nhưng không chịu thừa nhận, ngược lại làm như thật gật đầu nhỏ bé, giống như nàng nghe hiểu.

Lâm Đàm và Hướng Hình Ninh nắm lấy tiểu muội của mình, nhẹ nhàng giảng đạo lý, “Nếu như muốn tranh luận, nên từ sở trường của mình, tránh sở đoản của mình, nhưng nếu có thể tránh chút võ mồm, hòa hòa thuận thuận với nhau, không cãi nhau, không gây gổ, chẳng phải rất tốt?”

“Không được!” Lâm Thẩm và Hướng Du Ninh trầm miệng một lời.

“Không gây gổ, còn làm gì?” Hướng Du Ninh liến thoắng như đứng rồi.

“Không cãi nhau, rất nhàm chán.” Lâm Thẩm rất coi thường.

Phản đối xong, khinh bỉ trường tỷ nhà mình, hai tiểu cô nương chợt sinh ra cảm giác hiểu nhau không cần nói, chìa tay, cười hi hi ôm lấy nhau chung một chỗ.

Sơn Trăn Trăn gấp gấp, “Còn có ta, còn có ta!”

Lâm Thẩm và Hướng Du Ninh nở nụ cười, mỗi người chìa một cánh tay nhỏ, ôm Sơn Trăn Trăn vào.

San tỷ nhi ở bên cạnh nhìn, trên khuôn mặt nhỏ bé lộ ra vẻ hâm mộ.

Lâm Thẩm và hai bạn nhỏ chơi âu yếm chốc lát mới nhớ tới, “Trăn Trăn, Du Ninh, ta có thân thích nha, biểu tỷ của ta cũng ở đây!”

Sơn Trăn Trăn và Hướng Du Ninh rất nhiệt tình, “Gọi nàng ấy cùng tới.”

Ba cô nương đồng loạt chìa tay về phía San tỷ nhi, San tỷ nhi hưng phấn không thôi, bốn đứa bé hoan hô ôm nhau, vừa cười vừa náo.

“Còn có ta nữa, còn có ta!” Sơn Gia Hoa thở phì phò chạy tới, đẩy San tỷ nhi một phát.

— Không thể không nói, nàng cũng rất có ánh mắt, chọn lấy cô nương không có chỗ dựa nhất.

San tỷ nhi mím miệng nhỏ khóc, “Đau, hu hu hu, đau.”

Sơn Gia Nam bắn khoản, vừa khuyên muối muối, “Gia Hoa muối đừng ra tay.” Vừa lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ San tỷ nhi, “Tiểu muối muối, muối đau ở đâu? Ta xoa xoa thay muối được không?”

San tỷ nhi tội nghiệp chỉ chỉ lưng mình, “Nàng ấy đẩy muối ở đây.”

Sơn Gia Nam vội vàng chìa tay xoa thay nàng lại nói, “Không đau, xoa xoa là hết đau.”

Hắn ngược lại rất biết dụ dỗ tiểu nữ hài nhi.

Sơn Gia Lôi nhìn không nổi, kêu Sơn Gia Hoa lên giảng đạo lý với nàng, “A Hoa, nếu như muối muốn cùng nhau chơi đùa với Trần Trần, a Thâm bọn họ, muối liền hiền hòa một chút đi, muối cậy mạnh bá đạo như vậy, ai thích chơi cùng muối? Đều không chào đón muối.”

Sơn Gia Hoa đảo mắt nhanh như chớp, nàng thấy mẫu thân ngũ phu nhân không ở bên cạnh, ca ca Sơn Gia Nam lại đang dụ dỗ San tỷ nhi, không ai giúp nàng, liền ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ, muối nghe tỷ.”

Sơn Gia Lôi lại thương lượng với Sơn Trần Trần, Lâm Thâm, để cho các nàng mang theo Sơn Gia Hoa cùng nhau chơi đùa.

Sơn Trần Trần tốt tính gật đầu, Lâm Thâm lại nói: “Nàng ta đẩy San tỷ nhi, phải nói lời xin lỗi với San tỷ nhi!”

Cuối cùng vẫn là Sơn Gia Hoa khuất phục, nói xin lỗi với San tỷ nhi, Lâm Thâm mới hào phóng phát tay nhỏ bé, “Ngươi cũng cùng đi!”

Năm tiểu cô nương cùng nhau chạy đi, Sơn Gia Nam lắc lư chạy đi theo phía sau môn, đáng vẻ ca ca tốt.

Lâm Đàm cùng với Hường Hình Ninh và tỷ muội Sơn gia đi dạo trong vườn, đột nhiên nhìn thấy trong đình đón xuân phía trước xuất hiện bóng dáng hai nam tử.

Một vị là Lâm Khai, một vị khác là một thanh niên chừng mười bảy mười tám tuổi, thân mặc trường bào giao lĩnh *, màu xanh biếc cực nhạt, người như ngọc đẹp, tiêu sái phi phàm **.

(*) Giao lĩnh: hay giao lĩnh tức áo cổ chéo.

(**) Tiêu sái phi phàm: Nguyên gốc 萧疏轩举 (tiêu sơ hiên cử), tiêu sơ – cá tính tiêu sái, không câu nệ; hiên cử - hình dung khí chất phi phàm, khí vũ hiên ngang

“Này, ngươi đoán thử xem, huynh ấy rốt cuộc tới tìm ai?” Sơn Gia Lôi ôm Lâm Đàm, nhỏ giọng nhạo báng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lâm Đàm chỉ cười không nói lời nào.

Nụ cười của nàng là mỉm cười theo lễ phép, cũng không có bao nhiêu ý xấu hổ.

Trong lòng Sơn Gia Lôi khó tránh khỏi hơi thất vọng.

Nếu như Lâm Đàm có ý tứ với Sơn Gia Thụ, lúc này trên mặt sẽ hiện lên vẻ đỏ ửng thẹn thùng quở mắng, chứ không phải bình ổn như bình thường, trấn định như vậy.

“Gia Thụ ca là nam tử như vậy, a Đàm lại không động lòng sao?” Sơn Gia Lôi khề cần môi, có mấy phần không phục.

Nàng dõi mắt nhìn sang đình đón xuân, chỉ thấy gió thổi thổi áo bào của Sơn Gia Thụ lên, tiêu sái ổn định, hào sáng tráng kiện đỉnh đặc *, giống như tiên

giảng trần, không khỏi âm thầm ám ức thay hấn, “Nhân tài như huynh ấy, chính là Cửu Thiên Huyền Nữ gả cho huynh ấy cũng không uổng cuộc đời này, a Đàm thật sự không có ánh mắt. Haizzz, a Đàm cái gì cũng tốt, chính là quá mức bình tĩnh có chủ ý, tâm sự luôn không chịu lộ ra ngoài, ít đi mấy phần ôn nhu hòa nhã của nữ hài nhi — cũng khó trách tổ mẫu luôn không thích nàng lắm, không chịu tới Lâm gia cầu hôn.”

(*) Tiêu sái ổn định, hào sảng tráng kiện đỉnh đặc: Nguyên gốc 萧萧肃肃, 爽朗清举 (tiêu tiêu tức tức, sảng lãng thanh cử), tiêu tiêu hình dung cử chỉ tiêu sái thoát tục, tức tức hình dung thanh tĩnh bình ổn, sảng lãng = hào sảng sáng sủa, thanh = tráng kiện, cử = đỉnh đặc, cao thẳng, rắn rỏi.

Son Gia Hủy “Ah” một tiếng, “Vì sao nhị ca của ta lại tới?”

Son Gia Lôi thấy nụ cười trên mặt Lâm Đàm khách khí mà xa lánh, lời trêu ghẹo đã đến khóe miệng, lại không biết nuốt xuống làm sao.

Hướng Hinh Ninh lơ đãng nhìn vào trong đình, “Có lẽ tôi đánh cờ với ca a a Đàm thôi.” Không hề để trong lòng.

Son Gia Hủy và Son Gia Lôi thấy huynh trưởng của mình, liền định qua chào hỏi, Lâm Đàm làm chủ nhân lại không chịu đi cùng, “A Hủy, a Lôi, ta và Hinh Ninh đi Thủy các trước chờ các người.”

Son Gia Hủy rất buồn bực, “A Đàm người muốn kiêng dè đứng không, người thay đổi thành thủ cựu * như vậy từ khi nào?”

(*) Thủ cựu: chỉ tư tưởng cổ hủ, tri thức nông cạn, hàm ý châm chọc.

Son Gia Lôi chế nhạo nói, “A Hân hài tử này đáng yêu chăm chỉ, còn mãi cứ giả bộ đại nhân, tiên sinh cổ lỗ, vốn có danh xưng tiểu thủ cựu, a Đàm đây là đại khái học theo đệ đệ của nàng đi.” Nói xong tất cả mọi người đều cười.

Son Gia Hủy sai tỷ nữ Tùy Vân đi về phía huynh trưởng chào hỏi, mình không hề đi qua.

Vài vị cô nương nhìn thị nữ bẻ mấy cành hoa thược dược kiêu diễm, liền rời đi.

Trên đình đón xuân, Son Gia Thụ nhìn bóng dáng kia dần dần đến gần, lại dần dần rời xa, bất giác buồn bã.

Hắn không tự kiềm chế được đi tới bên cạnh lan can, nhìn về phương hướng bóng dáng kia biến mất.

“Hoa Đường huynh.” Lâm Khai nhìn về mặt của hắn ở trong mắt, vuốt ve ly bằng ngọc bích trong tay, nói, “Đừng tiếp tục nhìn, nhìn cũng vô ích.”

Son Gia Thụ vẫn lưu luyến, “Người có từng thích một cảnh đẹp, thế cho nên cả ngày lẫn đêm nhớ nhung, ăn không biết ngon, ngủ không yên ổn? Cảnh tượng vô cùng nhớ nhung đó, nhìn nhiều một chút cũng tốt. Sương Chi, nếu đổi lại là người, sẽ giống như ta.”

Lâm Khai lộ ra vẻ mặt không tán thành, “Ta sẽ không nhìn nhiều bằng một hai lần, ta sẽ nghĩ cách mang cảnh đẹp này về nhà.”

Son Gia Thụ im lặng.

Hồi lâu, hắn buồn bã nói: “Ta từng cầu xin tổ mẫu, cũng cầu mẫu thân viết thư cho phụ thân, chỉ chờ phụ thân hồi âm. Sương Chi, nếu như ta muốn chuyển cảnh đẹp kia vào trong nhà, nhất định phải được phụ thân ta gật đầu mới được.”

Lâm Khai khẽ mỉm cười.

Hắn và Son Gia Thụ biết nhau hai năm rồi, hai người đều là mỹ thiếu niên ngọc thụ lâm phong, tính tình, tính cách có nhiều chỗ tương đồng, được gọi là bạn tốt. Son Gia Thụ có ý với Lâm Đàm, tâm tư này nào có thể giấu giếm được Lâm Khai? Son gia là thế gia đại tộc, Son Gia Thụ lại có tướng mạo tốt, Lâm Khai không phản đối cửa hôn sự này, nhưng không quá mức yêu thích. Trong cái nhìn của Lâm Khai, Lâm Đàm xinh đẹp, người lại có khả năng, đối tượng có thể lựa chọn rất nhiều, không nhất định không phải Son Gia Thụ không thể. Hôm nay Son Gia Thụ đến nhà thăm hỏi, còn cố ý đưa ra ý muốn tới đình đón xuân ngồi một chút, Lâm Khai cũng không từ chối, thật ra muốn nhìn một chút xem phản ứng của Lâm Đàm với Son Gia Thụ là gì.

Khi Lâm Khai vẫn còn bé đã có thể thay Lâm Đàm chắn một đao khi nàng gặp nguy hiểm, đây chính là cái gọi là tình nghĩa huynh muội, có thể nghĩ. Hắn đau lòng muội muội những năm gần đây lấy thân phận trưởng tử Lâm gia bên ngoài, cũng hy vọng muội muội có một chốn đi về tốt, xứng với lang quân tài mạo như tiên, giành được thiên trường địa cửu, chỉ có điều, thấy Lâm Đàm vốn không chịu đi qua, Lâm Khai cũng liền có phần rõ ràng thái độ của muội muội.

Nếu Lâm Đàm không có hứng thú với Son Gia Thụ, Lâm Khai cũng sẽ không coi hắn là đối tượng em rể.

Đồng Nhi báo lại, “Đại công tử, hai vị thiếu gia Hướng gia tới, còn dẫn theo một vị khách.”

Lâm Khai và Son Gia Thụ nghe được huynh đệ Hướng gia tới, liền tự mình ra đón, gặp mặt, chào hỏi hai huynh đệ Hướng Húc, Hướng Côn khỏi ngỡ cường tráng, vẻ mặt khí khái, Hướng Côn cười đẩy một vị thiếu niên hơn hai mươi ra, “Vị này là Đường Hí, là con nhỏ nhất của Oanh Dương hầu, mấy năm trước khi hai chúng ta ở trong kinh khi ở Giang Hạ hầu phủ, thường xuyên đến Đường phủ đây đưa.”

Hướng gia ở An Định và Giang Hạ hầu phủ ở Kinh thành là người trong tộc, Lâm Khai dĩ nhiên biết. Khi huynh đệ Hướng gia ở Kinh thành làm quen với con em hầu môn, chuyện này cũng bình thường, lập tức liền không suy nghĩ nhiều, cười nói ngưỡng mộ đã lâu, “Đệ tử Đường gia nhất định kiếm thuật cao siêu, Đường huynh, về sau nếu có cơ hội, kính xin chỉ giáo nhiều.”

Tổ tiên Oanh Dương hầu phủ Đường Vô Thương vốn là một vị kiếm khách nổi tiếng, trong loạn thế đi theo Thái tổ Hoàng đế, từng ở trận tiền hai quân từng lấy xuống thủ cấp mấy đầu lĩnh quân địch, sau đó càng thêm danh dương thiên hạ rồi. Nhắc tới Oanh Dương hầu phủ, liền làm cho người ta nghĩ đến kiếm thuật tối cao của thế gian, nghĩ đến bảo kiếm sáng ngời lạnh như sương lĩnh khí bức người.

Thân hình Đường Hi cao lớn, mặt mày cũng rất thanh tú, lộ ra chút hồn nhiên ít có ở tuổi tác và với thân phận này của hắn, “Lâm đại thiếu cũng thích kiếm thuật sao? Vậy sau này thật sự phải luận bàn nhiều. Mặc dù kiếm thuật của ta thường thường, cũng là sò đến kiếm liên si mê.”

Thì ra hắn là vị kiếm si.

Lâm Khai mời mấy vị khách qua đình đón xuân.

Nơi này từ trên cao nhìn xuống, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Chờ mọi người đều ngồi xuống, Lâm Khai không thể thiếu sai người mang rượu nhạt lên — nam nhân gặp nhau, nào có không uống rượu? Ai ngờ Đường Hi che ly rượu không cho rót, nghiêm túc nói: “Mấy ngày trước ta bị trúng độc, hiện giờ mặc dù độc đã giải, nhưng thân thể còn yếu ớt, xin thứ cho ta không thể uống rượu.”

Mọi người không khỏi kinh hãi, “Trúng độc?”

Hướng Côn và hắn có giao tình rất dày, trong lòng quan tâm, vội quay hắn lại nhìn lên nhìn xuống đánh giá, luôn miệng hỏi, “Ngươi như thế nào? Không sao chứ? Sao lại trúng độc?”

Sắc mặt Hướng Húc tái xanh, “Là ai to gan như vậy dám hạ độc ngươi?” Hắn không thể lập tức xông ra báo thù cho Đường Hi.

Đường Hi nói: “Chuyện này thật sự không biết ai hạ độc. Ta theo Hoài Viễn Vương Điện hạ ra kinh xử lý, ở ngoài thành An Định bị đánh bất ngờ, ta thay Điện hạ cầm một mũi tên, trên mũi tên kia bôi kịch độc, không quá bao lâu thì sắc mặt ta biến đen, suýt nữa bỏ mạng...”

“Lại có chuyện như vậy!” Mọi người đều kinh hãi.

Hướng Côn vội hỏi, “Vậy sau đó ra sao?”

Đường Hi cười nói, “Quan y đều nói ta không cứu được, mấy anh em tốt của ta cũng định nhặt xác cho ta, ai ngờ Điện hạ thân đến nhìn ta, dứt linh dược giải độc bệ hạ ban cho vào trong miệng ta, hơn nữa quan y hết lòng điều dưỡng cho ta, cái mạng nhỏ này của ta liền kiếm trở về được.” Nói đến Hoài Viễn Vương tự mình dứt linh dược giải độc vào trong miệng hắn, trên mặt Đường Hi hiện lên vẻ mặt rất hạnh phúc.

Hắn là một người đơn thuần.

Lâm Khai nghe Đường Hi miêu tả, trên lưng bất giác đổ mồ hôi lạnh. Con em Oanh Dương hầu phủ có công phu cỡ nào, Đường Hi anh dũng đỡ cho chủ còn trúng tên, lại có kịch độc, trừ suýt bỏ mạng, a Đàm muội ấy là một cô nương gia yếu đuối, lỡ có vạ nhất kia... Hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Lâm đại thiếu, Lâm đại thiếu...” Bên tai Lâm Khai truyền tới tiếng gọi thân thiện của Đường Hi.

Lúc này Lâm Khai mới ý thức được mình thất thần, cười khỏ nói xin lỗi, “Xin lỗi, ta nghĩ tới tình hình lúc đó, thật rung động lòng người...”

Đường Hi cười gật đầu, “Lúc ấy quả thật rất nguy hiểm. Đúng rồi Lâm đại thiếu, nghe nói lúc ấy ngươi cũng ở đó, đúng không? Thích khách chỉ để ý đánh, ngươi chỉ để ý ăn mỳ, lòng không có việc khác, thấy biến không loạn, phong hoa tuyệt đại. Đáng tiếc khi đó ta đang trị thương, không thấy được phong thái của ngươi.” Lộ ra vẻ hâm mộ.

Hoài Viễn Vương đã truyền lời xuống, công tử trẻ tuổi ngày đó ăn mỳ ở tiệm mỳ Phan gia chính là đại công tử Lâm Khai của Lâm Tri châu. Hắn đã nói như vậy rồi, quan quân người hầu bọn họ không hề nói lời gì mà long phượng thai, huynh muội sinh đôi nữa, sau khi vết thương của Đường Hi tốt lên, nghe được lời đồn đại chính là như vậy.

“Sao chưa từng nghe ngươi nói tới?” Hướng Côn và Hướng Húc cùng nhau chất vấn Lâm Khai.

Son Gia Thụ cũng kinh ngạc, “Sưong Chi, ngươi thật can đảm!”

Đều tán thưởng Lâm Khai không thôi.

Lâm Khai chỉ mỉm cười.

Hắn đương nhiên không tiện khoe khoang, nhưng cũng không tiện khiêm tốn — lúc ấy ở đó là Lâm Đàm, cũng không phải hắn;

Hắn cũng không thể nói thật, dù sao Lâm Đàm là một nữ nhi gia giả nam trang ra cửa, vẫn là một chuyện dễ dàng bị người ta chỉ trích;

Vì danh tiếng của muội muội, hắn chỉ đành phải cái gì cũng không nói.

Tán dương Lâm Khai xong, Đường Hi thưởng thức cảnh đẹp bên đình đón xuân, “Lâm đại thiếu, mấy ngày nữa Hoài Viễn Vương Điện hạ sẽ rời khỏi

An Định, nghe nói người muốn mở tiệc chiêu đãi ngài ấy, không biết định vào ngày nào vậy? Đến lúc đó ta cũng sẽ đi theo Điện hạ tới đây, lại tụ họp với Lâm đại thiếu.”

Mắt Hường Côn sáng rực lên, “Sướng Chi, người thật sự muốn mời Hoài Viễn Vương? Ta rất kính nể vị đại Hoàng tử Điện hạ anh dũng thiện chiến này, đến lúc đó người mở tiệc mời ngài ấy, ta liền làm người tiếp khách, được không? Cũng tiện biết được phong thái của vị danh tướng này!”

Hường Húc chìa một ly rượu tới, “Sướng Chi, ta cũng phải làm người tiếp khách.”

Son Gia Thụ cười nói: “Dĩ nhiên không thiếu được ta.”

Lâm Khai tỏ vẻ khó xử, “Ta còn không nhận được hồi đáp của Hoài Viễn Vương Điện hạ...” Thật ra thì hắn vốn không mời Hoài Viễn Vương.

“Điện hạ nhất định sẽ tới.” Đường Hi cao hứng phấn chấn, “Điện hạ rất thương thức người chứ sao, chắc chắn tới!”

Đường Hi vừa nói như thế, huynh đệ Hường thị liền thúc giục Lâm Khai, “Nhanh, phái một người lại đi hỏi, hoặc người tự mình đi một chuyến? Ta có thể theo người, thật, hôm nay ta rảnh rồi, rất rảnh rồi.”

Lâm Khai bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ra lệnh cho Đồng Nhi, “Sai người đến An Bình Quận Vương phủ.”

Đồng Nhi đáp ứng.

Hoài Viễn Vương sai một thị vệ tới đưa lời nhắn, “Chính tị ngày mai Điện hạ sẽ đến.”

Đường Hi thật cao hứng, “Người xem, ta đã nói, Điện hạ chắc chắn tới. Ngài khen Lâm đại thiếu không dứt miệng đấy.”

Huynh đệ Hường thị mừng rỡ, lúc ấy liền buộc Lâm Khai mời hai người bọn họ làm người tiếp khách, Lâm Khai tự nhiên đồng ý — nếu không đồng ý, Hường Côn và Hường Húc nào chịu.

Ngày mai Son Gia Thụ cũng tới.

Chuyện liền quyết định như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Ngày hôm sau, thời tiết đầy nắng.

Hôm nay Lâm Phong nghỉ cuối tuần, bởi vì Lâm Thâm đòi, muốn vẽ, “Muốn vẽ Đại Bạch! Đại Bạch đẹp mắt!” Lâm Phong liền mang nàng tới thư phòng, dạy cho nàng cách tô vẽ, “Ngỗng có điệu bộ hiền ngang, đừng cảm thiện chiến, từ cổ chí kim danh gia vẽ ngỗng rất nhiều, nếu vẽ ngỗng trắng, hay dùng cách vẽ phác thảo thêm thuần *. A Thâm con xem, vẽ ngỗng màu chót ở chỗ bút pháp biến hóa...”

(*) thuần: lối vẽ tranh hết như núi đá lồi lõm ở Trung Quốc, nghiêng ngọn bút lông quét mực khô nhạt để thể hiện vân đá và mặt nam mặt bắc của núi, sau khi phác họa ra đường nét chung.

Lâm Phong dạy rất nghiêm túc, mới vừa bắt đầu Lâm Thâm học cũng rất nghiêm túc, nhưng không lâu lắm một lát sau nàng bắt đầu không bình tĩnh nghe, cầm lấy viết lông sói nguệch ngoạc, tùy ý vẽ xấu trên giấy.

Lung tung lộn xộn, không có bố cục cách thức gì, Lâm Phong lấy tới cẩn thận nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra nữ nhi bảo bối của ông vẽ chính là cái gì.

“A Thâm, con vẽ đây là...” Lâm Phong khiêm tốn thỉnh giáo.

Lâm Thâm liền nhìn lên tay phụ thân, chột dạ cười, “Phụ thân, con cũng không biết đây là cái gì... Thuận tay mù quáng vẽ đấy, hi hi.”

Lâm Khai và Lâm Hàn đứng ngoài thò đầu vào, Lâm Hàn người ca ca có tính tình nghiêm túc cẩn thận này hơi bất mãn với tiểu muội muội, “A Thâm, muội mới vừa vẽ đấy, bản thân cũng không biết là gì?”

Lâm Thâm lễ thẳng khí hùng, “Sao có thể trách muội? Muội đã vẽ xong, quên, phụ thân mới hỏi muội đấy.” — không trách ta, muốn trách thì trách mấy người hỏi quá muộn!

Dáng vẻ liến thoắng giống như đúng rồi, chọc cho phụ thân, các ca ca của nàng cũng cười.

Lâm Khai nhạo báng nói: “Ngày trước đó, có vị tiên sinh thích viết chữ, nhưng chữ viết vô cùng ngoáy, khó có thể phân biệt. Có một hôm ông ấy trở về hứng thú viết một bài văn chương, thiên văn chương này viết thật sự được gọi là rồng bay phượng múa, tiêu sái tự nhiên, vô câu vô thúc. Viết xong ông liền tiện tay để sang bên, học sinh của ông đi qua cầm thiên văn chương này lên xin dạy ‘tiên sinh ngài viết đây là gì’, tiên sinh này nhìn một lúc, chính ông cũng không nhận ra được rồi, liền vỗ bàn giận dữ, ‘qua hồi lâu mới đến hỏi ta, ta nào còn nhận được!’”

Lâm Thấm biết đại ca đây là kể chuyện cười nàg, liền chạy tới không nghe theo hắn, “Che miệng, che miệng, không cho nói nữa!”

Lâm Khai cười, khom lưng bé nàg lên, để cho nàg che miệng mình, lúc này Lâm Thấm mới không lộn xộn, toét miệng nhỏ nhắn cười hi hi.

Tuổi Lâm Hàn không lớn lắm, suy nghĩ lại rất nhiều, thúc giục Lâm Phong nói: “Phụ thân, hôm nay có khách quý, chúng ta không nên tới cửa chờ thì tốt hơn sao?”

Lâm Khai vừa ôm muội muội vừa dụ dỗ nàg chơi, vừa cười nói cho đệ đệ: “Không vội, giờ còn sớm, hơn nữa, nếu Hoài Viễn Vương đến chỗ chúng ta, sẽ có thị vệ tới trước thông báo.”

Lâm Phong cũng nói: “Đúng, theo lệ thường thì sẽ có thị vệ thông báo trước, chúng ta ở đây cách cửa chính rất gần, hoàn toàn tới kịp.”

Trông mặt Lâm Thấm đảo lòng vòng, trong đầu có chủ ý nhỏ.

Nàng giùng giàng muốn xuống đất, “Con đi ra ngoài ngắm hoa, cha và ca ca đi làm việc đi, để Không Dương và tiểu Uyên đi theo con.”

Vào lúc này Lâm Phong và Lâm Khai thật sự không thể tùy ý rời đi, không đành lòng gò bó Lâm Thấm, liền theo nàg, “Ngoan ngoãn đi theo Không Dương và tiểu Uyên, không cho chạy loạn, biết không?”

Lâm Thấm gật đầu nhỏ, vô cùng khéo léo, “Vâng, không chạy loạn.”

Đợi đến khi cùng hai người thị nữ ra khỏi thư phòng, ra đến ngoài, nàg đã có thể quên lời mới vừa rồi ra sau gáy, vui vẻ chạy bừa ra tới cổng, “Không Dương, tiểu Uyên, nhanh, đuổi theo ta!”

Hai thị nữ đáng thương ngày thường cẩn thận lão thành lập tức một chút hình tượng cũng không để ý tới chạy theo nàg, “Nhị tiểu thư chậm một chút, cẩn thận té. Nhị tiểu thư, ngài đây là định chạy đi đâu?” Trong lòng không ngừng kêu khổ.

Đứa bé chạy thật ra rất nhanh, người lớn đuổi theo kịp nàg thật đúng không phải là chuyện dễ, Không Dương và tiểu Uyên mệt mỏi thở hồng hộc.

Không Dương: “Ta cảm thấy từ lúc đi theo nhị tiểu thư, chân ta dùng rất nhiều đây.”

Tiểu Uyên: “Đúng, ta cũng cảm thấy thế, chúng ta sẽ nhanh chóng có thể người nhẹ như yến!”

Nhìn thấy trên đường hành lang phía trước có một vị nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục bằng gấm tiến cống màu tím nhạt thêu chín con rồng bay lên đang đi tới, khí thế hiên ngang, hai thị vệ mang trường kiếm cận thân đi theo đằng sau, Không Dương và tiểu Uyên đồng thời liếc mắt. Lão gia và đại thiếu gia đều nói sẽ có thị vệ thông báo trước, nhưng mà, vị Hoài Viễn Vương Điện hạ này sao lại chỉ mang theo hai thị vệ, trang bị nhẹ nhàng, như vậy đã tới rồi? Đây không phải là khí thế và phô trương mà Hoàng tử Điện hạ nên có.

“Nhị tiểu thư, không thể đi về trước nữa.” Không Dương bắt chập tất cả chạy nhanh mấy bước đuổi theo Lâm Thấm, “Phía trước có quý nhân, nhị tiểu thư nên tránh.”

Tiểu Uyên cũng liếc một hơi đuổi theo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thấm ứng đỏ, vẻ mặt sung sướng, “Ta biết rõ, hắn là Cao Nguyên Diệu!”

Không Dương sợ hãi vội vàng ôm lấy nàg, định che miệng nhỏ của nàg, “Tiểu thư, lời này không thể nói, biết không? Không thể...”

“Ta biết rõ.” Lâm Thấm cười ngọt ngào, “Không thể gọi Cao Nguyên Diệu, phụ thân đã dạy.”

Không Dương thiếu chút nữa thoát lực, “Nhị tiểu thư, nếu như lão gia đã dạy, vậy tất nhiên không được gọi, vậy chúng ta cũng không nói, có được không?” Ân nói khép nép dụ dỗ Lâm Thấm, chỉ ngóng trông tiểu cô nãi nãi này đừng làm bậy vào thời điểm quan trọng này, gây ra phiền phức vô cùng vô tận cho Lâm gia.

Không Dương mang theo Lâm Thấm trốn ở bên đường.

Lâm Thấm đồng ý Không Dương không đi ra làm bậy.

Lúc này nàg nói được làm được rồi, thật sự không ra. Chỉ có điều, nàg thò đầu nhỏ ra.

Cao Nguyên Diệu thấy phía sau cây sồi xanh lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng trở nên kích động.

Đây là tiểu muội muội của nàg, năm đó khi ta ở trong núi sâu lần đầu tiên gặp được nàg, nàg cũng chỉ lớn như vậy...

Cao Nguyên Diệu xông tới ngoắc ngoắc tay với Lâm Thấm.

Lâm Thấm tỏ vẻ hưng phấn, “Khổng Dương, tiểu Uyển, các người thấy không? Hắn đang ngoắc ngoắc ta.”

Khổng Dương lấy can đảm thò đầu ra nhìn một chút, không khỏi tê dại da đầu: Hoài Viễn Vương Điện hạ đúng là đang ngoắc ngoắc tay với Lâm Thấm, đây không thể nghi ngờ chút nào.

Khổng Dương và tiểu Uyển thoáng nhìn nhau, tất cả trong mắt đều là bất đắc dĩ và lo sợ nghi ngờ.

Hoài Viễn Vương Điện hạ muốn nhĩ tiểu thư đi qua, đó đương nhiên không thể trái lệnh...

Hai nha đầu nơm nớp lo sợ đi ra với Lâm Thấm, quỳ mọp trên đất.

Hai tay nhỏ bé của Lâm Thấm đan nhau đứng trên đất, lấy lòng cười hi hi với Cao Nguyên Diệu, lộ ra một hàm răng trắng đáng yêu.

Lâm Khai và Lâm Phong vội vàng vàng chạy tới thì vừa hay nhìn thấy Cao Nguyên Diệu đưa tay ôm Lâm Thấm lên, đặt lên đỉnh bằng phẳng trên nóc núi giả ven đường.

Vóc người Cao Nguyên Diệu cao lớn, Lâm Thấm đứng trên cao, hai người mặt đối mặt nói chuyện, nhìn qua có hài hòa kỳ lạ.

Lâm Thấm ngọt ngào cười, “Cha ta nói, không thể gọi huynh là Cao Nguyên Diệu, vậy ta gọi huynh là gì? Nguyên Diệu? Diệu Diệu? A Diệu?”

Lâm Phong và Lâm Khai đi nhanh đến gần, giọng nói non nớt mềm mại của Lâm Thấm rơi vào trng tai, hai cha con đều phát rét trong lòng.

Hai người thị vệ của Hoài Viễn Vương, Đặng Hợp và Tần Vũ Dương, nghe cũng sắp ngất đi. Tiểu cô nương, ngài ấy cũng không phải có tính tình tốt lành gì, Nguyên Diệu, Diệu Diệu, a Diệu? Ngài ấy... Nếu như ngài ấy nóng tính lên... Haizzz, đáng tiếc, tiểu cô nương đáng yêu như vậy...

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Cao Nguyên Diệu chậm rãi hé lộ ra ảm áp, nụ cười xán lạn, “Ta lớn hơn muội, muội không thể gọi tên của ta, liền gọi... Diệu ca ca đi.”

Giọng nói của hắn vốn trầm thấp dễ nghe, lúc này trong giọng nói mơ hồ mang theo ý cười, càng thêm vô cùng quyến rũ, dễ nghe không nói ra được.

Lâm Thấm sung sướng nở nụ cười.

Lâm Phong và Lâm Khai âm thầm thở phào một tiếng.

Đặng Hợp và Tần Vũ Dương lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Lâm Thấm chìa bàn tay nhỏ ra, “Quyết định như vậy, Diệu ca ca.”

“Quyết định như vậy.” Cao Nguyên Diệu ngoắc lấy ngón tay út của nàng, trên mặt lại có vẻ mặt cưng chiều.

Hoài Viễn Vương đây là có chủ ý gì? Tại sao đối xử tốt với a Thấm như vậy? Lâm Phong và Lâm Khai đồng thời cảnh giác, mặt đề phòng hành lễ chào đón, “Tham kiến Hoài Viễn Vương Điện hạ.”

Cao Nguyên Diệu nắm tay nhỏ bé của Lâm Thấm, mỉm cười nói, “Không cần đa lễ. Lâm đại nhân, cho phép ta bái kiến La phu nhân, bôn vương có chuyện quan trọng muốn thương lượng với hiền kháng lệ.”

(*) Hiền kháng lệ: Kháng lệ = phu thê, hiền kháng lệ là xưng hô tôn trọng với vợ chồng đối phương, có ý tứ tương đối tôn kính.

Dưới ánh mặt trời, dung nhan tuấn mỹ của hắn bởi vì nụ cười trong mắt mà đổi thành sáng rõ kiểu khác, sáng rõ phát sáng.

Bốn huynh muội Lâm Khai đều bị đuổi ra ngoài phòng khách.

Trong phòng khách chỉ có ba người: Khách là Hoài Viễn Vương, chủ là Lâm Phong, phụ phụ La phu nhân.

Hoài Viễn Vương lấy từ trong ngực ra hai búp bê bằng bunn, chậm rãi nói: “Lâm đại nhân, La phu nhân, năm ta mười tuổi là Di Ninh năm thứ năm, mùa hè năm ấy muội muội của ta a Hành bất hạnh chết non, bởi vì còn tám bé, chưa từng có danh hào Công chúa, cũng không được hậu táng, phụ hoàng sai người chọn nền, an táng muội ấy ở chỗ sâu trong Tây Sơn. Ta rất đau lòng, cầu xin phụ hoàng, muốn theo nàng ở lại Tây Sơn một lúc...”

“Di Ninh năm thứ năm!” La phu nhân không khỏi lên tiếng kinh hô.

Di Ninh năm thứ năm, đó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng bà.

Giọng Hoài Viễn Vương trầm thấp, “Có một buổi tối, tiểu nội thị ở phòng bếp bắt được một tiểu nữ hải trộm đồ đưa tới trước mặt ta, tiểu cô nương kia tuổi chừng ba bốn tuổi, trong tay nắm chiếc bánh bao trắng như tuyết không chịu buông, sắc mặt hoảng sợ, ánh mắt cũng rất quật cường, ánh mắt của nàng... Giống muội muội ta khi còn bé như đực, tính khí a Hành nhà ta cũng rất bướng bỉnh...”

Nước mắt của La phu nhân chảy đầy mặt, Lâm Phong đau lòng kéo bà.

Hoài Viễn Vương gờ búp bê bùn trong tay lên, trong mắt lóe lên nóng bỏng, “Ta dứt cháo trắng và chút thức ăn cho nàng, thấy đáng về rất phi báng của nàng, lại dứt cho nàng một đùi gà, chính là một cái đùi gà này đã hại thảm nàng. . . Buổi tối ngày hôm sau khi nàng lại đến, tóc đã bị cạo sạch, vuốt ve đầu nhỏ trống trơn khóc đến cực kỳ đau lòng, thì ra am chủ nghĩ thấy mùi thịt trên người nàng, rất căm tức, trong cơn tức giận đã cạo sạch tóc của nàng, yêu cầu nàng xuất gia. . . Cho dù ta dụ dỗ nàng như thế nào nàng đều khóc suốt, ‘Không có tóc, thật xấu, không ai muốn ta. . .’, ta không đành lòng, liền đồng ý với nàn, trưởng thành sẽ lấy nàng, nàng mới cười rộ lên, nàng vui mừng lại, không hề khóc nữa, thật vui về đi ăn chung bữa khuya với ta. . . Sau đó ta luôn đợi nàng, nàng lại không hề tới nữa, ta hao hết hơi sức mới tìm được am ni cô kia, nhưng mà, am ni cô đã bị đốt, một chút dấu vết đầu mối cũng không lưu lại. . .”

La phu nhân khóc đến ruột gan đứt từng khúc, “Sao ngài không phải người đi theo nàng ấy chứ? Sao ngài. . . Có thể để cho nàng trở về một mình. . .”

Thần sắc Hoài Viễn Vương ảm đạm, “Buổi tối đầu tiên ta không nghĩ tới, buổi tối thứ hai. . . Ta đột nhiên phát độc, các nội thị cũng luống cuống. . .”

“Thì ra lúc ấy Điện hạ trúng độc.” Lâm Phong trầm giọng nói.

Hoài Viễn Vương yên lặng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Lâm Phong cũng rơi vào trong trầm mặc.

Trong cung đình từ trước đến giờ gió nổi mây phun biến hóa kỳ quái nhiều thay đổi, dưới vẻ ngoài phú quý cảm tú che giấu bao nhiêu dòng nước xiết gọn sóng, máu tanh chém giết, bản thủ dơ dáy, khó có thể triệt để từng thứ.

Sinh mẫu Hoài Viễn Vương hèn mọn, không có nhà ngoại che chở, lại chiếm danh phận Hoàng trưởng tử, nếu trong cung có người muốn xuống tay với hắn, đây chính là tuyệt đối không kỳ lạ. Dù sao Vương triều Đại Hạ thừa kế ngôi vị Hoàng đế vẫn xem trọng đích trưởng kế thừa, Hoàng hậu chết sớm, không để lại nhi tử, Hoàng đế liền không có con trai trưởng, mấy vị hoàng tử khác trong triều không cần biết sinh mẫu có xuất thân cao quý như thế nào, nhà ông bà ngoại có quyền thế như thế nào, suy cho cùng đều giống Hoài Viễn Vương đều là Hoàng tử thứ xuất, bản về tư cách thừa kế ngôi vị Hoàng đế, còn phải xếp phía sau Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương ở trong cung bị chèn ép như thế nào, có thể nghĩ. Hắn bị hạ độc, a Hành chết non, Hoàng trưởng tử mười tuổi đến ở trong rừng sâu núi thẳm, vừa chữa thương bài độc, vừa nhớ thương tiểu muội của mình còn tám bé đã chết sớm. . .

“Tiểu a Đàm của chúng thần đáng thương, Hoài Viễn Vương Điện hạ sao không đáng thương chứ? Ngài và tiểu a Đàm hiểu nhau không cần nói đi.” Lâm Phong tưởng tượng đến cảnh tượng năm đó Hoài Viễn Vương mười tuổi và tiểu a Đàm bốn tuổi kề cận bên nhau, trong lòng rất than thở.

La phu nhân cũng mặc kệ những chuyện này cũng không nghĩ ra những chuyện này, chỉ vì nữ nhi năm đó gặp cảnh ngộ bi thảm mà buồn bã, khóc như mưa, “Ta thương tiểu a Đàm, năm đó con bé mới chỉ có bốn tuổi, cha mẹ bị giật cướp bắt đi, ca ca rơi xuống vách núi, chỉ còn lại một mình con bé được cứu về Tân Giang Hầu phủ, Thái phu nhân còn ghét bỏ con bé ném con bé đến trong am ni cô sâu trong rừng núi. . .” Nằm trong ngực Lâm Phong, đau lòng đến không nói nổi nữa.

Lâm Phong dịu dàng an ủi bà, “Phu nhân, những chuyện này đều đã qua đúng không? Bây giờ vết thương của a Khai chúng ta đã tốt hơn, a Đàm cũng lớn thành cô nương thông minh xinh đẹp. . .”

La phu nhân khóc cắt lời ông, “Nhưng mà, năm đó a Khai bị thương nặng đến thiếu chút nữa không giữ được mạng nhỏ, a Đàm hàng đêm mơ thấy ác mộng, bao nhiêu đêm con bé thức tỉnh từ trong mộng, thân thể nhỏ bé cũng bị mồ hôi làm ướt. . .”

Lòng Lâm Phong chưa xót khó nhịn, ôm La phu nhân cùng nhau khóc.

Hốc mắt Hoài Viễn Vương lạnh lùng cũng đã ươn ướt.

Hồi lâu, Lâm Phong thu lại nước mắt, nhỏ giọng khuyên La phu nhân, “Phu nhân, có khách ở đây, trước không đau lòng, được không?”

La phu nhân nghẹn ngào gật đầu.

Lâm Phong ngưng ngừng nói: “Ngu phu phụ * thất lễ, Hoài Viễn Vương Điện hạ đừng chê cười. Năm đó Điện hạ từng chứa chấp tiểu nữ, vốn nên lệnh cho tiểu nữ đi vào bái tạ trước mặt, nhưng mà, bởi vì mấy năm này tiểu nữ vẫn luôn gặp ác mộng, hạ quan và thê tử thương lượng tiểu nữ chịu khổ lúc tám bé, trăm phương ngàn kế nghĩ cách muốn để cho tiểu nữ quên đi chuyện bi thảm đó. Vì vậy, sợ không tiện để tiểu nữ gặp mặt Điện hạ, kính xin Điện

hạ rộng lượng bao dung.”

(*) Ngu ở đây chỉ khiêm tốn khi nói về bản thân.

Ánh mắt của Hoài Viễn Vương rơi vào trên hai con búp bê bùn trên tay mình, “Chuyện cũ khổ sở, ta tất nhiên không muốn để cho nàng ấy nhớ lại. Chỉ có điều, để cho nàng ấy về sau không bao giờ gặp mặt ta nữa, cũng hoàn toàn không được. Lâm đại nhân, La phu nhân, ta đã đồng ý cưới nàng ấy, thì nhất định sẽ cưới nàng ấy, thử nghĩ nào có đạo lý thế tử không gặp mặt trượng phu chứ?”

Lâm Phong và La phu nhân kinh hãi.

La phu nhân thất thanh nói: “Ngài thật lòng muốn lấy a Đàm nhà chúng thần? Ngài... Không phải ngài vì dụ dỗ tiểu nữ không khóc, mới thuận miệng nói một chút thôi sao?”

Lâm Phong ôm hòa nói: “Điện hạ có ý tốt, ngu phu phụ xin nhận tấm lòng. Chỉ có điều, hôn nhân là chuyện lớn cả đời người, không thể qua loa, sao có thể vì một lời nói dụ dỗ đưa bé mà xác định xương chứ?”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Hoài Viễn Vương hiện lên đồ ỉm khả nghi, giọng nói càng thêm trầm thấp, “Không chỉ có như vậy. Lâm đại nhân, La phu nhân, khi ta đang ở ngoài thành An Định một lần nữa nhìn thấy nàng ấy liền bá phục nhân phẩm phong thái của nàng, mới ban đầu cho rằng nàng ấy là nam tử, sau đó mới biết được thì ra nàng ấy là một vị cô nương, ta... Thật sự mừng rỡ như điên... Vui mừng đến muốn nổ tung...”

Lâm Phong và La phu nhân trao đổi một ánh mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Hoài Viễn Vương vừa thấy nữ nhi bảo bối của bọn họ đã yêu, hơn nữa Hoài Viễn Vương còn là người đã giúp a Đàm khi còn bé, chuyện này vô cùng ngoài ý muốn đối với bọn hắn mà nói, cũng làm cho trong lòng bọn họ mơ hồ có chút kiêu ngạo: A Đàm nhà ta thật xuất sắc, đừng mất mặt, Hoài Viễn Vương uy danh vang dội, vừa nhìn thấy, liền vì con bé mà lòng nhộn nhạo.

“Nhà thần muốn tìm con rể, quan trọng nhất chính là đối xử tốt với khuê nữ của thần, toàn tâm toàn ý, ôn nhu săn sóc, ngài có thể làm được không?” La phu nhân lập tức đổi thành tâm tình cha mẹ vợ, dùng đúng giọng điệu của nhạc mẫu hỏi.

Quan tâm của Lâm Phong là vấn đề máu chột của người khác, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, chuyện cả đời của ngài dường như cũng không phải do chính ngài làm chủ, có đúng không? Cần bệ hạ đồng ý.”

Trước khi La phu nhân mở miệng, Hoài Viễn Vương đã trả lời chắc chắn cho bà, “Xin ngài yên tâm, ta nhất định có thể làm được.” Lại trả lời Lâm Phong, “Sau khi ta hồi kinh lập tức xin thỉnh hôn, cầu xin phụ hoàng hạ chỉ, sắc phong trưởng nữ Lâm gia là Hoài Viễn Vương phi.”

Tâm tình La phu nhân kích động, lại nói: “Còn có, nhà thần chọn con rể, cần khuê nữ của thần trúng ý mới có thể, nếu như con bé nhìn không vừa mắt, trong lòng không vui, thần làm mẹ cũng không nở miễn cưỡng con bé.”

Ánh mắt Hoài Viễn Vương rất kiên định, giọng thành khẩn, “Khi còn bé nàng chính là yêu thích ta, trưởng thành nhất định cũng thế.” Nói tới đây, hắn cúi đầu, hơi có ý xấu hổ nói, “Sau khi ta đồng ý cưới nàng, nàng cười rộ lên, nói rất nhiều lời với ta. Ta kêu nàng là tiểu a Đàm, nàng gọi ta là Diệu Linh ca, hai chúng ta rất tốt... Đêm đó ta không dám để cho nàng ăn thịt, liền để cho người nhóm lửa bên ngoài cùng nướng khoai lang với nàng, nàng đút cho ta, ta đút cho nàng, khoai lang cực kỳ ngọt...”

“Như vậy sao.” La phu nhân không khỏi che miệng mà cười.

Trên mặt Lâm Phong cũng hiện lên ý cười, ánh mắt nhìn Hoài Viễn Vương cực kỳ thân thiết.

Người có thể khiến cho nữ nhi bảo bối của ông vui vẻ một chút, ông sẽ không ghét.

Chỉ có điều, ông là người làm cha, đương nhiên phải tính toán chu đáo thay cho nữ nhi của mình, “Điện hạ ý tốt, ngu phu phụ tâm tình. Nếu hạ chỉ xuống, Lâm gia rất vinh hạnh, có thể treo lên cửa thân thích với Điện hạ; Nếu ý chỉ không hạ xuống...”

Hoài Viễn Vương nghe huyền ca mà hiểu nhã ý, nói: “Ý chỉ nhất định sẽ hạ xuống. Chỉ có điều, trước khi ý chỉ hạ còn chưa hạ xuống, sẽ không có người ngoài biết chuyện này.

(*) Nghe huyền ca mà hiểu nhã ý: chỉ người thông minh, có thể nghe hiểu ý tứ ngoài lời của người khác. Điển cố về Bá Nha và Chung Tử Kỳ

Lâm Phong rất vừa lòng.

La phu nhân càng nhìn Hoài Viễn Vương càng thuận mắt.

“Ôi chao, a Đàm nhà ta cũng đã mười sáu rồi sao, cũng nên thành thân lập gia đình. Ta phải thay nàng sớm chuẩn bị xong đồ cưới, không thể đợi đến lúc vội vàng hấp tấp, ta muốn làm toàn bộ đồ gia cụ cho con bé bằng gỗ tử đàn, xứng với thân phận Vương phi, đồ sứ con bé thích là Định điều bạch tử và Nhữ điều thanh tử, ta phải vơ vét nhiều cho con bé một chút, lỡ như về sau rơi vỡ, cũng có thể thay thế bổ sung, có đúng không? Về phần xiêm áo, đồ trang sức những thứ này khỏi cần nói đến, lúc nào bắt đầu, liền làm ra cho a Đàm nhà ta, có đúng không, đồ đang thịnh hành kia, phải xứng với thân phận a Đàm nhà ta...” Suy nghĩ của La phu nhân lập tức bay đến rất xa cực kỳ xa.

(*) Định điều là dòng gốm sứ xuất hiện từ cuối đời Đường và mất đi vào thời Kim sang Nguyên, thuộc vùng Định Châu. Di tích lò hiện còn ở thôn Giản

Tur và Yên Sơn, huyện Khúc Dương, Hà Bắc. Nổi tiếng bởi chất liệu men trắng ngà hay màu trắng kem, nhưng Định điều cũng chế tác vài kiểu men khác, và dùng nhiều kỹ thuật khác nhau. Chủng loại gốm và sản lượng rất phong phú, bao gồm những sản phẩm thương mại chất lượng cao cho giới thương gia giàu có và tầng lớp sĩ phu, cũng như dòng sản phẩm cao cấp nhất cung tiến cho triều đình. Gốm sứ Định điều đã đạt đến đỉnh cao vào thời Tống, bởi cả màu sắc tinh tế lẫn hình thức tao nhã. Thai cốt mỏng mảnh và nhẹ, chất đất bền cứng, thấu quang vừa phải, dòng bạch tử của Định điều đã lừng danh. Ngoài bạch tử, Định điều còn chế tác men đen, men tương cũng như men xanh, tương ứng gọi là Hắc định, Tử định, Lục định, hay men sắc vàng hạt dẻ. Từ một lò gốm dân gian, tới giữa thời Tống, với phẩm chất tinh túy, gốm Định điều đã được chọn dùng trong cung đình với số lượng nhiều. Bạch định thời Kim vô cùng sắc sảo. Người ta tin rằng gốm Định điều đã truyền cảm hứng cho những sản phẩm sứ Cảnh Đức Trấn đầu tiên, và kiểu men bạch tử của Định điều còn được phỏng chế bởi các lò gốm sứ muộn sau này thời Minh, Thanh. Các tư liệu Trung Quốc thường xếp Định điều đứng đầu bảng trong Ngũ đại danh điều thời Tống.

(**) Nhữ điều là dòng gốm xuất phát vào thời Tống văn kỳ từ vùng Nhữ Châu, nay thuộc tỉnh Hà Nam Trung Quốc. Đồ gốm Nhữ điều được chế tác cho cung đình triều Tống sử dụng trong vòng 30 năm (1086-1106), khi gốm Định điều không còn được trọng thị nữa. Gốm Nhữ là một trong Ngũ đại danh điều thời Tống. Các món Nhữ điều thanh tử, gồm men thiên thanh hay đậu thanh, trong men có chứa mả nảo, ánh sắc xanh ngọc phi thủy rực rỡ, men trong vắt như ngọc, được mệnh danh “vũ quá thiên thanh”.

Suy tính của Lâm Phong lại cực kỳ thực tế, “Điện hạ từ chỗ Túc Châu tới đúng không? Mấy tháng trước Tri phủ Túc Châu Phương Đức Sơn bị Tống đốc hà đạo Đô Ngự sử Hà Thanh Ba buộc tội tham ô, không làm tròn trách nhiệm, phản ứng ở trong triều rất lớn. Phương Đức Sơn người này cũng thôi đi, tuy là trưởng một phủ, suy cho cùng cũng chỉ thường thôi, nhưng ông ta là môn sinh Thẩm tướng, có danh xưng chó săn của Thẩm tướng.” Giọng ông không lớn, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra ân cần, lo âu.

Hoài Viễn Vương ám áp trong lòng, mỉm cười nói: “Đại nhân yên tâm, phụ hoàng thật sự giao án tham ô Túc Châu cho ta tới điều tra. Chuyện này phải điều tra như thế nào, muốn tra tới mức độ nào, người nào có thể động, người nào phải tạm thời bỏ qua cho, ta và mấy người Khuông tiên sinh đã liên tục châm chước, suy tính rõ ràng.” Kê sát vào tai Lâm Phong, nhỏ giọng nói mấy câu, Lâm Phong gật đầu liên tục.

Trong lúc nhất thời, Lâm Phong thật sự mở cờ trong bụng.

Thanh danh bên ngoài của Hoài Viễn Vương, máu lạnh, cứng rắn, đam mê chém giết, vào lúc này Lâm Phong thật sự coi hán như chuẩn con rẻ tới xem, thật đúng là lo lắng khi hán và quan văn giao thiệp một mực dùng sức mạnh, tùy ý kết thù kết oán với người ta, nhưng khi nghe hán thẳng thắn nói, tỉ mỉ chu đáo, nào phải kẻ măng phu như trong đồn đại?

Lâm Phong và Hoài Viễn Vương lại hạ giọng bàn luận mấy câu, càng nói càng yên tâm.

Hai người bọn họ đang nói chuyện đến ăn ý, hai mắt La phu nhân tỏa sáng nhìn qua, vui mừng khắp khỏi, cả mặt tỏa sáng, “Này, món non bộ bằng ngọc màu vàng nhạt ở trong thư phòng của ông ấy rất không giống với người khác, ngọc màu vàng vốn khó tìm, màu sắc còn non mềm như vậy, sáng như vậy, do đại sư tiền triều chạm trổ, thế gian khó tìm được, làm của hồi môn cho a Đàm có được không?”

Lâm Phong: ...

Phu nhân, lúc này Hoài Viễn Vương mới vừa cầu hôn...

Hoài Viễn Vương nhìn về mặt Lâm Phong ân cần, La phu nhân vui sướng hân hoan, trong đôi mắt như đầm sâu sâu thăm ẩn hiện ý cười.

Nàng rất tốt cực kỳ tốt, cha mẹ nàng, cũng rất tốt cực kỳ tốt...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Phu thê Lâm Phong và Hoài Viễn Vương ở trong phòng khách mật đàm hồi lâu, bốn huynh muội Lâm thị chờ ở ngoài ngó nhìn ta, ta nhìn ngó, trong lòng buồn bực không nói.

Hoài Viễn Vương muốn bí mật thương lượng chuyện gì đó với Lâm Phong còn có thể hiểu được, nhưng hán gọi cả La phu nhân lên, thật sự khiến người ta không hiểu.

Lâm Đàm và Lâm Khai đứng trước cửa sổ, chiều cao hai huynh muội không sai biệt lắm, mặt mũi cũng rất giống nhau, nhìn qua thật có phong thái thanh tú khác lạ, nhưng giờ tay, lại làm cho người ta sinh ra cảm giác “nhất thời bỗng có hai người ngọc hai bên”.

Lâm Đàm nhỏ giọng trêu ghẹo, “Đại ca, có phải Hoài Viễn Vương có vị muội muội ruột thịt nào, mười sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp, thích nói cười, khuyên quốc khuyên thành, phong hoa tuyệt đại, quốc sắc thiên hương, độc nhất vô nhị, muốn chọn huynh làm phò mã không?”

Lâm Khai cười khê, ánh mắt ý vị sâu xa, giọng nói càng thêm ý vị sâu xa, “Hoài Viễn Vương thật đúng là có muội muội ruột thịt, chỉ có điều tuổi dường như còn rất nhỏ, ngay cả phong hào Công chúa còn chưa có, a Đàm, huynh thấy ngược lại... Haizz, Hoài Viễn Vương hai mươi tuổi rồi, còn chưa lấy

vợ, nghe nói bệ hạ từng vì chuyện này mà giận dữ ngài ấy, muội nói có phải ngài ấy nhìn thấy vị mỹ nữ tuyệt sắc, cuối cùng thông suốt rồi không?”

Trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp như ngọc trắng của Lâm Đàm hiện lên ráng mây nhạt, hơi hờn giận giả vờ cười nói: “Đại ca huynh nói mò gì vậy?”
Lườm Lâm Khai một cái, xoay người đi nói chuyện với đệ đệ muội muội.

Lâm Khai kinh ngạc nhượng mày.

Đây dường như là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lâm Đàm toát ra thái độ thẹn thùng của nữ nhi gia, đây chẳng lẽ thật sự...?

Hắn nhớ tới ngày đó Hoài Viễn Vương không lịch sự muốn tiến tới bên cạnh xe ngựa có nữ quyến, rồi cực kỳ hiền hòa dung túng Lâm Thắm, trong lòng loáng thoáng nghĩ tới điều gì.

Lâm Hàn đang cực kỳ kiên nhẫn dạy muội muội biết chữ, “A Thắm muội xem, mỗi một câu trong ‘Chung Nam biệt nghiệp’ này đều rất dễ hiểu, không có câu nào đặc biệt khó hiểu, nhị ca đọc cho muội nghe có được không?” “Lúc còn trung niên rất mộ đạo, Đến lúc già về ở mẹ núi Chung Nam. Có hứng thì đi đạo một mình, Có chuyện thích ý một mình mình biết. Đi đến tận cùng chỗ hết nước, Ngồi nhìn lúc mây bắt đầu hiện ra. Ngẫu nhiên bỗng gặp có cụ lão trong rừng. Nói nói cười cười không để ý chừng nào về nhà”. “Lúc còn trung niên rất mộ đạo” ý nói sau trung niên còn có lòng mộ đạo rất sâu đậm...”

(*) Chung Nam biệt nghiệp là một trong những tác phẩm tiêu biểu của nhà thơ Vương Duy đời Đường.

Bản dịch thơ của Lê Nguyễn Lưu (nguồn: Đường thi tuyển dịch, NXB Thuận Hóa, 1997)

Trẻ từng yêu mùi đạo

Già ở núi Nam này

Lúc hứng riêng mình đạo

Khi vui chỉ tự hay

Đi theo nguồn nước đổ

Ngồi ngắm áng mây bay

Chợt gặp ông già núi

Quên về, nói chuyện say

Phản Lâm Hàn đọc là bản dịch nghĩa, nguồn thivien.net

Lâm Thắm nghe rất tập trung, lúc này vốn vờ cắt đứt hắn, “Nhị ca, vì sao gọi là trung niên?”

Lâm Hàn rất tỉ mỉ nói cho nàng biết, “Cuộc đời con người đầu tiên là trẻ sơ sinh, sau đó là trẻ con, a Thắm muội chính là trẻ con rồi, sau đó là thiếu niên, thanh niên, trung niên, phụ thân chính là người đã trung niên...”

Lâm Thắm “Bộp” một tiếng gấp sách lại, trợn to hai mắt tức giận la ầm lên: “Muội mới là trẻ con thôi, ở giữa còn cách nhiều như vậy, huynh liền muốn muội gánh vác thơ trung niên rồi! Nhị ca, huynh đây là gây khó dễ cho muội!” Không thuận theo hắn.

Lâm Hàn ngây ngốc, đang định giảng đạo lý cẩn thận cho muội muội, Lâm Đàm tới đây cười nói: “A Hàn, đừng nói nữa, vào lúc này tâm tư của a Thắm vốn không đặt trên thi thư, đệ không nhìn ra sao? Mỗi khi muội ấy không thích học, sẽ nghĩ cách quấy rối, khiến ca ca tỷ tỷ không dạy được.” Quay đầu nhìn Lâm Thắm, thân thiết hỏi, “Tiểu a Thắm, tỷ tỷ nói có đúng không?”

Lâm Thắm le lưỡi, ngượng ngừng cười.

Lâm Khai thân nhiên đi tới, “Tiểu a Thắm của chúng ta bị tỷ tỷ nói trúng tâm sự rồi, có đúng không?”

Lâm Thắm ngượng ngừng cười, đưa tay muốn Lâm Khai ôm, Lâm Khai cười ôm lấy nàng, an ủi, “A Thắm còn nhỏ, ngâm thơ ấy mà, muốn gánh vác thì gánh vác, không muốn gánh vác thì không gánh vác, chỉ cần chơi vui vẻ là được rồi.”

Lâm Thắm đáng yêu dựa vào trên vai hắn.

Lâm Khai cho rằng tiểu a Thắm đang làm nũng với hắn, ai ngờ sau khi Lâm Thắm nằm trên vai hắn, liền nhỏ giọng hỏi thăm bên tai hắn, “Đại ca, cha và nương đang cùng Diệu Diệu nói cái gì? Huynh biết không?”

Lâm Khai không biết nên khóc hay nên cười.

Không trách được muội không muốn ngâm thơ, hóa ra có lòng này.

“Đại ca cũng không biết.” Lâm Khai khiêm tốn nói.

“Đại ca cũng không biết nha.” Trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thâm tràn đầy thất vọng.

Đúng lúc ấy, hai huynh đệ Hương Côn, Hương Húc và Sơn Gia Thụ đến.

Đường Hi đi cùng bọn họ.

Lâm Khai không thể ở bên muội muội được nữa, “A Thâm ngoan, cùng chơi với tỷ tỷ, nhị ca đi, đại ca phải chiêu đãi mấy người bạn.”

Lâm Thâm khéo léo khoát tay với hắn, “Đi đi, đi sớm về sớm.”

Người nào đó còn chưa ra cửa, Lâm Thâm đã chạy về phía tỷ tỷ, cho Lâm Đàm một khuôn mặt tươi cười nịnh hót, “Tỷ tỷ, ôm ôm.”

Đợi đến khi Lâm Đàm mỉm cười ôm nàng vào lòng, nàng lại tỏ vẻ thần bí nhỏ giọng hỏi, “Cha và nương đang cùng Diệu Diệu nói gì? Tỷ biết không?”

Sắc mặt Lâm Đàm trở nên đỏ bừng, cũng lắc đầu.

“Không thể gọi hắn là Diệu Diệu.” Lâm Đàm nhỏ giọng khiển trách.

Lâm Thâm cười hi hi, “Ừ, không gọi Diệu Diệu, gọi là Diệu ca ca, huynh ấy để cho muội gọi là Diệu ca ca.”

Diệu ca ca, Diệu ca ca... Giữa hai chân mày xinh đẹp tuyệt trần như tranh vẽ của Lâm Đàm thoáng qua vẻ hoang mang. Xung hô Diệu ca ca này dường như rất quen thuộc, nhưng mà, trong vòng thân hữu của Lâm gia, La gia, cũng không có ai có thể gọi là Diệu ca ca, đây là xảy ra chuyện gì?

Lâm Thâm gầy gầy thân thể nhỏ bé của mình muốn đi tới bên cạnh phòng khách, từ trước đến giờ Lâm Đàm nuông chiều nàng, không đành lòng cự tuyệt, bất tri bất giác liền đi đến gần một chút.

Không có dấu hiệu nào, cửa phòng khách mở ra, bóng dáng cao lớn của Hoài Viễn Vương xuất hiện trước mặt hai tỷ muội.

Lâm Đàm định đi, nhưng đã không kịp nữa rồi.

“Diệu ca ca.” Lâm Thâm ngọt ngào kêu lên.

Hoài Viễn Vương nhẹ nhàng đáp một tiếng, nhưng ánh mắt lại không kiềm chế rơi lên khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp của Lâm Đàm.

Lâm Đàm rất thận trọng, thấy Hoài Viễn Vương cất bước đi tới bên này, giống như định đưa tay ôm lấy Lâm Thâm, vội đặt Lâm Thâm xuống đất.

“Diệu ca ca.” Trong miệng Lâm Thâm ngọt ngào kêu, lắc lư chạy tới.

Trong lúc Hoài Viễn Vương ôm lấy Lâm Thâm, Lâm Đàm đã lặng lẽ rời đi.

“Diệu ca ca.” Lâm Thâm đưa hai tay nhỏ bé nâng gò má của Hoài Viễn Vương lên, không cho hắn nhìn ra nơi xa, muốn hắn nhìn mình, “Diệu ca ca, muội đang nói chuyện với huynh.”

Người kia đã đi xa, Hoài Viễn Vương cũng không nhìn thấy bóng lưng Lâm Đàm nữa, tiu nghỉu mất mát, Lâm Thâm cười hi hi kêu hắn đến mấy lần, hắn mới lưu luyến thu hồi tâm mắt, “A Thâm, Diệu ca ca dẫn muội đi xem bắn tên có được không?”

Lâm Thâm vỗ tay nhỏ bé lên, “Được đó được đó, xem bắn tên!”

Lâm Phong và La phu nhân rướn cổ lên nhìn ra ngoài, nhìn toàn bộ tình cảnh này vào trong mắt.

Lâm Phong nói: “Ta còn mới thấy kỳ quái đâu, tại sao Hoài Viễn Vương lại đối xử tốt với a Thâm của chúng ta như vậy. Bây giờ nhìn một chút, hắn rõ ràng có lòng muốn kết hôn với a Đàm, mới chịu lấy lòng a Thâm.”

La phu nhân trong tươi cười rất có ý hả hê, “A Đàm là đại cô nương, hắn muốn gặp mặt cũng khó khăn, cũng chỉ có nữ hài nhi nhỏ như a Thâm, hắn mới có cơ hội đến gần. Đừng nói vào lúc này hắn chỉ vừa đề cập tới hôn nhân, cho dù có ý chỉ hạ xuống, chỉ cần còn chưa cưới vợ, hắn cũng không có đạo lý tùy ý gặp a Đàm, hắn ấy, cứ nhìn thôi.” Nhắc tới cầu hôn, tứ hôn, La phu nhân lại nổi hứng tính toán đồ cưới cho a Đàm, của hồi môn này vật liệu may mặc phải Tống gấm, Hàng la, vải Tùng Giang, tổ sa, tổ la, hoa la, long tiêu, giáng tiêu, gấm Vân Nam, gấm Tứ Xuyên, gấm vàng, chương nhung, trang hoa đoạn, nhuyễn yên la, thanh thiên dục, vân vụ tiêu, gấm vân lãng... Mỗi một món đều không thể thiếu...

(*) Tống gấm: Tên đầy đủ là gấm kiểu Tống, là một loại gấm trừu tượng của Trung Quốc, vốn xuất xứ từ Tô Châu Trung Quốc, tên cổ gọi là gấm Tống Tô Châu. Tống gấm và gấm hoa Nam Kinh (gấm Vân Nam), gấm Tứ Xuyên Thành Đô được xưng là tam đại danh gấm Trung Quốc

Hàng la: la là một loại tơ lụa dệt của Trung Quốc. Xuất xứ từ Chiết Giang Hàng Châu, tên cổ là Hàng la

Tổ sa: lụa mỏng màu trắng thuần (tổ = màu trắng thuần)

Hoa la: la nhiều màu

Long tiêu: lụa dệt từ tơ sống, so sánh với mòng như tơ cá mập

Giáng tiêu: the mỏng do tơ sống dệt thành, ý chỉ lụa

Chương nhưng: là tơ dệt truyền thống địa phương thành phố Đan Dương tỉnh Giang Tô. Tên cổ Chương nhưng, cũng được gọi là nhưng thiên nga

Trang hoa đoạn: ý chỉ dùng các loại chỉ màu sắc rực rỡ dùng thoi trên hàng dệt hình thành hoa văn. Trên gấm gọi là trang hoa đoạn, trên lụa gọi là trang hoa chức, trên la gọi là trang hoa la. Đến cuối đời Thanh, trang hoa đoạn được gọi là sa tanh hoa

Nhuễn yên la: là một loại la cực mỏng, dùng để làm màn hoặc màn cửa sổ. Nhuễn yên la có bốn kiểu: một là mưa tạnh trời trong, một là sắc thu, một là xanh tùng, một là nhũ đỏ bạc, dùng làm màn, màn cửa sổ, đứng từ xa nhìn, giống như sương khói, nên gọi là nhuễn yên la (Yên trong sương khói)

Thanh thiên dục: thiên dục = cánh ve, thanh = màu xanh đen

Vân vụ tiêu: Vân vụ = mây mù, tiêu = tơ sống

Lâm Phong trầm ngâm nói: “Tuy Hoài Viễn Vương bị bệ hạ cách chức làm Quận Vương, nhưng hấn là Hoàng trưởng tử, lại có công trận lớn lao, nhân vật xuất chúng, quý nữ nhà cao cửa rộng trong Kinh thành muốn gả cho hấn đến không hết, thế nhưng hấn lại trúng ý a Đàm nhà ta. Lâm gia không có quyền thế gì, ta cũng chỉ là nữ phẩm Tri châu, Hoài Viễn Vương trúng ý a Đàm, ta cảm thấy được hấn thật lòng, phu nhân nàng nói đi?” Thương lượng với La phu nhân.

La phu nhân không nhịn được, “Đang nghĩ chuyện đứng đắn, đừng quấy rầy ta.”

Lâm Phong liền giật mình, dùng giọng thăm dò hỏi, “Phu nhân, sẽ không phải đang nghĩ tới chuyện đồ cưới chứ?”

La phu nhân nói như lẽ đương nhiên, “Làm đồ cưới chàng cho rằng là chuyện nhỏ hử? Rất phí tâm tư đấy! Đây là chuyện lớn, chàng dù sao cũng không hiểu, cũng đừng quẩn.”

Lâm Phong: ...

Ông bị La phu nhân đánh bại.

Hoài Viễn Vương công kênh Lâm Thấm trên vai, đi nhìn mấy người huynh đệ Hường thị và Đường Hi, Sơn Gia Thụ bản tên.

Lâm Thấm ngồi cao, nhìn xa, tầm mắt rộng rãi, say mê cuồng nhiệt không ngừng trầm trồ khen ngợi, “Được, bản tốt!” — thật ra thì nàng ngay cả hồng tâm cũng không hiểu rõ ràng, chỉ cần bản lên bia, đều dốc sức trầm trồ khen ngợi.

Huynh đệ Hường thị hâm mộ Hoài Viễn Vương đã lâu, đương nhiên lưu ý đến cử động của hấn, thấy hấn dung túng Lâm Thấm như vậy, lặng lẽ hỏi Đường Hi, “Điện hạ rất thích tiểu nữ hài nhi sao?”

Đường Hi tỏ vẻ mờ mịt, “Không có, ta theo ngài ấy mấy năm nay, chưa từng thấy ngài ấy như vậy.”

Huynh đệ Hường thị không hiểu ra sao.

Trong lòng Sơn Gia Thụ cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ quen biết sơ người Lâm gia, liền cưng chiều tiểu Lâm Thấm như vậy, đừng nói tới Hoài Viễn Vương dừng màn rồi, đổi lại là vị Hoàng tử tính tình ôn hòa, bình dị gần gũi, cử động này của hấn cũng không bình thường!

Lâm Khai nói gì đó với Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương mỉm cười trả lời, vô cùng nho nhã.

Sơn Gia Thụ rợn cả tóc gáy.

Không đúng, quá không đúng rồi! Lấy thân phận và địa vị của Hoài Viễn Vương, lễ hạ với người, tất có chỗ cầu, ngài ấy có thể cầu xin Lâm gia cái gì chứ? Chẳng lẽ là...? Trên lưng Sơn Gia Thụ đổ mồ hôi, âm thầm hạ quyết tâm, “Tôi nay trở về ta liền năm ni tổ mẫu, cầu xin lão nhân bà cho dù như thế nào, phải nhanh chóng tới Lâm gia cầu hôn!”

Ánh mắt Hoài Viễn Vương nhàn nhạt quét tới.

Trong lòng Sơn Gia Thụ phát rét.

Trong ánh mắt của ngài ấy không có ý tốt.

Lại có vẻ tàn nhẫn như hổ sói.

“Sơn Thành Nhân ở Hộ bộ, là thúc thúc của người?” Hoài Viễn Vương hỏi.

“Bẩm Điện hạ, đúng thế.” Sơn Gia Thụ kính cẩn đáp.

Hoài Viễn Vương quay đầu nói chuyện với Lâm Khai, không để ý tới hán nữa.

Sơn Gia Thụ lo lắng, “Hoài Viễn Vương hỏi một câu này là có ý gì? Chẳng lẽ ngũ thúc đã xảy ra chuyện gì sao? Không đúng, ngũ thúc có danh có khả năng, ngay cả bề hạ cũng chính miệng khích lệ không chỉ một lần...” Hán nghi ngờ trong lòng, nhưng lại không dám mở miệng hỏi thăm Hoài Viễn Vương, khó chịu hồi lâu.

Đường Hi và huynh đệ Hường thị đều là người yêu vô thành si, luận bàn tài bắn cung, kiếm thuật, mặt mày hơn hờ.

Huynh đệ Hường thị lấy can đảm đề nghị với Hoài Viễn Vương, muốn kiến thức thuật bắn tên của hán, ngày này Hoài Viễn Vương cực kỳ hiền hòa, đặt Lâm Thâm lên vai Lâm Khai, sai người lấy cung thần tí hán thường dùng ra, mười mũi tên bắn liên tiếp, từng tên trúng hồng tâm.

Hường Côn và Hường Húc ngay cả trăm trò khen ngợi cũng quên, ái mộ nhìn cung thần tí của Hoài Viễn Vương, dè dặt cẩn trọng đưa tay sờ, “Cung tốt.”

(*) Thần tí = cánh tay thần

Cung thần tí lấy gỗ tang làm thân, gỗ tử đàn làm cánh, sắt làm đầu cung, đồng làm lẫy bắn tên, dây thừng do tơ tằm bện làm dây cung, bắn hơn hai trăm bốn mươi bước, vượt xa cung nỏ bình thường.

Hoài Viễn Vương lại nhân nhật quét mắt nhìn Sơn Gia Thụ một lần.

Da đầu Sơn Gia Thụ tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Hoài Viễn Vương không thích hán, hán cảm thấy rõ ràng.

Không chỉ Sơn Gia Thụ, Lâm Khai cũng chú ý tới Hoài Viễn Vương mặc dù không nhiều lời lắm nhưng thái độ ôn hòa, chỉ có đối với Sơn Gia Thụ là ngoại lệ về địch ý, bài xích như có như không, làm cho người ta không có cách nào bỏ qua.

“Xem ra ta đoán không sai.” Lâm Khai sờ mũi nói.

Ý tưởng mới vừa loáng thoáng, hiện giờ lộ ra rõ ràng.

Lại nhìn Hoài Viễn Vương dung túng mọi cách với Lâm Thâm, Lâm Khai đã cảm thấy là chuyện rất phải làm rồi. Đánh chủ ý lên a Đàm nhà ta à? Vậy ngài tiếp tục lấy lòng a Thâm đi a Thâm là sủng nhi của Lâm gia chúng ta, từ trên xuống dưới, không ai không nuông chiều muối ấy.

Hoài Viễn Vương muốn mời Lâm Khai và mấy người huynh đệ Hường thị mấy ngày nữa cùng hán đi một chỗ săn thú, mọi người tất nhiên hơn hờ đồng ý.

Lâm Thâm hưng phấn, “Săn thú à, muối thích nhất, muối cũng muốn đi!”

Lâm Khai đón nàng từ trên vai Hoài Viễn Vương xuống, mỉm cười hỏi nàng, “A Thâm, xin hỏi cái gì gọi là săn thú?”

Mắt Lâm Thâm xoay vòng vòng, “Săn thú là... Là...” Là hồi lâu không nghĩ được rốt cuộc phải nói như thế nào mới thích hợp, khinh thường bĩu cái miệng nhỏ, “Săn thú không phải là săn thú sao, cổ tình hỏi nhiều như vậy, đại ca huynh thật phiền.” Lâm mặt quý với Lâm Khai.

Tất cả mọi người cảm thấy buồn cười.

Hoài Viễn Vương dịu dàng dụ dỗ nàng, “Muội còn quá nhỏ, qua mấy năm nữa chờ muối lớn thêm một chút, liền có thể cưỡi ngựa con rồi, đến lúc đó lại dẫn muối đi săn, có được không?”

Lâm Thâm suy nghĩ một chút, non nót nói: “Ngựa con tốt nhất, nhưng muối cảm thấy cưỡi lừa con cũng rất không sai.”

Hoài Viễn Vương tiếp lời nàng, “Đến lúc đó lại dắt mấy con ngựa con, lại dắt vài con lừa con, muối chọn lựa như thế nào chính là như thế ấy.”

Lâm Thâm mừng rỡ, mặt mày cong cong, tính trẻ con chia ngón út, “Nói lời giữ lời.”

Khỏe miệng Hoài Viễn Vương mang nụ cười cung chiêu mọc ngoéo với nàng, “Nói lời giữ lời.”

Đường Hi mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt, trong đôi mắt to tinh khiết trừ kinh ngạc, vẫn là kinh ngạc.

Trước kia hẳn chưa từng thấy Hoài Viễn Vương như vậy.

Sau khi bữa tiệc ở Lâm gia kết thúc, Đường Hi trở lại phủ An Bình Quận Vương, suy đi nghĩ lại, vẫn đi bày tỏ tâm sự với Khuông Đắc Ý tiên sinh, “Khuông tiên sinh, Điện hạ thật sự quá tốt với tiểu nữ nhi Lâm Tri châu rồi, khiến ta rất lo lắng. Nếu như Điện hạ thích tiểu nữ hài này, vậy cần chờ bao nhiêu năm mới có thể cưới Vương phi về? Đến lúc đó ngài ấy cũng già rồi.”

Khuông tiên sinh vuốt chòm râu vàng lụa thừa của ông, một hồi lâu sau không nói ra lời.

Được rồi, mấy ngày trước Đặng Hợp tiểu tử kia mới nói làm bầm với ta, nói ngày đó thấy Điện hạ và “Lâm Khai” đứng đối diện nhau, giống như con chim ưng lão luyện muốn bắt con thỏ trắng nhỏ, hẳn liền lo lắng Điện hạ có long dương chi hưng đoạn tụ chi phích, trong lòng sinh bất an. Sau đó lại biết được thì ra “Lâm Khai” là một cô nương gia, một mảnh sương mù dày đặc trong lòng lập tức tắt cả đều không có — hẳn lo lắng như vậy, Đường Hi người lo lắng như vậy, hai người thật đúng không hồ là anh không ra anh em không ra em là thị vệ trung thành và tận tâm của Điện hạ!

(*) Long dương chi hưng đoạn tụ chi phích: chỉ đồng tính nam (điển tích cuối chương)

“Điện hạ, ngài cưới được Vương phi rồi, nếu ngài không cưới được Vương phi, đừng nói trong lòng bệ hạ và Thái hậu nóng như lửa đốt, ngay cả những thị vệ này đều đã thành như vậy.” Khỏe mắt Khuông tiên sinh giật giật, trầm nghĩ.

“Khuông tiên sinh, làm thế nào.” Đường Hi mặt mày ủ dột kéo ông.

Khuông tiên sinh âm giọng nói: “Yên tâm, Điện hạ sẽ nhanh chóng lập gia đình, có lẽ chuyện tốt trong năm nay.”

Đường Hi vui mừng, nở nụ cười giống y hệt đứa bé, “Thật sao? Vậy thì tốt quá, chúng ta chờ năm nay uống rượu mừng của Điện hạ, sang năm chờ tiểu Điện hạ ra đời! Khuông tiên sinh, cảm ơn ngài!” Khom người vái chào một cái thật sâu với Khuông tiên sinh, nở nụ cười, thật vui mừng rồi đi.

Cảm ơn ta cái gì, ta nói cái gì? Khuông tiên sinh mỉm cười lắc đầu.

Sau khi Sơn Gia Thụ trở lại Sơn gia, hẳn đi thẳng tới chỗ tổ mẫu Sơn lão phu nhân trò chuyện, tán dóc, sau khi chọc cho lão phu nhân vui mừng, kêu thị nữ đang hầu hạ ra, mềm giọng năn nỉ, “Tổ mẫu, tuổi cháu không còn nhỏ...”

Sơn lão phu nhân vốn mặt cười, thấy hẳn như vậy cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đưa tay điểm lên trên đầu hẳn, “Cháu không có tiền đồ như vậy! Lâm Đàm không phải chỉ có đáng đáp hơn các cô nương bình thường một chút sao cháu liền như vậy!”

Sơn Gia Thụ không dám bướng bỉnh với bà, một mặt nói tốt, “Tổ mẫu, mấy ngày này liền kêu người đi qua nói một chút có được không? Một nhà có nữ trăm nhà cầu, lỡ như bị người nhanh chân đến trước...”

Sơn lão phu nhân cau mày, “Lâm Đàm đứa bé kia ngược lại cũng được, đáng về đoạn chính, tâm kế thủ đoạn đều có, là một đứa tính tình không chịu thiệt thòi. Chỉ có một điểm, nàng ta ấy, quá cứng rắn chút, không có vẻ nhu nhược thuận theo mà nữ hài nhi gia nên có. Nữ nhân nên giống như nước, gặp vuông là vuông, gặp tròn là tròn, thích ứng trong mọi hoàn cảnh chìm nổi với đời, mới là con đường lâu dài, nên biết cứng quá dễ gãy.” Tuy bà có chỗ băn khoăn, cuối cùng không chịu được Sơn Gia Thụ liên tục năn nỉ, miễn cưỡng nói, “Đợi đến lúc An Bình Quận Vương phi tổ chức tiệc, ta lại cẩn thận nhìn nàng ta coi, nếu nhìn đúng, sẽ mời bà mai cầu hôn.” — bà vẫn phản đối Lâm Đàm, lúc này cuối cùng lòng miệng, Sơn Gia Thụ vui vẻ lớn tiếng nói cảm ơn, trong lòng khoan khoái hơn nhiều, nói vô số lời ngon tiếng ngọt với Sơn lão phu nhân, mới mặt mỉm cười cáo từ.

“Haizz, thiếu niên này tâm tính bình sĩ.” Sơn lão phu nhân nhìn bóng lưng cháu trai, trong lòng hơi có ý thương hại.

Ngũ phu nhân từ sau tấm bình phong đi ra, ngồi xuống đám chân không nặng không nhẹ cho lão phu nhân, hé miệng cười nói: “Nương, người thật sự còn định cân nhắc Lâm đại cô nương kia sao? Ngày đó từ Lâm gia trở lại không phải con đã nói với người rồi sao, vị Lâm đại cô nương này không chỉ tính tình quật cường, lại còn không lễ phép với trưởng bối, nếu cưới vào cửa, tương lai còn phải phí công lớn đi dạy dỗ, còn chưa chắc có thể dạy tốt.”

Lão phu nhân than thở, “Không riêng gì Gia Thụ đứa nhỏ này trùng ý Lâm Đàm, trong giọng điệu của tam tẩu con cũng rất thương thức Lâm Đàm, lại nói đây là chuyện của tam phòng, ta đây lão nhân gia cách một đời vốn không nên chuyên quyền độc đoán, dù sao tam ca và tam tẩu của con cưới con dâu, chi bằng bọn họ gặt đầu. Ta ấy, là lo đáng đáp Gia Thụ này quá tốt, tính tình lại dịu dàng chút, e sợ hẳn cưới nàng dâu lợi hại về nhà, không tránh được sẽ bị nàng dâu quản thúc, đây chẳng phải khiến lòng người ta đau sao.”

Ngũ phu nhân vội hỏi: “Sao con lại không biết nỗi khổ tâm của người? Người đây chẳng phải thương cháu nội sao.”

Lão phu nhân vui mừng, “Cũng chỉ có con rõ ràng.”

Ngũ phu nhân cúi đầu cười cười, “Con hiểu nỗi khổ tâm của người, chẳng lẽ tam tẩu không hiểu? Con ấy mà, ngay cả một đầu ngón tay út của tam tẩu cũng không sánh nổi đấy.” Nhớ tới tam phu nhân ở Lâm gia nói lời chế nhạo mình, không khỏi âm thầm cắn răng, hận không thể châm chọc nhiều ở trước mặt lão phu nhân.

Lão phu nhân tỏ vẻ ôn hòa vỗ vỗ ngũ phu nhân, lại không nói chuyện.

Ngũ phu nhân biết xa thom, gần thối, tam phu nhân hàng năm ở bên cạnh lão phu nhân hầu hạ, giữa mẹ chồng nàng dâu khó tránh khỏi có chỗ không hợp nhau, lão phu nhân ngược lại dễ thiên vị con dâu nhỏ từ đường xa mà đến hơn. Chỉ có điều, bà cũng biết ân oán giữa lão phu nhân và tam phu nhân không nhiều lắm, cũng không dám quá lỗ mắng, nói mấy câu lập lòe nước đôi khích bác, cũng liền có chừng mực rồi.

Huỳnh đệ Sơn gia cũng hiểu thuận, ở trước mặt mẹ chồng, bà vẫn rất cẩn thận.

“Phu An Bình Quận Vương đãi khách, đến lúc đó con đi theo ta và tam tẩu cùng đi.” Lão phu nhân phân phó.

Ngũ phu nhân vừa mừng vừa sợ, “Nương, con cũng đi cùng sao? Không phải tam tẩu nói...” Làm ra dáng vẻ uất ức, nói, “Tam tẩu sẽ ghét bỏ con ngốc, sẽ không nói chuyện, khiến tẩu ấy mất mặt.”

Lão phu nhân khẽ cau mày, “Tam tẩu con là người chừng chạc, còn con, trẻ tuổi, thẳng thắn chân thật, tam tẩu con nhìn thấy chỗ không vừa mắt của con, điều này cũng không thể trách được. Về sau con thận trọng từ lời nói đến việc làm, cũng chính là vậy.”

Ngũ phu nhân nghe trong lời nói của lão phu nhân vẫn có nhiều chỗ nghiêng về tam phu nhân, trong lòng không phục lắm, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, tươi cười rạng rỡ nói: “Nương nói đúng lắm, con dâu nhớ kỹ.”

Đến ngày phủ An Bình Quận Vương mở tiệc đãi khách, ngũ phu nhân cùng với Sơn lão phu nhân, tam phu nhân cùng đi.

Mấy người Quận Vương phi Trần thị, thế tử phi Tôn thị, Việt Tú Huyện chủ ân cần đãi khách, Quận Vương phi Trần thị càng thêm chưa lên tiếng ba phần cười, đặc biệt hiền hòa.

Người thành An Định hề có chút thể diện đều được mời, trong sảnh chính lớn sắc màu rực rỡ, quần áo vô cùng hoa lệ, vô cùng náo nhiệt.

Thanh niên Sơn Gia Thụ, Lâm Khai được mời mà đến cũng tới bái kiến Quận Vương phi.

Khi mấy vị thanh niên anh tuấn đến, các cô nương rất tự giác tránh ra ngoài.

Việt Tú Huyện chủ ở sau tấm bình phong khắc hoa chạm rồng lạng yên một mình, liếc nhìn Sơn Gia Thụ, cảm thấy hần dụ dàng động lòng người, lại liếc nhìn Lâm Khai, lại cảm thấy hần tuy lạnh nhạt một chút, nhưng giống như càng thêm tốt đẹp, không khỏi do dự trong lòng. Hai người đều tốt, chọn ai đây? Haizzz, nếu như ta mà là Công chúa thì tốt rồi, một làm phò mã, một người khác có thể làm trai bao...

Việt Tú Huyện chủ do dự tới do dự đi, cuối cùng vẫn quyết định chọn đẹp mắt hơn đó, “Lạnh nhạt một chút thì như thế nào? Ta dù sao cũng có biện pháp khiến cho hần theo ta nói gì nghe nấy, ôn tồn săn sóc. Lâm Đạm đáng ghét, nhưng cũng không sao, gả nàng ta sớm một chút là được. Không chỉ gả nàng ta, ta còn muốn mượn hôn sự của nàng ta bán một nhân tình đây.”

Sau khi định ra chủ ý, nàng lạng lẽ lượn ra cửa sau, xuyên qua cửa hoa, đi về phía hậu viện.

Trong đình ngắm sông ở hậu viện, một quý công tử tuổi chừng mười bảy mười tám đang ngồi một mình trước bàn, tự rót tự uống. Thấy Việt Tú Huyện chủ tới, hần không câu nệ cười cười, chỉ chỉ vào cái ghế đối diện mình, “Đường mời, mời ngồi.”

Việt Tú Huyện chủ khom gối hành lễ, theo lời ngồi vào phía đối diện hần, cẩn thận cúi thấp đầu.

Nàng vốn là người có tính tình vô pháp vô thiên, chỉ có điều, khi đối diện với vị quý công tử trước mắt này, trong lòng vẫn sinh ra sợ hãi.

Vị quý công tử này nhìn qua tròn bóng như ngọc, nhưng hề là người có hiểu biết về hần đều biết, hần làm việc tàn nhẫn vô tình như thế nào.

“Mười quyết định rồi sao?” Quý công tử nhàn nhạt hỏi.

Việt Tú Huyện chủ khẽ cắn răng, nhỏ giọng nói: “Quyết định.”

Nàng và quý công tử thì thầm một lúc, vội vã rời đi.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo từng trận mùi hoa say lòng người, quý công tử đưa tay bắt được một cánh hoa thược dược kiều diễm đặt trong lòng bàn tay thường thức, bờ môi đỏ thắm nâng lên một nụ cười sung sướng.

Phía sau hần xuất hiện một thị vệ thân mang trường kiếm.

Quý công tử thường thức cánh hoa trong tay, thuận miệng phân phó mấy câu.

Thị vệ tỏ vẻ chán chừ, “Nhị Điện hạ, thật sự muốn làm như vậy sao? Như vậy nhất định sẽ chọc giận đại Điện hạ...”

Nhị Hoàng tử Khang Vương cười khẩy, “Bổn Vương chính là muốn chọc giận hần! Hần cũng quá nóng lòng rồi, lại dám chẳng kiêng nể điều tra ra người của ta, muốn kéo người của ta xuống ngựa, nếu hần mang những chứng cứ tham ô của nhóm người lão Phưong về kinh, bổn Vương mất một nhóm thân tín không nói, còn để cho hần ở trước mặt bề hạ lập công được thưởng, ở trước mặt triều thần thay đổi hình tượng măng phu ngu ngốc, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!”

“Nhị Điện hạ có ý là...” Thị vệ cẩn thận hỏi.

Khang Vương hít mát, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, “Bỏn Vương chính là muốn động đến nữ nhân trong lòng hần, muốn cướp người ở ngay trước mặt hần về, mang về Khang Vương phủ! Hần là người kích động dễ giận, nhất định sẽ giận không kiềm chế được, dốc hết toàn lực đối đầu với chúng ta, đến lúc đó chúng ta thừa dịp bất ngờ, một đuốc thiêu hủy chứng cứ, để cho hần không có cách nào về kinh báo cáo với bộ hạ!”

(1) Đoạn tự chỉ phích: điển tích này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tự” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng.

Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta.

Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tình tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn.

Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình.

Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cổ này.

(2) Long dương chi hưng: Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng chẩm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Một ngày hai người cùng đi thuyền câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, cá cắn câu ngày càng nhiều, thế nhưng nước mắt lại rơi, Ngụy vương thấy vậy liền hỏi có chuyện gì, Long Dương Quân nói: “Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưỡi câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vứt đi mà không được ngo ngoàng tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?”

Sau đó Ngụy vương ra một sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận mỹ nhân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Câu thành ngữ “Long Dương chi hảo” cũng bắt nguồn từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

“Nhị Điện hạ cao minh!” Thị vệ thật lòng khâm phục khen ngợi.

Khang Vương chấp tay cười một tiếng, cực kỳ tiêu sái.

Từ trước đến giờ Cao Nguyên Diệu cũng không thân thiết với mấy nhà kia, sau khi đến An Định lại có thể đến Lâm gia làm khách, dừng lại hồi lâu, có thể thấy được đối với hần mà nói, Lâm gia có chỗ không giống với người khác. Một khi đã như vậy, xuống tay từ trên người nữ quyến Lâm gia là được, Lâm gia có một vị đại cô nương mười sáu tuổi đúng không? Chính là nàng ta.

Một bụi hoa hồng rugosa bên người nở vừa đúng, mùi thơm, lượn lờ không dứt, hần dựa lên một nhánh hoa hồng rugosa hít hà, cảm giác tâm tình sung sướng, không thể diễn tả.

(*) Hoa hồng rugosa: (tên tiếng Anh là rugosa rose, beach rose, Japanese rose, và Ramanas rose) là một loài hoa hồng bản địa miền đông châu Á, gồm đông bắc Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc và đông nam Siberia. Nó mọc ở vùng ven biển, thường trên những đụn cát. Trong tiếng Anh loài Rosa multiflora (tường vi), cũng được gọi là "Japanese rose". Từ "rugosa" trong tiếng Latinh có nghĩa là "nhăn nheo."

Cướp người của Cao Nguyên Diệu, làm hỏng chuyện của Cao Nguyên Diệu, là một chuyện rất thú vị đối với hần mà nói.

Quận Vương phi Trần thị rất hiếu khách, tự mình đánh bài lá tiêu khiển với Sơn lão phu nhân và các nữ quyến, lại lệnh cho nữ nhi Việt Tú Huyện chủ và hai thứ nữ Trương Tú, Sở Tú cùng nhau mời chư vị khuê tú đến trong phòng hoa ngắm hoa làm thơ, Việt Tú Huyện chủ cười đồng ý, quả nhiên rất trọn trách nhiệm chủ nhân, chiêu đãi các cô nương tiểu thư thỏa đáng.

Chỉ có điều, sau khi bữa tiệc bắt đầu, liền bất hạnh xảy ra chút sai lầm nhỏ. Một vị thị nữ sơ ý là lúc dâng thức ăn lên đã không cẩn thận làm bắn nước

canh, thật đúng vừa lúc bắn toàn bộ lên trên quần áo của Lâm Đàm.

Nước canh rất nóng, Lâm Đàm bắt giắc khẽ cau mày, Sơn Gia Hủy ngồi ngay bên cạnh nàng, thấy thế vội hỏi thăm, “A Đàm, bị bỏng sao?”

Lâm Đàm mỉm cười, “Không sao.”

Hương Hinh Ninh cách nàng hơi xa, đặc biệt đi tới ngó nhìn thay nàng, “Thật sự không có chuyện gì sao? Không bỏng thì tốt. Chỉ có điều, váy này tệ rồi, chỉ bằng thay một bộ khác thì hay hơn.”

Đang định hỏi Lâm Đàm có quần áo để thay không, Việt Tú Huyền chủ làm chủ nhân liền rất băn khoăn, chạy tới nhận sai, “Đều do ta quản lý thuộc hạ không được nghiêm, mạo phạm Lâm cô nương rồi.” Trách mắng thị nữ kia một phen, sai người dẫn đi xử phạt nghiêm ngặt, lại ân cần nói với Lâm Đàm, “Cũng may thân hình của ta không khác người lắm, tới trong phòng ta thay một bộ quần áo trước, tốt xấu gì tạm chấp nhận, như thế nào?”

Lâm Đàm bình tĩnh nhìn nàng ta.

Ánh mắt lạnh lạnh, giống như hoa tuyết bay trên không trong trời đông giá rét, rơi vào trên má người ta, chính là rét lạnh thấu xương.

Việt Tú Huyền chủ không khỏi rụt cổ một cái.

Mỗi khi thấy Lâm Đàm nhìn nàng như vậy, nàng luôn hơi sợ hãi. Càng sợ, liền càng thù hận Lâm Đàm: Người một nữ nhi nhà Tri châu nho nhỏ, có gì để dựa vào, dám không để ta đường đường là Huyền chủ vào trong mắt!

Qua hôm nay, ta xem người còn có mặt mũi nào phách lối với ta! Việt Tú Huyền chủ thầm mắng trong lòng.

Lâm Đàm lẳng lặng nhìn Việt Tú Huyền chủ chốc lát, trên gương mặt đẹp như hoa như tuyết chậm rãi hiện lên ý cười nhạt nhẽo, “Như vậy, làm phiền Huyền chủ.”

Việt Tú Huyền chủ mừng rỡ, “Ta đi với người, Lâm cô nương, xin mời!”

Sơn Gia Hủy và Hương Hinh Ninh đều là người có tâm tư tỉ mỉ, vẻ vui mừng trong mắt Việt Tú Huyền chủ này không tránh được ánh mắt của các nàng. Thay một bộ quần áo mà thôi, đây chẳng lẽ là chuyện gì đáng được vui mừng? Hơn nữa, trước kia Việt Tú Huyền chủ cũng không tốt như vậy, hôm nay rất khác thường! Hai người thoáng nhìn qua lẫn nhau, trăm miệng một lời, “Huyền chủ xin chờ một chút, chúng ta cũng đi cùng a Đàm.”

Sắc mặt Việt Tú Huyền chủ sa sầm, sắc giọng: “Đây là không tin tưởng ta sao? Ta tự mình đi cùng Lâm cô nương, còn có thể hại nàng ta hay sao?”

Trong lòng Sơn Gia Hủy càng lúc càng nghi ngờ, cười nói: “Nếu Huyền chủ cũng không tin nổi nữa, chúng ta còn có thể tin ai? Cũng chỉ là chị em tốt thường ngày, muốn cùng nàng ấy nhiều hơn mà thôi, Huyền chủ đừng nghi ngờ.”

Hương Hinh Ninh không có tính cách nhẫn nại bằng Sơn Gia Hủy, tiến lên kéo cánh tay Lâm Đàm, cười như không cười, “Ta và a Đàm chính là rất thân, chính là muốn đi cùng với nàng ấy, Huyền chủ ghen tỵ, hâm mộ sao?” Lời nói không quá khách khí, rồi lại là giọng điệu đùa giỡn, làm cho người ta không có cách nào nghiêm túc so đo với nàng.

Trên mặt Việt Tú Huyền chủ hiện lên từng đợt mây đỏ.

Nàng có thể tính kế Lâm Đàm, nhưng không thể tính kế Sơn Gia Hủy và Hương Hinh Ninh — Lâm gia ở thành An Định chỉ là quan viên từ bên ngoài tới, Sơn gia và Hương gia không như vậy, cây lớn rễ sâu, cành lá rậm rạp, thật đúng không phải phủ An Bình Quận Vương có thể tùy tiện tiện trên chọc. Hơn nữa, nàng tính kế Sơn Gia Hủy và Hương Hinh Ninh cũng vô dụng, Khang Vương muốn không phải là bọn họ.

Lâm Đàm thờ ơ lạnh nhạt trong chốc lát, mỉm cười nói: “A Hủy, a Hinh, chúng ta là khách, Việt Tú Huyền chủ là chủ nhân, chúng ta khách tùy ý chủ, nghe sắp xếp của chủ nhà thì tốt hơn. Ta theo Việt Tú Huyền chủ đi thay quần áo trước, sau đó sẽ trở về.” Thấy hai người còn có ý tứ miễn cưỡng, trừng hai mắt với hai nàng.

“Lá gan a Đàm rất ngốc.” Sơn Gia Hủy lo lắng trong lòng.

“A Đàm thật sự dàn xếp ổn thỏa, người giống như Việt Tú Huyền chủ vậy, nể mặt nàng ta làm chi?” Hương Hinh Ninh âm thầm oán trách.

Việt Tú Huyền chủ nở nụ cười cáo lỗi với mọi người, “Chư vị mời chậm rãi dùng, xin lỗi không tiếp được, xin lỗi không tiếp được.” Nhẹ nhàng bước sen ra khỏi phòng khách, mang Lâm Đàm đến trong viện của nàng thay quần áo.

Trong viện cũng không nhìn thấy bóng dáng thị nữ, rất yên tĩnh.

Đây là Việt Tú Huyền chủ đã sớm sắp xếp.

Bên cạnh núi giả có trồng tử đằng, cố ý tu bổ thành kiêu dâm mây bên vách đá xinh đẹp, đủ loại hoa đầy cây, cọc cũ kỹ ngang dọc, có ý nhị khác.

Việt Tú Huyền chủ mang Lâm Đàm đi tới dưới giàn hoa, bản thân liền lạng lẽ lui về phía sau hai bước, định chạy đi.

Một tử thanh niên tuấn mỹ mặc quần áo màu đen mỉm cười mà đến, tử hoa thấp thoáng, phong thái gọn gàng.

“Muội muội, muội đã đến rồi.” Hắn khẽ hé đôi môi đỏ mọng hỏi thăm, trong đôi mắt đẹp càng thêm tình ý liên tục, thâm tình vô hạn.

Sắc mặt Lâm Đàm kinh hoàng, kêu lên thất thanh: “Ta theo Việt Tú Huyện chủ đến thay quần áo, sao lại có khách nam ở đây? Người đừng tới, không được tới...”

Thanh niên tuổi trẻ giống như cảm thấy trước mặt rất thú vị, nhẹ nhàng bật cười, dịu dàng nói: “Đừng hoảng sợ, đừng hoảng sợ, Lâm cô nương, ta là nhị Hoàng tử Khang Vương, cũng không phải người cọt nhả. Nàng yên tâm, ta sẽ đối xử rất tốt với nàng, sẽ không cô phụ nàng.” Giọng nói của hắn rất dịu dàng, ánh mắt dịu dàng hơn, dịu dàng như nước.

Nếu như nói lúc trước Khang Vương tới chỉ vì muốn trả thù Hoài Viễn Vương, chọc giận Hoài Viễn Vương, như vậy, sau khi hắn nhìn thấy Lâm Đàm, tâm tình lại có biến hóa. Vì cô nương trước mặt quả thật là tuyệt sắc đời này chưa từng thấy, mỹ nữ như vậy chính là sau khi lợi dụng xong vẫn có thể tiếp tục sủng ái, không phải sao? Giai nhân khó lòng gặp đến lần hai.

Lâm Đàm kinh hoàng kêu, sau đó chờ hắn dần dần tiến đến gần mình, tinh táo sờ tay vào trong ngực, lấy ra một món đồ có hình dáng ống tròn dài xinh xắn.

“Muội muội, đây là cái gì?” Khang Vương cách nàng càng lúc càng gần, ngửi được mùi hương mê người trên người nàng, tâm thần nhộn nhạo, giọng nói càng trở nên lưu luyến.

Lâm Đàm khẽ mỉm cười, “Khang Vương Điện hạ, ngài sẽ nhanh chóng biết đây là cái gì rồi.” Giơ ống tròn dài lên bên bờ môi anh đào, nhẹ nhàng thổi.

Một loạt khói mù màu trắng chậm rãi phun ra.

Khang Vương không thể tin nhìn Lâm Đàm, dần dần ngã xuống.

Lâm Đàm ngồi xổm người xuống, lạnh lùng nhìn Khang Vương, “Thói quen của người chính là dùng cách này vơ vét mỹ nhân sao? Thật bỉ ổi.”

Tay chân Khang Vương đã không nghe sai khiến, đầu óc còn chứa một điểm thần trí cuối cùng, yếu ớt thanh minh cho bản thân, “Không, không phải, ta chỉ trả thù Cao Nguyên Diệu, ta bình thường không phải bỉ ổi như vậy...” Đầu nghiêng qua, hoàn toàn mất đi tri giác.

Lâm Đàm bấu môi khinh thường.

“Khang Vương Điện hạ, Khang Vương Điện hạ ngài làm sao vậy?” Nàng hoang mang sợ hãi kêu lên.

Việt Tú Huyện chủ đi tới ngoài viện, ngoắc gọi hai nha đầu tới phân phó mấy câu, “... Là Sơn ngũ phu nhân, nhớ không?”

Tiểu nha đầu đáp ứng, chạy đi như bay.

Việt Tú Huyện chủ vốn định trốn trước, lát nữa trở lại xem náo nhiệt, lúc này lại nghe được tiếng kêu của Lâm Đàm, cau mày suy nghĩ một chút, lại quay lại.

Thấy bóng người nằm dưới dàn hoa tử đằng, thấy dáng vẻ Lâm Đàm kinh hoàng đứng bên cạnh hắn, Việt Tú Huyện chủ kinh hãi, vội vàng chạy tới, “Sao vậy? Khang Vương Điện hạ đây là như thế nào?”

Lâm Đàm ngẩng đầu cười cười, “Cũng không có gì, ngắt đi thôi.” Bất chước làm theo, cũng giơ ống tròn dài lên thổi về phía Việt Tú Huyện chủ.

Việt Tú Huyện chủ mềm nhũn ngã xuống.

Lâm Đàm sờ cằm, quan sát một nam một nữ trên đất, “Ừ, rất xứng với nhau, lại còn là đường huynh đường muội không quá năm đời, vậy liền xứng đôi hơn, thật đúng là trời sinh một đôi, tạo một đôi.”

Nàng đút ngón tay vào trong miệng, phát ra tiếng rít trong trẻo.

Không lâu, liền nhận được tiếng vang.

Lâm Đàm cười cười, trước tiên xách Việt Tú Huyện chủ lên, đi về phòng, đặt nàng ta lên giường, lại cỡi đai lưng tơ lụa bên hông Việt Tú Huyện chủ ra, cỡi áo khoác của nàng ta ra, chỉ còn dư lại áo trong sát người, thuận tay cầm lấy một cái chăn trên giường đắp kín.

Đợi đến khi nàng đi ra, Lâm Khai và Hoài Viễn Vương đứng bên cạnh Khang Vương té xui, trong tay Không Dương xách một cái bọc nhỏ, sắc mặt vô cùng lo lắng, lăm lét nhìn trái phải.

Thấy Lâm Đàm đi ra, ánh mắt Không Dương sáng lên, “Đại tiểu thư!” Vội vàng chạy tới, “Đại tiểu thư, quần áo thay ra ở đây, ngài nhanh chóng thay đi.”

Sắc mặt Lâm Khai ân cần, “A Đàm, muội không sao chứ?”

Lâm Đàm nhận lấy bọc nhỏ Không Dương đưa tới, cúi đầu nói, “Muội không sao.”

Giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại êm dịu, có vẻ mềm mại hiếm thấy.

Khỏe miệng Lâm Khai giật giật, khom lưng xách Khang Vương lên, “A Đàm muội thay quần áo xong liền về đi, nơi này có ta.”

Xách Khang Vương đi vào trong phòng, đi hai bước lại cảm thấy có gì không đúng, quay đầu lại, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, mời đi theo ta.” Đừng nhìn chăm chăm muội muội của ta, ngài cũng không biết xấu hổ, ta đây làm ca ca còn đứng ở chỗ này.

Hoài Viễn Vương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo Lâm Khai vào phòng.

Lâm Đàm mang theo Không Dương vào một căn phòng khác, cởi váy bị ướt xuống, thay bộ mới rồi.

Trên nền hoa xanh lá cây điểm chút đỏ ban mai, dùng nước hóa nhạt, chính là màu tím nhạt. Chiếc váy Lâm Đàm thay chính là váy rộng lụa nhàu Hồ Châu màu tím nhạt thêu nhánh hoa cỏ, thanh thần yên tĩnh, có một vẻ đẹp hiếm thấy và cao quý.

Ra khỏi phòng, chỉ nhìn thấy có một người đứng dưới dàn hoa từ đằng, chính là Hoài Viễn Vương.

Lâm Đàm chậm rãi đi tới, tim đập thình thịch.

Khi mới vừa đi qua giàn hoa này thì tất cả trong lòng đều là chán ghét, một lần nữa đi qua, lại cảm thấy những đóa hoa màu tím sẫm này có một vẻ đẹp quyến rũ khác thường, còn có mùi thơm mê người...

“Hại nàng bị sợ hãi” Giọng Hoài Viễn Vương trầm thấp.

Lâm Đàm dừng bước lại, nhẹ giọng nói: “Trong tay ngài có chứng cứ bắt tội cho Khang Vương đúng không? Phải cẩn thận, hắn sẽ không vì vậy mà chết tâm, còn có thể nghĩ cách chiếm đoạt, đi tiêu hủy.”

Về mặt Hoài Viễn Vương dịu dàng, “Ta sẽ cẩn thận.”

Lâm Đàm khẽ khom người, mang theo Không Dương, bước chân nhẹ nhàng đi xa.

Hoài Viễn Vương nhìn theo bóng lưng thướt tha của nàng, ngây người.

Lâm Đàm từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng thật sự tức giận, “Điện hạ, nơi này không thể ở lâu.” Thúc giục hắn đi nhanh.

Hoài Viễn Vương “A” một tiếng, cùng Lâm Khai bước nhanh rời đi dọc theo đường mòn trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Lâm Đàm ra khỏi viện của Việt Tú Huyện chủ, ngó nhìn địa hình chung quanh, chọn một đỉnh các tháp thoáng trong núi giả và cây bạch quả, “Ta ở đây ngồi một lúc. Không Dương, em đi phòng khách lớn âm thầm gọi Sơn cô nương và Hường cô nương ra, nói ta đang ở đây chờ họ.”

Không Dương nhìn chung quanh trên dưới, rất không yên lòng, “Đại tiểu thư, nơi này quá yên tĩnh rồi, một mình người ở đây không được, nô tỳ vẫn ở đây cùng với người tương đối tốt.” Lại không hiểu hỏi, “Trở về phòng khách lớn chẳng phải rất tốt? An toàn hơn.”

Lâm Đàm cười một tiếng, “Đi về, còn xem nào nhiệt như thế nào?”

Không Dương là một nha đầu thông minh, mới vừa rồi do vẫn còn chưa hết sợ hãi mới hơi hồ đồ, nghe Lâm Đàm vừa nói như thế, cũng liền hiểu ra, “Còn không phải như vậy sao? Việt Tú Huyện chủ này đuôi sạch hạ nhân đi, chỉ chốc lát nữa đại khái sẽ có nhiều người tới ‘bắt kẻ thông dâm’, đến lúc đó chẳng phải sẽ...” Nhớ tới một nam một nữ ở trong phòng kia, che miệng mà cười, “Đại tiểu thư nói đúng lắm, phải xem nào nhiệt một chút. Người ngồi trong chốc lát, nô tỳ đi mời Sơn cô nương và Hường cô nương.”

Không Dương mới đi ra không bao lâu, Lâm Đàm liền nghe nàng ấy vui mừng kêu lên: “Sơn cô nương, Hường cô nương!”

Thì ra Sơn Gia Hủy và Hường Hình Ninh cuối cùng không yên lòng, lấy danh đi vệ sinh chạy tới, tìm Lâm Đàm.

Không Dương mời Sơn Gia Hủy và Hường Hình Ninh vào trong đình.

Sơn Gia Hủy chạy tới lôi kéo Lâm Đàm nhìn lên nhìn xuống đánh giá, luôn miệng hỏi thăm, “A Đàm, người không sao chứ? Không sao chứ? Sao ta cứ

cảm thấy Việt Tú Huyện chủ không có lòng tốt chứ? Ngày trước nàng ta luôn âm dương quái khí với người như vậy, cũng chưa từng thích người, hôm nay nàng ta làm sao?”

Hương Hinh Ninh ngồi xuống đối diện Lâm Đàm, “A Đàm, người mau thành thật nói ra, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Lâm Đàm khẽ mỉm cười, lấy ra món bảo bối ở trong ngực, “A Hủy, a Hinh, mau đến xem, đây là thứ tốt ta lừa gạt cường đoạt, lấy được từ chỗ Hàn đại phu.” Miệng đưa lại gần đỉnh chóp trên ống tròn dài, “Thứ này, chỉ cần khẽ thổi, sẽ có khí độc phun ra, người đối diện không thể không hôn mê. A Hủy, a Hinh, món đồ này nhìn bình thường, thật ra không phải chuyện đùa, ta sao chép phương thuốc ba tháng cho Hàn đại phu, dốc hết toàn lực nịnh bợ lấy lòng bà, bà mới đưa cho ta.”

“Chính là vị thần y chữa thương cho đại ca người?” Sơn Hinh Ninh nhận lấy ống tròn dài nhìn một chút, tấm tắc lấy làm kỳ.

Son Gia Hủy vội vàng tiến lên cùng nhìn với nàng ấy.

“Cũng là thần y đỡ đẻ cho nhị đệ ta.” Lâm Đàm cười mỉm.

Nói đến điều này cũng là do tổ tiên Lâm gia tích đức, khi La phu nhân sinh Lâm Hàn vẫn còn ở trong huyện thành Lương Nguyên, thật bất hạnh là khó sinh, bà mẹ nhanh chóng đầu đầy mồ hôi chạy ra khỏi phòng sinh hỏi Lâm Phong, “Bảo vệ người lớn hay bảo vệ đứa bé?”

Lòng Lâm Phong như đao cắt, khổ sở vô cùng, thật sự sắp điên mất, trùng hợp thần y Hàn Nhược Chuyết đi qua Lương Nguyên, đỡ đẻ thay La phu nhân, Lâm Hàn mới có thể còn sống đi đến trần thế.

Cũng chính vì biểu đạt lòng cảm kích với Hàn đại phu, Lâm Phong và La phu nhân mới đặt tên cho đứa con trác trở mới đi đến nhân thế là ‘Hàn’. Lấy tên này là vì muốn nói cho Lâm Hàn: Nếu như không có Hàn đại phu, thế gian này đã không có con, cũng có ý tứ muốn Lâm Hàn không quên nguồn gốc.

Đến đây Hương Hinh Ninh hăng hái, “A, ta chính là nghe nói, Hàn đại phu có y thuật tuyệt vời, nhưng bà luôn luôn không chịu giao thiệp với quan phủ, cũng không chịu chữa bệnh cho gia quyến quan phủ. Đây mặc dù có thể mời được Hàn đại phu, vẫn là công lao của người nhĩ?”

Lâm Đàm nhớ lại chuyện cũ, cảm thán, “Tô bá bá đánh xe mang ta đến chỗ Hàn đại phu ngủ lại, cầu xin bà nhanh chóng ra cửa, nói có thai phụ khó sinh, chậm một chút sợ một xác hai mạng, Hàn đại phu không nói hai lời, liền vác theo hòm thuốc đi ra cùng chúng ta. Nhưng đợi đến khi xuống xe, thấy trước mặt là nhà quan, bà biết rõ phụ nữ mang thai ở bên trong là gia quyến quan phủ, xoay người định đi. Tô bá bá tức giận với bà, vô dụng, cha ta nghe hỏi ra ngoài mọi cách cầu khẩn, vô dụng, khi đó ta mới tám tuổi, ghé con không sợ cộp, chạy tới trước mặt bà ấy chất vấn, ‘Gia quyến quan phủ chẳng lẽ không phải là một cái mạng? Trong bụng gia quyến quan phủ chẳng lẽ không phải là một thai nhi vô tội? Người làm quan thân thể chẳng lẽ không phải máu và thịt, nên bị người coi khinh không nhìn?’ Hàn đại phu bị ta hỏi ngẩn người, nói, ‘Bình sinh ta ghét nhất là tham quan chèn ép dân chúng’. Cha ta phản ứng rất nhanh, lập lời thề tại chỗ, đời này kiếp này nhất định làm quan tốt, thanh quan, không bao giờ bắt nạt dân chúng, cũng tình nguyện lấy tài sản của riêng mình ra mua ba trăm mẫu ruộng tốt khắp Lương Nguyên, ruộng tốt lấy được dùng làm viện cứu giúp bố trí dân chúng, chữa chập kẻ góa bụa người già cô đơn, đứa bé bị vứt bỏ.” Như vậy, Hàn đại phu mới đồng ý đỡ đẻ cho nương ta.” d1en d4n1 3q21y d0n

Bà từng thề không giao thiệp với quan phủ, bà cũng thề sẽ không thấy chết mà không cứu bất cứ một bình dân nào. Lâm Phong lập viện cứu tế nhất định ban ơn cho mấy ngàn người thậm chí hơn vạn người nghèo khổ sở không chỗ nương tựa, bà đồng ý cứu La phu nhân, thì đồng nghĩa với cứu được rất nhiều người nghèo.

Nếu sự việc đã mở đầu, thì không thu lại được. Sau khi đỡ đẻ Lâm Hàn cho La phu nhân, Lâm Phong và Tô sư gia lại trăm phương ngàn kế khuyên bà chữa thương cho Lâm Khai, Lâm Đàm càng cựa vào mình tuổi còn nhỏ, ý vào Hàn đại phu có mấy phần yêu thích nàng, quấy nhiễu, quẩn quýt chặt lấy, cuối cùng khuyên được Hàn đại phu gặt đầu. Trải qua Hàn đại phu hết lòng điều trị, vết thương của Lâm Khai mới dần chuyển biến tốt, mấy năm gần đây đã không khác người bình thường.

Vết thương của Lâm Khai khỏi hẳn đương nhiên là chuyện tốt, chỉ có điều, sau khi vết thương của hắn tốt lên, Hàn đại phu lại liền như trước đây vẫn du bốn phương rồi. Đùng nói Lâm Phong và La phu nhân không giữ được bà, ngay cả Lâm Đàm tự ra tay, cũng không công mà phản. Chỉ có điều, trước khi chia tay Hàn đại phu tặng cho Lâm Đàm không ít bảo bối, ống tròn dài phun khí độc này chính là một trong số đó.

Son Gia Hủy nghe đến ngẩn người mê mẩn: “Thần y như vậy, đừng nói để cho bà xem bệnh chữa bệnh, chỉ cần có thể gặp mặt một lần, nhìn thấy phong thái của bà, cũng đủ an ủi đời này.”

Hương Hinh Ninh nắm lấy Lâm Đàm thăm vân: “A Đàm, bảo bối còn dư lại là gì? Nhanh lên, nói nghe một chút.”

Lâm Đàm đang định cười giải thích, nghe phía ngoài huyền não lên.

“Đây có phải đại đội nhân mã... Tới vì cái kia?” Mấy cô nương cùng nhau nhìn ra ngoài.

Đều là cô nương gia yêu kiều, bốn chữ “Bất kể thông dân” này như thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng được, không thể làm gì khác hơn là nói mơ hồ.

“Xem nào nhiệt, xem nào nhiệt.” Mặc dù ngượng ngùng nói ra, nhưng núp trong bóng tối còn vẫn không biết xấu hổ, mấy cô nương xúm lại, nhìn say sưa ngon lành.

Giọng nói bén nhọn của Sơn ngũ phu nhân truyền đến, “Lâm cô nương hồi lâu không về, chúng ta làm trường bối phải đi xem một chút chẳng phải là nên

sao? Tam tẩu, tẩu nhất định phải ngăn cản muội làm gì?”

Giọng tam phu nhân tối tăm, mơ hồ hàm chứa tức giận, “Nàng ấy chắc đi cùng Việt Tú Huyện chủ, Việt Tú Huyện chủ làm chủ nhân, rất chu đáo, nhất định có thể chiều đãi tốt cho nàng ấy, ngũ đệ muội là khách, cũng đừng quan tâm bậy bạ.”

La phu nhân cũng “A” một tiếng, “Ngũ phu nhân ngại hơi kỳ quái, Đại nha nhi nhà ta và Việt Tú Huyện chủ cùng đi ra ngoài, hai người cũng chưa trở lại, ngại không hề đề cập tới Việt Tú Huyện chủ, luôn miệng liến thoắng chỉ đề cập đến đại nha đầu nhà ta? Trong này sẽ không có cớ quái gì chứ?”

Son Gia Hủy vừa thẹn thùng, vừa ngượng ngùng, lại có mấy phần ngạc nhiên, “A Đàm, ngũ thẩm của ta không biết bị thần kinh gì, ta đều không hiểu rõ bà ấy, nhưng mà, La phu nhân giống như một chút cũng không lo lắng cho ngại.” Nào có người làm mẹ nào không lo lắng cho nữ nhi? Nhưng trong giọng nói của La phu nhân, một chút do dự, lo lắng đều không nghe ra được, rất thân nhiên.

Lâm Đàm vỗ vỗ nàng, mỉm cười nói: “Chúng ta ai với ai chứ, lời nói bên ngoài này đừng nói ra, ta cũng nghe được lời tam phu nhân nói, trong lòng rất cảm kích. A Hủy, ta nhận nhân tình này của bà.” Nhìn quanh ra ngoài, liếc nhìn La phu nhân hoàn toàn có khí thế, không khỏi vui lên, “Nương ta ấy, từ nhỏ đến lớn bà chưa thấy ta bị thua thiệt, chỉ có ta trêu cợt người khác, không có ai khác trêu cợt ta; chỉ có người khác trúng bẫy của ta, không có chuyện ta mắc bẫy người khác. A Hủy, ta quá thông minh mà, nương ta biết rõ.”

La phu nhân rất có lòng tin với a Đàm

Hương Hinh Ninh liếc nhìn Lâm Đàm một cái, “Ta thấy ngại cũng không phải ngại thích ăn thiệt thòi.”

Lâm Đàm tỏ vẻ hài lòng, “A Hinh, ngại hiểu rất rõ ta.”

Hương Hinh Ninh giận trách đánh nàng.

Cười nói, Lâm Đàm thấy bên ngoài náo loạn không sai biệt lắm, kêu Khổng Dương lên cản dận, “Đi âm thầm nói cho tam phu nhân, mặc kệ ngũ phu nhân đi. Bà ta ấy mà, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Khổng Dương đáp ứng, cơ trí xuyên qua rừng cây, vòng qua đường xa, thừa dịp lúc mọi người đang náo loạn đến vui vẻ, lặng lẽ chạy tới bên cạnh tam phu nhân.

Tam phu nhân mệt mỏi phát tay, “Ta mặc kệ rồi, tùy các ngại thôi.” Kéo tay La phu nhân, lại kêu mấy vị phu nhân thường ngày quan hệ tốt, “Chúng ta trở về, làm vui vẻ cả buổi.” Chậm rãi quay về phòng khách.

Hương Hinh Ninh ngạc nhiên nói: “Có sẵn náo nhiệt, vì sao không xem?”

Lâm Đàm sâu kín thờ dài, “Tam phu nhân là trưởng giả phúc hậu.” Bà nghe được lời Khổng Dương nói, biết Lâm Đàm không có việc gì, liền không muốn chen vào cái gì nữa, tuyệt đối không có ý tứ muốn nhìn ngũ phu nhân xui xẻo hoặc Việt Tú huyện chủ xui xẻo. Không thể không nói, tam phu nhân phúc hậu, cũng am hiểu sâu đạo lý bo bo giữ mình, có phần phần rõ nội tình, có thể không nhìn liền không nhìn, nhìn cũng không có gì hay.

Nhưng mà, người am hiểu sâu đạo lý bo bo giữ mình như bà, cổ tình khi Lâm Đàm biến mất không thấy, ngũ phu nhân khua chiêng gõ trống muốn dẫn mọi người ra ngoài tìm người thì đưa mình ra ngăn cản, có thể nhìn ra bà cũng không phải người tránh thị phi, mà biết có việc gì nên làm việc gì không nên làm. Bậc trưởng giả như vậy, thật sự khiến cho người ta tôn trọng.

Ngũ phu nhân mang theo một đám ngại nhiều chuyện nghênh ngang, chuyện trò vui vẻ đi tới viện của Việt Tú Huyện chủ.

“Haizz, Khang Vương Điện hạ tất nhiên danh dự tổn hao nhiều, Việt Tú Huyện chủ càng thêm vạn kiếp bất phục.” Lâm Đàm nhìn đám ngại xa xa, thương xót nói.

Cho dù bắt được “Gian” của Khang Vương, phủ An Bình Quận Vương cũng không dám làm gì Khang Vương, càng không có biện pháp nào khiến Khang Vương cưới Việt Tú Huyện chủ — không có đạo lý đường huynh muội lấy nhau. Thanh danh của Việt Tú Huyện chủ hỏng rồi, nam nhân làm hỏng thanh danh của nàng hiện giờ lại không gả được, đời này của nàng coi như xong rồi, triệt để xong rồi.

“Đáng đời! Nàng ta định hại người như thế nào!” Son Gia Hủy hận đến cắn răng.

Hương Hinh Ninh xòe bàn tay ra, giống như Việt Tú Huyện chủ đang đứng trước mặt, hung ác đánh hai chưởng.

Đây may nhờ Lâm Đàm cơ trí, nghĩ cách thoát hiểm, nếu như sơ ý là mắc lừa, vào lúc này người nằm chung một chỗ với Khang Vương chính là Lâm Đàm rồi — dưới con mắt của mọi người phát hiện cùng giường chung gối với Khang Vương. Lâm Đàm có thể làm sao? Tính tình quyết liệt liền tự vận, tính tình mềm yếu liền xấu hổ nhịn nhục gả cho Khang Vương, được một chiếc kiệu nhỏ đưa vào Khang Vương phủ, từ đó về sau trải qua cuộc sống tối tăm không có ánh mặt trời. Tóm lại đều phá hủy.

Mặc dù biết rõ kết quả của Việt Tú Huyện chủ sẽ cực kỳ bi thảm, nhưng trong lòng Lâm Đàm, Son Gia Hủy, Hương Hinh Ninh đều không có một chút đồng tình nào với nàng ta.

Việt Tú Huyện chủ có thể hủy người khác, người khác tại sao không thể hủy nàng ta.

Cái gọi là mang tảng đá đập chân mình, tự chui đầu vào rọ, tự rước lấy nhục, tự làm tự chịu.

“Tiếp theo chúng ta sẽ nghe được cái gì?” Hai mắt Hường Hình Ninh lóe sáng như sao, đầy cõi lòng mong đợi.

“Có lẽ là tiếng thét chói tai đi.” Sơn Gia Hủy và Lâm Đàm đồng thời cười nói.

“A —” Trong viện quả nhiên truyền ra tiếng thét chói tai thê lương, dọa người.

May mà ban ngày, nếu buổi tối nghe được tiếng kêu như thế, có thể hù dọa người nhất gan gây ra chết người.

“Kịch hay bắt đầu rồi!” Thần kinh ba người đồng thời run lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

“A — a —” Tiếng thét chói tai vang dội trong khoảng không phủ An Bình Quận Vương, thật lâu không dứt.

Khóe mắt Lâm Đàm co rút mãi.

Việt Tú Huyện chủ quả nhiên là một người ngu ngốc, đến lúc này chỉ biết liều mạng la to, người không ngại thiếu não nhiệt sao? Hay là chê người không biết đủ nhiều, định đưa tới nhiều thêm mấy chuyện tốt? Chuyện xấu ấy, Huyện chủ cô nương, gặp phải chuyện xấu người trước tiên phải che giấu, mà không phải dùng hết hơi sức của người mở chuyện xấu này ra, khiến càng nhiều người nhìn thấy!

“Đồ ngu ngốc.” Sơn Gia Hủy và Hường Hình Ninh đều tỏ vẻ khinh bỉ.

Thật ra thì lòng hiếu kỳ của Hường Hình Ninh rất nồng đậm, rất muốn đi vào xem não nhiệt một chút, nhưng biết rõ bên trong còn có một Khang Vương bị đánh ngã, Khang Vương đang nằm bên cạnh Việt Tú Huyện chủ không mặc áo ngoài, hiếu kỳ đi nữa cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, ở bên ngoài chờ không.

Vì vậy, nàng cảm thấy rất không đã ghiền, thật đáng tiếc.

Chỉ có điều, nỗi tiếc nuối này của nàng, rất nhanh được đền bù.

Bởi vì Việt Tú Huyện chủ liều mạng thê lương thét chói tai, tiếng thét này truyền đi rất xa, đều kinh động những khách nam kia.

Hoài Viễn Vương tai thính nhất tinh, nghe được tiếng thét chói tai đầu tiên, bởi vì có hấn nhắc nhở, đám người An Bình Quận Vương, Thế tử nghiêng tai lắng nghe, cũng đã nghe thấy.

Đúng vậy, Hoài Viễn Vương nói không sai, quả thật có tiếng nữ tử thét chói tai, rất cao, chất chứa, liên tục không ngừng.

Mặc dù An Bình Quận Vương rất xem thường nữ tử, cũng từ trước đến giờ không đặt nữ tử của Quận Vương phủ vào trong lòng, nhưng có nhiều khách ở đây như vậy, tiếng thét chói tai này nếu như chói tai như thế, ông cũng không thể giả bộ như không biết, liền bồi tội với mọi người, “Quấy nhiễu tai của chư vị, bôn Vương thật sự xin lỗi.” Lại lệnh cho Thế tử Cao Hiển, “Mau đi xem xem có chuyện gì, nhanh chóng xử trí, đừng quấy nhiễu khách khứa.” Nói đến sau cùng, giọng nói đã nghiêm nghị khác thường.

Cao Hiển vâng vâng, bồi tội với mọi người, liền bước nhanh rời đi.

Hoài Viễn Vương đứng lên, “Bôn Vương ngồi đã lâu, eo lưng hơi tê dại, đang định đi chung quanh một chút.”

Cao Hiển cân nhắc ý tứ của hấn, cười theo nói: “Vậy thì tốt, nếu không đại Điện hạ đi cùng tiểu đệ?” Thấy Hoài Viễn Vương gật đầu, trong lòng thả lỏng, may mà mình không đoán sai.

Hoài Viễn Vương định đi, người xung phong nhận việc đi theo liền không ít, trừ thị vệ, người hầu hạ của hấn ra, còn có mấy vị quan viên thành An Định, Lâm Khai, huynh đệ Hường thị, chư huynh đệ Sơn gia, v.v..., cũng công bố muốn giải rượu, đi dạo, đi theo sau lưng Hoài Viễn Vương ra cửa, thanh thế to lớn đi về phía có tiếng thét chói tai truyền đến.

“Hazz, sao Điện hạ lại có hứng thú với chuyện trong nhà như vậy?” Đặng Hợp lặng lẽ hỏi Khuông tiên sinh.

Khuông tiên sinh vui sướng khi người gặp họa cười cười, “Chờ đến rồi người sẽ biết rõ.”

Đặng Hợp không hiểu ra sao.

Cao Hiến và đoàn người Hoài Viễn Vương đi vào bên trong, thấy cách viện của Việt Tú Huyện chủ càng lúc càng gần, trong lòng chợt rỗi lên, “Điện hạ, phong cảnh bên kia không đẹp, tiểu đệ theo ngài đến trong rừng đào đi dạo, như thế nào?” Muốn dẫn Hoài Viễn Vương đến nơi khác.

Nhưng đến lúc này, nào còn tùy theo hắn được?

Không đợi Hoài Viễn Vương mở miệng, tự có đám thị vệ, quan viên cười ha hả với hắn, “Cũng sắp đến, cũng sắp đến, chúng ta đi qua một chút xem rốt cuộc có chuyện gì.” Không nói lời gì, vây lấy hắn đi vào bên trong.

Cao Hiến không ngừng kêu khổ trong lòng.

Hắn biết, hôm nay sợ rằng Việt Tú Huyện chủ sẽ gặp phải chuyện lớn gì.

Sau khi đến, quả nhiên, Việt Tú Huyện chủ chân trần, tóc tai bù xù, giống như nỏ diên chạy loạn trong phòng, không ngừng thê lương thét chói tai, các thị nữ phu nhân hết sức muốn ngăn cản nằng, nhưng người phát điên có sức lực ngược lại lớn, nào ngăn được nằng? Hoảng loạn không dứt.

Mà trên giường hỗn độn, Khang Vương ngây ngốc ngồi đó, chỉ mặc áo trong giống như Việt Tú Huyện chủ, búi tóc tán loạn, gương mặt ửng đỏ, ngược lại thật sự giống như mới vừa... Mây mưa một lần.

Khang Vương giùng giởng định rời giường, nhưng mà giờ phút này cả người hắn vô lực, thêm nữa bên cạnh có hai nữ tử có dáng vẻ như thị nữ đứng đó, vờn vàng dè hân xuống, hắn không thể động đậy.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Tất cả trước mặt, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể hiểu được, dĩ nhiên là Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ... Cái kia, bị phát hiện rồi, Việt Tú Huyện chủ làm ra chuyện xấu hổ như vậy đương nhiên không có cách nào gặp người, không chịu nổi đả kích này, mới có thể đột nhiên phát điên...

Cả người Cao Hiến lạnh lẽo, đôi môi mấp máy, lại nói không ra lời.

“Khang Vương Điện hạ sao có thể như vậy chứ? Việt Tú Huyện chủ là đường muội không ngoài năm đời của ngài.” Đặng Hợp quá chính trực, mắt thấy tình cảnh như vậy, tức giận bất bình la ầm lên.

“Đúng vậy, Khang Vương Điện hạ đây thật sự quá đáng rồi! Huynh muội loạn luân!” Bọn thị vệ của Hoài Viễn Vương rồi rít ồ ào lên.

Hoài Viễn Vương là hạng người gì, có tài cán gì, mỗi người bọn họ đều biết rất rõ ràng. Nhưng vì sao trong Kinh thành lại có lời đồn đại Hoài Viễn Vương đam mê chém giết, mắng phu chứ? Dĩ nhiên không phải có lửa làm sao có khói, là người có tâm cố ý truyền đi. Nhưng người có tâm này là ai? Còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là mấy đệ đệ tốt kia của Hoài Viễn Vương rồi.

Trong lòng thuộc hạ của Hoài Viễn Vương vẫn nén lấy cơn tức, bất bình thay Điện hạ của bọn họ rồi, bây giờ nhìn thấy Khang Vương xui xẻo, trong lòng thật sự mở cờ trong bụng, sao có thể không nhân cơ hội nói mấy câu khó nghe? Lập tức liền ngơoi một câu ta một câu nói lời ghê tởm lên Khang Vương, nói hắn hết sức không chịu nổi.

Khang Vương vô lực ngồi trên giường, mặt hết đỏ lại trắng, hết trắng lại đỏ.

Việt Tú Huyện chủ vẫn còn tiếp tục nổi điên.

Mấy người Sơn ngũ phu nhân ngây ngốc.

Họ vốn hào hứng bùng bùng tới bắt gian của Lâm Đàm, ai ngờ sau khi đi vào không nhìn thấy Lâm Đàm, lại nhìn thấy Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ hai đường huynh muội này nằm song song trên giường, mỗi một người đều hời hợt cả ruột. Hôm nay là ngày gì, lại bắt được gian của Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ?

Chuyện này nhưng nào loạn rồi.

Khang Vương là con thứ của Hoàng đế, mẹ đẻ Phùng quý phi là phi tử có vị thế cao nhất trong Hậu cung, mặc dù không phải là Hoàng hậu, cũng có thể coi như phó Hoàng hậu. Khang Vương là con yêu của bà ấy, một Hoàng tử như vậy, địa vị đương nhiên cũng hết sức tôn quý, bắt gian hắn, chỉ sợ người nào bắt được kẻ đó xui xẻo! Hơn nữa lại để cho người ta nhìn ghen hòng trên trời chính là, đi chung một chỗ với Khang Vương chính là Việt Tú Huyện chủ, là đường muội không quá năm đời của hắn, lời này truyền đi càng trở nên khó nghe, quả thật là huynh muội loạn luân! — Ai gặp phải chuyện này, người đó cũng xui xẻo theo! Thấy được chuyện không nên nhìn, nghe được chuyện không nên nghe, biết chuyện không nên biết, tất cả đều là đại kỵ trong cuộc sống, đại kỵ trên quan trường. Một khi không cẩn thận, ngay cả tính mệnh cũng đền theo vào là có khả năng.

Nhóm nữ nhân vốn say mê cuồng nhiệt, giờ phút này tất cả đều sắc mặt tím bầm, ánh mắt tan rã, sợ hết hồn hết vía, kinh hồn bạt vía, hoang mang lo sợ.

Sơn ngũ phu nhân người dẫn đầu này càng đầu óc choáng váng hơn, hận không thể đưa tay, hung hăng quất mình một bạt tai.

Nếu như trên đời có bán thuốc hối hận, cho dù đắt đến cỡ nào Sơn ngũ phu nhân nhất định sẽ không tiếc số tiền lớn mà mua vào, khiến thời gian trở lại sáng sớm ngày hôm nay, trở lại lúc bà còn không mang theo người đi vào bắt kẻ thông dâm...

“Tú nhi, Tú nhi!” Quận Vương phi mặt hoảng loạn, lao đảo chạy vào trong phòng, trong miệng gọi con gái của bà.

Việt Tú Huyện chủ vẫn đang điên cuồng, nhìn thấy Quận Vương phi, trong ánh mắt lại có sáng rõ, một đầu lao vào trong ngực Quận Vương phi.

“Không sợ, nữ nhi ngoan, không sợ.” Quận Vương phi an ủi con gái yêu, nước mắt chảy xuống.

“Còn nữ nhi ngoan cái gì, đã ngoan đến trong ngực đường huynh đi, ngoan đến lên giường với Khang Vương đi!” Trong đám người có người thô giọng trầm thấp nói.

Nhiều người, cũng không biết rõ ràng là ai.

Tần Vũ Dương một tên thị vệ khác của Hoài Viễn Vương lập tức tỏ vẻ phản đối, “Nói chuyện Huyện chủ làm gì? Huyện chủ rõ ràng bị ép buộc, đều do Khang Vương làm nghiệt!”

Các thị vệ khác rối rít phụ họa, “Đúng vậy, nói Huyện chủ là sao? Huyện chủ là cô nương tốt bằng thanh ngọc khiết, tất cả đều do Khang Vương ép, nhìn xem, liền ép điên một cô nương đang êm đẹp rồi!” Trăm miệng một lời nói chuyện thay Việt Tú Huyện chủ, nhất trí khiển trách Khang Vương.

Đây là nhất định. Thị vệ Hoài Viễn Vương và Việt Tú Huyện chủ không thù không oán, đã sớm nhìn không vừa mắt Khang Vương. Lúc này dĩ nhiên toàn bộ hỏa lực đều nhắm vào Khang Vương, giải vây cho Việt Tú Huyện chủ.

Đều là người hành quân đánh giặc, tự nhiên biết đạo lý tập trung binh lực đánh một kẻ địch.

Ánh mắt Quận Vương phi âm trầm, quét qua từng người ở đây, “Lời này của chư vị là từ đâu tới? Tiểu nữ cũng chỉ thỉnh thoảng bị động kinh mà thôi, quấy rầy thanh tĩnh của chư vị. An Bình Quận Vương phủ cảm thấy vô cùng có lỗi. Bảo Châu, Ngân Châu, mời chư vị khách quý trở về, Thế tử, còn không mau cùng khách nhân trở về chỗ ngồi?”

Cao Hiến cười khỏ vãi một cái thật sâu, “Dạ, mẫu phi.”

Tần Vũ Dương và thị vệ mặc kệ, chỉ vào Khang Vương trên giường nhỏ cười hỏi: “Huyện chủ phát động kinh, như vậy còn vị Khang vương Điện hạ quần áo xốc xếch này thì sao, là xảy ra chuyện gì? Kính xin Vương phi chỉ rõ.”

Quận Vương phi vỗ nhè nhẹ thân thể nữ nhi phát run trong ngực, ném qua một ánh mắt oán độc về phía đám người Tần Vũ Dương.

Trong ánh mắt kia hàm chứa quá nhiều hận thù cùng độc ác, nếu là người nhất gan, giống như liếc mắt nhìn sẽ bị ngã xuống đất bỏ mình.

Chỉ có điều Tần Vũ Dương là người có kinh nghiệm chiến trường, sát khí trên người rất nặng, cái trừng nhìn này của Quận Vương phi, hẳn vốn không để ở trong lòng, vẫn như trước cố ý hỏi: “Khang Vương Điện hạ ở trong phòng của đường muội, hơn nữa quần áo xốc xếch, xin Vương phi cho một giải thích.”

Quận Vương phi định thay con gái của bà giải vây, đám người Tần Vũ Dương vốn sẽ không quan tâm. Nhưng mà, muốn để cho bọn họ nhẹ nhàng bỏ qua cho Khang Vương, điều này sao có thể.

Quận Vương phi trợn mắt nhìn Tần Vũ Dương mấy lần, cắn giận chuyển sang Hoài Viễn Vương, cứng rắn hỏi “Đại Điện hạ, ngài nói đi?”

Người dưới của người không hiểu chuyện, cố gắng phải quay lớn chuyện, sẽ không phải vì làm khó dễ cho An Bình Quận Vương phủ chúng ta chứ? An Bình Quận Vương phủ dốc sức chiêu đãi người, cũng không làm chuyện không phải với người!

Hoài Viễn Vương thân nhiên liếc nhìn Khang Vương trên giường nhỏ, trầm giọng nói: “Nhiệm vụ của bốn Vương lại có thể ở trong phòng của Việt Tú Huyện chủ, chuyện này tất cả vài chục người ở đây đều nhìn thấy, trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, sớm muộn cũng sẽ lan truyền ra ngoài. Vì danh tiếng của nhị đệ, chuyện này phải tra ra chân tướng rõ ràng, trả lại trong sạch cho nhị đệ của bốn Vương.”

Không đồng ý với Quận Vương phi định chuyện lớn như vậy hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có.

“Đại Điện hạ ngài...” Quận Vương phi trợn mắt nhìn Hoài Viễn Vương.

An Bình Quận Vương cũng xanh mặt chạy đến.

Chuyện đã truyền tới trong tai ông.

Nhìn một màn lộn xộn hồng hồng trước mắt này, An Bình Quận Vương tức giận đến toàn thân phát run, “Nghịch nữ, nghịch nữ!” Rút một thanh bảo kiếm từ bên hông một người thị vệ, liền định đâm về phía Việt Tú Huyện chủ!

“Đừng mà, Vương gia!” Quận Vương phi ôm chặt Việt Tú Huyện chủ, hoảng sợ kêu to.

Quận Vương phi đau lòng nữ nhi, đó là thịt rớt từ trên người bà xuống, sao có thể nhìn con bé không công chịu chết? An Bình Quận Vương cũng là vì tư lợi, nhất gan sợ phiền phức, hận không thể lập tức giết Việt Tú Huyện chủ, kết thúc tốt đẹp chuyện này. Cũng không đắc tội Khang Vương, lại không để cho Hoài Viễn Vương bắt được nhược điểm.

Người vừa chết, rất nhiều chuyện đã nói không rõ.

“Chuyện này chưa tra rõ, thúc phụ sợ rằng không được giết người bừa bãi như vậy. Cần tra rõ chân tướng sự thật, sau đó định đoạt tiếp.” Hoài Viễn vương đứng lẳng lẳng trong đám người, thâm trầm như đầm nước sâu, sừng sững như núi, “Huynh muội loạn luân, việc này liên quan trọng đại, nếu Việt Tú Huyện chủ bị ép buộc, Khang Vương tự mình trả cho nàng ấy một công đạo. Nếu Việt Tú Huyện chủ không biết liêm sỉ chủ động quyến rũ đường huynh, nhị Hoàng tử Khang Vương Điện hạ...”

Nói đến đây, hần dừng lại.

Mọi người không khỏi toàn bộ nghiêng tai lắng nghe.

Hoài Viễn Vương nhìn mọi người chung quanh, vô tình phun ra một chữ, “Chết.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Trong phòng yên lặng như tờ.

Ngay cả Việt Tú Huyện chủ ở trong ngực Quận Vương phi cũng quên khóc thút thít.

Nàng giống như mọi người, tất cả đều sợ đến ngậy người rồi.

Hoài Viễn Vương nói rất đường hoàng, “Không được giết người bừa bãi như vậy” “Trả cho nàng một công đạo” “Cần tra rõ chân tướng sự thật, sau đó định đoạt tiếp”, nhưng hàm nghĩa sau lưng của lời nói cũng rất tàn nhẫn, rõ ràng đang nói cho tất cả người ở đây, chuyện này không thể bỏ qua, hoặc đội toàn bộ nước đục lên trên người Khang Vương, hoặc Việt Tú Huyện chủ chết!

Đối với An Bình Quận Vương phủ mà nói, chuyện này thật sự quá khó mà quyết định. Đội nước đục lên trên người Khang Vương, bọn họ thật sự không có gan này, nhưng nếu như không đẩy trách nhiệm lên người Khang vương, Việt Tú Huyện chủ liền không cứu được. Nàng cho dù không tốt cũng là nữ hài nhi con vợ cả của An Bình Quận Vương và Quận Vương phi, chẳng lẽ An Bình Quận Vương phủ có thể thừa nhận đức hạnh nàng có thua thiệt, cố ý quyến rũ đường huynh? Chuyện này không chỉ có ý nghĩa An Bình Quận Vương phủ sẽ chết một vị Huyện chủ, mà quét sạch danh tiếng cả phủ Quận Vương, danh dự bừa bãi.

Việt Tú Huyện chủ bị sợ đến hồn bay phách tán. Hoài Viễn vương đây là muốn bức tử ta sao? Tại sao hần lại hận ta như vậy? Hần rõ ràng biết phụ vương ta và ca ca không dám đắc tội Khang vương, thà rằng hy sinh ta cũng sẽ không đắc tội Khang vương... Ta, ta mạo phạm hần lúc nào, hần nhất định phải đưa ta vào chỗ chết? Việt Tú Huyện chủ giống như giữa mùa đông rơi vào trong động băng, toàn thân lạnh lẽo, hàm răng phía trên và hàm răng phía dưới đánh thẳng vào nhau.

Nếu như nói vừa bắt đầu khi bị đám người Sơn ngũ phu nhân “Bắt kẻ thông dâm” tại giường, nàng tức giận, hoảng sợ, giả điên, vào lúc này nàng chính là thật sự muốn điên rồi, tuyệt vọng muốn điên rồi.

“Nương, ngài cứu con, mau cứu con!” Lời nói của nàng đã không mạch lạc năn nỉ Quận Vương phi.

Tìm Quận Vương phi như đao cắt, “Yên tâm, nương chính là liều cái mạng này, cũng sẽ cứu con!” Ai muốn giết nữ nhi của bà, trừ phi đạp thân thể của bà mà đi qua! Bà cũng không tin, thân là đường đường An Bình Quận Vương phi, cõi đời này sẽ có người tùy tiện tiện muốn tính mạng của bà! d1en d4nl 3q2ly d0n

Quận Vương phi trợn mắt nhìn Hoài Viễn Vương, trong ánh mắt thiêu đốt lửa giận hùng hục, sắp thiêu đốt chính bà. Là người này, chính là người trước mặt này, cái gọi là đại Hoàng tử Điện hạ này, đồn An Bình Quận Vương phủ đến nông nỗi khó có thể chọn lựa, tiến lùi đều khó! Đồn nữ nhi của bà đến mức độ nguy hiểm, tới gần bước đường cùng!

“Đại Điện hạ nói như vậy là có ý gì?” Quận Vương phi cứng rắn nói, “Còn phải tra chân tướng sự thật gì, chân tướng sự thật không phải là Khang Vương Điện hạ bị người tính kế, lâm vào khuê phòng nữ nhi ta, bị người có tâm tùy ý bêu xấu sao? Chuyện này nữ nhi của ta không sai, Khang Vương Điện hạ càng không có lỗi, sai ấy là kẻ bụng dạ sao khó lường, cố ý mưu hại người! Đại Điện hạ, đây là chuyện nhà của phủ An Bình Quận Vương ta, không liên quan đến đại Điện hạ, mời ngài về đi!”

Việt Tú Huyện chủ núp trong ngực Quận Vương phi, run lấy bầy, lúc này thật sự đầu đầy mơ màng. Mấy ngày trước Quận Vương phi còn dạy nàng không được xem thường Hoài Viễn Vương, sao bây giờ bản thân Quận Vương phi lại không chút khách khí nào lên với hần chứ?

Việt Tú Huyện chủ nào có thể nghĩ đến, lúc đó Quận Vương phi tâm bình khí hòa, lý trí vẫn còn, hiện giờ con gái yêu rơi vào đường cùng, Quận Vương phi nào còn để ý được nhiều?

Quận Vương phi mở lời kêu ngao, không đợi thị vệ, người hầu của Hoài Viễn Vương ra mặt bác bỏ, An Bình Quận Vương lật mặt trước, “Có đại Điện

con không an thật con, chẳng lẽ ông định tận mắt nhìn thấy Việt Tú chết? Đừng mà, cứu Việt Tú, cứu Việt Tú...” Liền mạng ôm chặt Việt Tú Huyện chủ, hai tay giống như kim sắt, cho dù là ai cũng cạy không ra.

Con người đến lúc quan trọng, thường sẽ bạo phát ra lực lượng bình thường còn không có.

Cao Diên tỏ vẻ không đành lòng, mời An Bình Quận Vương sang bên, nhỏ giọng cầu cạnh vì Quận Vương phi, Việt Tú Huyện chủ, “Phụ Vương, có thể điều tra xong rồi định đoạt tiếp không? Việt Tú chết là chuyện nhỏ, mẫu phi chẳng phải sẽ đau lòng muốn chết?”

Tất cả trên mặt An Bình Quận Vương đều là vẻ căm hận, “Mẫu phi người không có bản lĩnh gì khác, chỉ biết một mực nuông chiều nữ nhi! Xem xem bà ấy đã nuông chiều Việt Tú thành cái dạng gì rồi? Con còn nói để cho ta điều tra, con mở to hai mắt ra nhìn xem, điều tra như thế nào? Viện của nó, địa bàn của nó, người làm bị đuổi đi sạch sẽ, nó và... Nó và Khang Vương... Haizzz, nếu nói nó không cố ý quyến rũ, ai tin? A Diên, con đừng nói nữa, tâm ý phụ vương đã quyết, chuyện hôm nay, cái nôi đen này Việt Tú công cũng phải công, không công cũng phải công!”

“Nhưng mà...” Cao Diên vẫn còn do dự.

“Nhưng mà cái gì?” An Bình Quận Vương lờ mờ nhíu mày, “Chẳng lẽ để Khang Vương công nôi đen? A Diên, con không sợ thì phi, nhưng phụ vương rất sợ!”

Cao Diên không khỏi cười khổ. An Bình Quận Vương không dám đắc tội Khang Vương, hẳn sao dám?

Đây chính là con yêu của Phùng quý phi, nhị Hoàng tì Khang Vương Diện hạ.

Nếu dụ dỗ nhị Hoàng tì, ảnh hưởng đến danh tiếng đẹp đẽ của nhị Hoàng tì, Phùng quý phi sẽ như thế nào, Phùng gia sẽ như thế nào... Cao Diên không khỏi rùng mình.

Hậu quả thật sự khó mà lường được.

“Nếu như có thể không đắc tội Khang Vương, Việt Tú lại không phải chết, là được rồi.” Cao Diên thở dài.

An Bình Quận Vương nhúc nhích đầu, hạ thấp giọng trách cứ: “Con không nghe lời vừa rồi của Hoài Viễn Vương sao? Hoặc Việt Tú Huyện chủ chết, hoặc chính là Khang Vương dùng sức mạnh với Việt tú, haizzz, con nói chúng ta đây là đồ phải nắm móc gì đây, lăn lộn vào trong tranh đấu của hai huynh đệ bọn họ?”

Cao Diên lắc đầu khổ sở, “Đúng vậy, huynh đệ hai người bọn họ muốn đấu, đành lời An Bình Quận Vương phải xuống nước. Hoài Viễn Vương cũng không phải nhằm vào Việt Tú, rõ ràng muốn cho Khang Vương đẹp mắt. Chúng ta hy sinh Việt Tú, Hoài Viễn Vương cũng sẽ không hài lòng, Khang Vương cũng đã mất mặt mũi, phụ vương, chúng ta làm như thế nào, tóm lại ở trước mặt hai vị Hoàng tì cũng không chiếm được thứ tốt gì”

Hai cha con thương lượng đi thương lượng lại, đầu lớn như cái đầu.

Tai họa bất ngờ, đây thật sự là tai họa bất ngờ.

Lâm Khai một mực thờ ơ lạnh nhạt, thấy sắc mặt Khang Vương mặc dù biến chuyển tới biến chuyển đi, nhưng thuiy chung không nói một lời, mặc kệ mọi người bàn luận như thế nào, chầm chọc kẻ khổ, cũng có thể giữ yên lặng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Định lực của người này thế mà không tệ, còn biết vào lúc tình thế bất lợi cho mình, miễn mở miệng tượng.

Mặc dù hôm nay dễ như trở bàn tay thiết kế hấn, nhưng nam tử quân áo không ngay ngắn trước mắt này, thật sự không thể khinh thường.

-----Puck.d.d.l.q.d-----

“Tránh ra!” Bên ngoài vang lên tiếng quát của quân sĩ.

An Bình Quận Vương không khỏi cau mày, “Bốn Vương đã sai người bao bọc vây quanh viện này, những người không có nhiệm vụ, nhất định không cho phép vào. Ai dám xông loạn?”

Một người trung niên trầm mặt đứng ở cửa chính.

Vóc người ông ta trung đẳng, sắc mặt hơi vàng, ngũ quan không hề thấy khác ngày thường như thế nào, nhưng trong đôi mắt lại lại trầm tĩnh như thần, rất sáng rọi.

“Quốc cứu gia, ngài đã tới!” An Bình Quận Vương thấy người trung niên này, giống như thấy cứu tinh, hàm chứa lệ nóng lão đảo hai bước tiến lên đón, “Ngài đã tới,

nơi này chờ ngài tới chỉ trì công đạo rồi!

Người nọ là ca ca của Phụng quý phi, Phụng Quốc
Thắng.

Phòng Quốc Thắng dùng ánh mắt tối tăm đánh giá người trong phòng, phát phát tay, “Đẫn người vào đi!” di ien n# dang# yuklle e# q quiq on

Một thị nữ mười lăm mười sáu tuổi đầu tóc tán loạn bị dẫn vào, trời gô, mặt tím xanh, vết thương chồng chất, hiển nhiên mới vừa bị nghiêm hình tra khảo. Nàng ta bị quân sĩ thô lỗ ngang ngược ném xuống đất, rên rĩ khổ sở, hồi lâu không ngóc đầu lên được.

Phùng Quốc Thẳng đứng ánh mắt chán ghét nhìn nàng ta, lớn tiếng nói: “Nữ tì này là đại nha đầu Xuân Doanh trong phòng Việt Tú Huyện chủ, hề là chuyện lớn nhỏ trong viện của Huyện chủ, đều do nữ tì này nắm giữ. Ngày hôm trước Huyện chủ chính là vì một chuyện nhỏ trách mắng nàng ta, trong lòng Xuân Doanh ôm hận, liền thiết kế hãm hại Việt Tú Huyện chủ. Chuyện ngày hôm nay đều do một tay nàng ta thúc đẩy, không giết chết nàng ta, khó tiêu mối hận trong lòng ta!” Rút bội đao từ bên hông ra, nhanh chóng tàn nhẫn, liền muốn chặt đầu Xuân Doanh xuống!

Một đao kia của ông ta nên quả thật chém chết Xuân Doanh, sẽ lấy khăn cùng mà Xuân Doanh đồng ý ký tên ra, uy ép lời đúng, vừa đấm vừa xoa, khiến cho mọi người ở đây thừa nhận Khang Vương và Việt Tú Huyền chửi đều bị hăm hại, đại khái không phải là việc khó.

Ông ta nhanh, Hoài Viễn Vương còn nhanh hơn ông ta, thuận tay cầm một đế nền bằng đồng thau trên bàn lên, chặn lại trường đao sáng loáng của ông ta!

Hai bên giằng co, ánh mắt Phùng Quốc Thắng lạnh lẽo thấu xương, Hoài Viễn Vương vẫn tỉnh táo, tỉnh mịch, không biến sắc.

“Phùng đại nhân không khỏi quá nóng nảy rồi.” Hoài Viễn Vương chậm rãi nói, “Vì tra rõ chân tướng sự thật, trả lại trong sạch cho nhị đệ, vẫn giao nha đầu này cho quan lại nha môn thẩm tra, điều tra vì sao nàng ta mưu hại Huyền chui, cấu kết Huyền chui như thế nào, tra ra manh mối rõ ràng cho thỏa đáng, Phùng đại nhân người cứ nói đi?”

Lời nói của Phùng Quốc Thắng giống như từng từ từng chữ nặn từ trong kẽ răng ra, vô cùng âm trầm, “Hoài Viễn Vương Điện hạ cần gì dồn ép không tha, ngài biết rõ ràng, Khang Vương Điện hạ bị người oan uổng!”

“Bị người oan uổng, vậy là chuyện không bình thường rồi.” Hoài Viễn Vương tỏ vẻ thân nhiên nói, “Từ khi bốn Vương ra đời cho đến nay, không biết bị người oan uổng bao nhiêu lần rồi, hãm hại bao nhiêu bận rồi, cũng không thái thái bình bình sống đến bây giờ? Phùng đại nhân, mọi chuyện phải tra cho thỏa đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25

Phùng Quốc Thắng nhướng hai chân mày rậm lên, ánh mắt âm trầm đến sắp nặn ra nước.

Ông và Hoài Viễn Vương đều rõ ràng, chuyện này cho dù động tĩnh quá lớn, Khang Vương cũng sẽ không vì vậy mà chịu phạt — lấy bao che của Thái hậu, lấy quyền thế của Phùng gia, lấy thân phận của nhị Hoàng tử, một chuyện phong lưu nhỏ bé như vậy, không ai sẽ truy cứu tới cùng — nhưng vấn đề là, chuyện này càng làm âm ỉ, càng bất lợi cho danh dự của Khang Vương, lúc trước Phùng gia đủ loại khổ tâm làm việc, nói không chừng đều uống phí tâm huyết.

Đối với một Hoàng tử có chí đoạt trừ mà nói, tầm quan trọng của danh dự, không cần nói cũng biết.

Bên cạnh Khang Vương có hai thị nữ đứng hầu, nhìn thấy Phùng Quốc Thắng đi vào, liền không tiếng động lui ra. Trong phòng nhiều người, bọn họ cũng không khiến người khác chú ý, không lâu lắm liền hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Khang Vương khoác áo đứng lên, đi tới trước mặt Hoài Viễn Vương và Phùng Quốc Thắng, vái một cái thật sâu, cất cao giọng nói: “Đại ca, cậu, Cao Nguyên Vĩ cháu không thẹn với lương tâm, xin đại ca và cậu dụng lòng điều tra, trả cho cháu một trong sạch!”

Về mặt trời quang trăng sáng, chuyện không có gì không thể nói với người.

“Nhị Hoàng tử đây là có ý gì? Chẳng lẽ là Tú nhi nhà ta quyến rũ ngài sao?” Quận Vương phi khẽ kêu lên.

Bà lo lắng cho sống chết của nữ nhi, bây giờ đã có phần không kiềm chế được nổi lòng, bình thường bà không dám đắc tội Hoài Viễn Vương, Khang Vương, cũng không dám mặt đối mặt hô to gọi nhỏ.

Khang Vương và Phùng Quốc Thắng đồng thời cau mày.

Mới vừa rồi Phùng Quốc Thắng đã muốn đẩy tất cả tội lỗi lên trên người thị nữ Xuân Doanh, rõ ràng không có ý tứ làm khó Việt Tú Huyện chủ, cũng không muốn bởi vì giải vây thay Khang Vương mà đẩy Việt Tú Huyện chủ vào vực sâu, Quận Vương phi lại ngu si dẫn động vào lúc này xông tới làm khó dễ với Khang Vương, quả thật không biết cái gì

“Hoài Viễn Vương Điện hạ, không bằng mời Quận Vương phi, Việt Tú Huyện chủ và đám nữ quyến tránh đi trước, như thế nào?” Phùng Quốc Thắng nhìn nhin lời tốt thương lượng với Hoài Viễn Vương, “Chính là phải tra rõ chân tướng, cũng không phải trong lúc nhất thời, dù sao bọn họ cũng không chạy được.”

Hoài Viễn Vương lại lắc đầu, “Lúc trước về mặt nhị đệ khác thường, không nói một lời, bản Vương làm đại ca tự nhiên việc nhân đức không nhường ai, thay nhị đệ ra mặt. Hiện giờ nhị đệ đã rất tốt, thần trí tỉnh táo, nhị đệ làm việc từ trước đến giờ thỏa đáng, chuyện này liền do tự nhị đệ giải quyết, bản Vương không tiện xen vào.”

— Mới vừa rồi hẳn còn hùng hổ dọa người, nhưng bây giờ ôn nhu cung kính nhường nhịn, toàn bộ giao cho Khang Vương. dieendaanleequydomn

“Giáo hoạt! Đáng ghét!” Trong lòng Phùng Quốc Thắng không biết mắng hẳn bao nhiêu lần, trên mặt lại chỉ có thể giả bộ ra khuôn mặt tươi cười, “Đại Điện hạ anh minh, yêu thương đệ đệ, Quốc Thắng bội phục, bội phục.”

Khang Vương tỏ vẻ thẳng thắn, “Tiểu đệ cúi đầu ngẩng đầu không thẹn, chuyện này liền giao cho quan địa phương thẩm lý thôi. Đại ca, Tri châu An Định châu là...”

Hoài Viễn Vương cắt lời hẳn, “Không khéo, thân thể Lâm đại nhân Tri châu An Định có chút bệnh nhẹ, sự vụ trong châu tạm thời giao cho mấy vị thông phán, châu đồng xử lý.”

Vụ này cực kỳ khó thẩm lý, cũng không phải sự thật có bao nhiêu khó khăn dễ hiểu rõ, mà là đến cuối cùng xử án như thế nào cũng không thích hợp, tình thế khó xử. Vì vậy, Hoài Viễn Vương liền kéo Lâm Phong ra ngoài trước, không để cho ông ấy đón nhận lấy vụ án phức tạp này.

Khang Vương âm thầm cắn răng

“Vậy liền do mấy vị thông phán, châu đồng thẩm lý là được.” Hẳn độ lượng nói.

Hoài Viễn Vương sao cũng được, tỏ vẻ không đếm xỉa đến, “Nếu đệ đã tốt rồi, chuyện này do chính đệ an bài là được.”

Hắn mặc kệ.

Hoài Viễn Vương mang theo thị vệ, người hầu của hắn, nghênh ngang rời đi.

Các quan viên còn lại phần lớn sợ hãi quyền thế của Phùng Quốc Thắng, cũng lặng lẽ chạy.

Đám người Sơn ngũ phu nhân ngược lại muốn đi, nhưng không đi được — bọn họ phải lưu lại, chờ viết ra đầu đuôi ngọn nguồn mình nhìn thấy, nghe thấy, để cho thông phán, châu đồng cùng các quan viên thẩm án sử dụng.

Phùng Quốc Thắng nhìn bóng lưng Hoài Viễn Vương, cắn gậy răng, “Lần này lại ăn tính toán của Cao Nguyên Diệu! Mới vừa rồi hẳn vẫn dồn ép không tha, e sợ chuyện này náo không lớn, hiện giờ có ý giao lại cho cháu toàn quyền xử lý, rõ ràng chờ xem chuyện cười của cháu, chúng ta nhẹ cũng không được, nặng cũng không xong, đúng mực thật sự khó nắm chặt!”

Khang Vương xấu hổ cúi đầu.

Phùng Quốc Thắng không nhận được trách cứ: “Ta ở trước mặt bề hạ tổn mất bao nhiêu môi lưỡi, mới thay cháu tranh được cơ hội đến cùng điều tra án tham ô với Hoài Viễn Vương này, cháu không phải bàn công việc, ở trong đó mù quáng ép buộc cái gì? Cháu, cháu thế mà lại cùng Việt Tú Huyện chủ... Chuyện này nếu lan ra ngoài, haizz...”

Khang Vương tỏ vẻ xấu hổ, “Cậu, cháu cũng vì bàn việc công nên mới có thể... Haizz, cháu khinh thường, khinh địch.” Nghĩ đến Lâm Đàm có dung mạo tuyệt sắc lại giao hoạt thông minh, vừa yêu, vừa tức, vừa oán, vừa hận, nghĩ tới, lại cảm thấy không bỏ được oán, không bỏ được hận, không bỏ được giận nằng.

Mặc dù hấn là cháu ngoại, nhưng cũng là Hoàng tử, Phùng Quốc Thắng không dám trách cứ nhiều hơn, nói đôi câu rồi cũng thôi.

“Long dạ Hoài Viễn Vương rất sâu đấy.” Ánh mắt Phùng Quốc Thắng lại một lần nữa âm trầm.

“Đó là đương nhiên, nếu không sao hấn có thể sống đến hiện tại?” Khang Vương cười nói.

Phùng Quốc Thắng hừ một tiếng, “Trước mắt trước tiên giải quyết chuyện cháu trêu chọc ra đã, sau đó mới nghĩ cách phá hủy chứng cứ, khiến Hoài Viễn Vương không có cách nào về triều báo cáo! Khang Vương Điện hạ, đây mới là mục đích chuyến này của chúng ta, nhưng chuyện không liên quan đến kia, đừng nhớ đến nó.”

Khang Vương cười khan hai tiếng, “Cậu nói đúng lắm.” Cũng không biện bạch điều gì.

“Lâm Đàm đâu rồi, Lâm Đàm đâu?” Bên ngoài truyền đến tiếng kêu điên cuồng của Việt Tú Huyện chủ.

Khang Vương nhíu chặt chân mày.

Phùng Quốc Thắng là cậu hấn, biết hấn quá sâu, thấy thế không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Cháu vốn trúng kế của Lâm Đàm này, đúng không? Khang Vương Điện hạ, ngài cần phải khống chế mới được, đừng vì đam mê nữ sắc.”

Khang Vương tiêu sái cười nói, “Dạng tuyệt sắc gì mà bản Vương chưa từng thấy, lại sẽ vì nữ sắc mà mê hoặc? Cậu quá coi thường cháu.”

Mặc dù Phùng Quốc Thắng cảm thấy lời của hấn không thể tin hoàn toàn, cũng hơi

yên tâm.

Âm thanh của Việt Tú Huyện chủ càng ngày càng xa, hình như xông ra ngoài.

Khang Vương lấy cớ trong phòng buồn bực, muốn đi ra ngoài một chút. Lúc nhanh đi ra ngoài, đuổi theo giọng nói của Việt Tú Huyện chủ.

“Lâm Đàm, là người hại ta, là người làm hại ta!” Việt Tú Huyện chủ hưng ác nhào về phía Lâm Đàm, giống như điên cuồng.

Quận Vương phi khẩn trương đuổi tới, thấy Việt Tú Huyện chủ nổi điên với Lâm Đàm, cũng ném qua một ánh mắt oán độc.

Lâm Đàm cười lạnh. “Ta làm hại người sao? Việt Tú

Huyện chủ, ta làm hai người như thế nào, người dám nói một chút ở trước mặt mọi người sao? Ta rửa tai lắng nghe!”

Sơn Gia Hui và Hương Đình Ninh trăm miệng một lời nói chuyện thay Lâm Đàm, “ Sau khi Lâm cô nương thay xiêm áo vẫn ngồi chơi ở đây với hai chúng ta, Việt Tú Huyện chủ, nàng ấy hai người như thế nào?”

Việt Tú Huyện chủ đỏ mặt kêu la, “Các người đừng giải vây cho nàng ta, chính là nàng ta hại ta!” Dưa móng tay nhuộm sơn đỏ thẫm ra, liền mạnh mẽ cào lên mặt Lâm Đàm! Nếu như bị nàng được như ý, khuôn mặt đẹp dễ như hoa thuần khiết như tuyết của Lâm Đàm nhất định sẽ bị phá rách, lưu lại sẹo!

Sơn Gia Hui và Hương Đình Ninh cực kỳ sợ hãi, “Có lời gì bình tĩnh nói, cần gì đánh?”

Lâm Đàm lưu loát đẩy hai nàng ra, “A Hui, a Đình, ta có thể ứng phó, hai người xem chút nào nhiệt là được.” Đón lấy Việt Tú Huyện chủ đang phát điên, nhẹ nhàng vặn đôi tay nàng ta, ấn nàng ta ở trên bàn, “Việt Tú Huyện chủ, dám làm thì dám nhận, nguyện ý đánh cuộc thì phải chịu thua, người nào đứng không? Chỉ mới thua một ván, người liền phát điên, cũng quá không có phong độ đi!”

Khang Vương vội vã chạy tới, vừa đứng nhìn thấy bóng dáng tuyết trần của Lâm Đàm đang vặn tay Việt Tú Huyện chủ, không khỏi ngây ngốc.

Đẹp như vậy, lại có khả năng như vậy; lạnh lùng như

vậy, lại mê người như vậy...

Việt Tú Huyện chủ bị đông đảo thị nữ tiến lên “Đỡ” lấy, “Đưa” đi, đã “Đi” ra ngoài rất xa, còn giằng giằng quay đầu lại, chẳng to Lâm Đàm.

Cho đến khi miệng của nàng bị nhét thứ gì đó, thế giới này cuối cùng mới yên tĩnh

Quận Vương phi oán hận nhìn Lâm Đàm, vội vàng chiếu cổ con gái của bà đi.

Khang Vương nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Lâm Đàm, không nhìn được đi tới trước hai bước, định gần nàng hơn một chút.

Lâm Đàm khẽ cười một tiếng, “Mới dính dáng với đường muối, lại muốn mạo phạm danh môn khuê tú An Định châu sao? Khang Vương Điện hạ, chúc mừng ngài, mỹ danh thương hương tiếc ngọc của ngài, sẽ nhanh chóng truyền khắp thiên hạ”

Khang Vương đành tạm dừng bước chân.

Lâm Đàm cười khẩy, nắm tay Sơn Gia Hui và Hương Linh Ninh, nhẹ lướt đi.

-----Puck.d.d.l.q.d-----

Ngày này Lâm Hàn và Lâm Thâm cũng không đi An Bình Quận Vương phủ, Lâm Hàn ở nhà đi học viết chữ, Lâm Thâm trêu chọc Đại Bạch của nàng, hái hoa dại của nàng, vẫn cùng đi với San tỷ nhi nhìn chim nhỏ

trong hoa viên, cho cá ăn, chơi đùa không chán.

Sau khi Lâm Khai Lâm Đàm cùng với La phu nhân về nhà, Lâm Thâm liền hoan hô nhào tới trong ngực Lâm phu nhân, vừa ra sức làm nũng.

La phu nhân ôm con gái hôn rồi lại hôn, hai mẹ con giống như tám trăm kiếp chưa từng gặp mặt, cực kỳ thân thiết.

Thật ra thì mới tách ra có nửa ngày mà thôi.

Lâm Phong cũng trở lại thật sớm, “Thật ra thì ta là thanh quan làm tròn chức trách, chỉ có điều, nếu như Hoài Viễn Vương Điện hạ nói thân thể ta bị bệnh nhẹ, ta cũng mừng rỡ len lén lười.” Rất hứng thú cầm quyển sách của Lâm Hàn lên, tự mình dạy con trai học.

Lâm Thâm chuyển ghế nhỏ sang bên cạnh nhìn, chớp mắt một cái lại chớp mắt một cái, cũng không biết nàng nghe hiểu không, hay mò mẫm tham gia náo nhiệt.

Lâm Hàn nói cho phụ thân tâm đắc trong học tập của hắn: “Cha, mặc dù Vương Văn Công có thanh danh rất lớn, nhưng ông ấy bất cận nhân tình, con không muốn học văn chương của ông ấy. die nda nle equ ydo nn

Lâm Đàm ngồi xuống bên cạnh hắn, hướng dẫn từng bước nói: “A Hàn, ngày trước ở Dăng Châu có một vị cô nương tên là a Vân, phụ thân đã qua đời từ rất sớm, năm mười lăm tuổi mẫu thân cũng bị bệnh qua đời, khổ sở không nơi nương tựa. Thúc thúc nàng ấy không muốn nuôi sống nàng ấy, lại tham lam lễ vật, cho nàng đính hôn

với một lão ~~lữ~~ ^{lữ} mạnh Vi A Đại hơn ba mươi tuổi trong thôn.”

Lâm Hàn không giải thích được, không biết lời này của tỷ tỷ là có ý gì.

Lâm Đàm cười một tiếng, “A Vân ngại Vi A Đại vừa già vừa xấu, không muốn gả cho hắn, nhưng thúc thúc nàng làm chủ để cho nàng đính hôn với Vi A Đại, a Vân không phục, thừa dịp ban đêm Vi A Đại ngủ một mình ở nhà trong nông thôn liền đi giết hắn, bởi vì hơi sức quá yếu, người không giết chết, bản thân nàng chạy. Sau đó quan phủ bắt được nàng thẩm vấn, nàng lập tức nhận tất cả tội lỗi.”

Lâm Hàn nghe như vào mê hoặc.

Lâm Thâm rõ ràng nghe không hiểu, nhưng liếc nhìn phụ thân, mẫu thân, ca ca đều nghe rất tập trung, nàng cũng giả bộ dáng vẻ thâm trầm.

Lâm Đàm giải thích cặn kẽ cho đệ đệ, “Tri châu Đăng Châu xit a Vân tì hình giảm hai bậc định tội, sau khi báo danh triều đình. Đình bộ lại cho rằng phải tì hình. Sau đó trong triều khai biện luận, một phái lấy Vương Văn Công cầm đầu, một phái lấy Tư Mã Ôn Công cầm đầu, nhóm lấy Vương Văn Công cầm đầu nhất trí cho rằng a Vân không nên chết, nhóm lấy Tư Mã Ôn Công cầm đầu cho rằng a Vân nên lấy tội ác nghịch phản xit tì hình. Chỉ đơn thuần là tì hình luật mà thôi, bọn họ tranh cãi ở hai điểm, thứ nhất a Vân và Vi A Đại rớt cuộc có tính là phu thê hay không, một điểm khác a Vân rớt cuộc có tính là tự thú hay không. A Hàn, đệ cảm thấy vị a Vân cô nương này nên bị giảm tì hình sao?”

vấn cứ nhưng này nên bị phản từ như sau:

Lâm Hàn cẩn thận suy nghĩ một chút, “Giết người, đánh người bị thương đều không đúng, nhưng vì a Vân từ nhỏ không cha, mẹ lại qua đời, thật đáng thương... Tỷ, đệ cũng khó mà nói nên như thế nào, chính là cảm thấy nàng ấy đáng thương...”

Lâm Đàm sờ đầu của hắn, âm áp nói: “Đệ mới chỉ tám tuổi, đương nhiên có thể nghĩ như vậy, năm đó Vương Văn Công ở trên triều đình biện luận kịch liệt với Tư Mã Ôn Công, trải qua hơn một năm tranh chấp, cuối cùng bảo vệ được tính mạng của a Vân. Suy nghĩ của ông ấy dĩ nhiên khác đệ, cũng có mục đích của ông ấy. Chỉ có điều, ông ấy không cố ý muốn giết chết a Vân, có đúng không? Nếu ông ấy bất cẩn nhân tính, có phải sẽ thiếu công bằng không?”

Lâm Hàn như có điều suy nghĩ.

“Tỷ tỷ thật lợi hại!” Lâm Thâm ở bên vỗ bàn tay nhỏ, nhiệt liệt trầm trồ khen ngợi vì tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ rất bác học.” Lâm Đàm chấp chấp tay với Lâm Thâm, bày tỏ rất bội phục.

Lâm Đàm cười một tiếng, “A Hàn, đệ sống một cái tám năm, tỷ sống hai cái tám năm, tỷ đương nhiên biết nhiều hơn đệ.” Trong giọng nói mang theo ý nhạo báng.

Lâm Hàn quay đầu nhìn Lâm Thâm, “A Thâm, muội sống một cái bốn năm, ca sống hai cái bốn năm, ca tự nhiên biết thật nhiều hơn muội” Giọng nói giống Lâm Đàm như đúc.

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng, lấy lòng cười cười, “Nhi ca, có ý gì?”

Nàng nghe không hiểu.

Lâm Hàm lấy ra mười sáu que đếm đặt lên bàn, dạy cho Lâm Thâm, “A Thâm, muội xem, đây là bao nhiêu que? Nhi ca dạy muội đếm, một, hai, ba... Mười sáu, ở đây tổng cộng là mười sáu que, mười sáu, chính là tuổi của tỷ tỷ.” Lại chia mười sáu que đếm này ra làm đôi, tám ở phía trên, tám ở phía dưới, “Mười sáu chỉ làm hai nita, mỗi một nita bằng nhau, đều là tám. A Thâm muội đếm một chút, có phải tám không? Tám tuổi là tuổi của nhi ca.” Sau đó mới chia, “Tám chia làm hai nita, chính là bốn rồi. A Thâm, đây là số tuổi của muội.”

Lâm Thâm quỳ xuống bàn nhìn tới nhìn lui, đưa tay nhỏ bé ra chia bốn phần thành hai nita, phía trên hai, phía dưới hai.

“Hai!” Nàng vui mừng kêu lên.

“A Thâm chia quá đúng!” Cha mẹ huynh tỷ nàng cũng sang đây xem, trầm trồ khen ngợi thay nàng.

Lâm Thâm ngó nghiêng que đếm trên bàn, quay người lại nhìn ra phía sau mình, nhón nhón chân, rất dốc sức.

“A Thâm đây là nhìn cái gì vậy?” Tất cả mọi người buồn bực.

Lâm Thâm nhìn hồi lâu cái gì cũng không nhìn thấy, tức giận quay đầu, “Hai đâu? Hai ở đâu? Con muốn nói nó!”

Có ý tứ gì, cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ nàng trong lúc nhất thời không hiểu rõ nàng nói là có ý gì.

Lâm Thâm càng thêm tức giận, “Tỷ tỷ nói nhị ca, nhị ca nói con, con phải nói nó! Cho con hai!”

— Lâm Thâm trêu ghẹo Lâm Hàn, Lâm Hàn trêu ghẹo nàng, nàng không muốn, đòi tìm “Hai” với cha mẹ ca tỷ nàng, đòi người nàng có thể trêu ghẹo.

“Thì ra nhị tiểu thư của chúng ta là ý này.” Lâm Phong bình tĩnh hiểu ra.

La phu nhân vui mặt mày hớn hở, dịu dàng dụ dỗ nàng, “A Thâm ngoan, hai sẽ không có rồi, con đòi người khác nói có được không? Không Dương, tiểu Uyển, nếu không tìm hai người về cho con?”

Lâm Thâm kết quả quyết lắc đầu, “Không, phải là hai!”

Làm tất cả mọi người vui vẻ. A Thâm, vào lúc này đi đâu tìm hai cho người? Không kịp, cho dù thật sự cho người thêm đệ đệ muội muội, lúc này nó cũng không thể hai tuổi.

Lâm Thâm cố ý muốn đòi hai.

Dứa bé trở nên cố chấp rất khó dụ dỗ, Lâm Thâm xoay người một nhà không có cách nào.

Vấn đề khó khăn này cuối cùng do Hoài Viễn Vương tìm cách giải quyết.

Hắn cho Lâm Thâm một con lừa con tuổi vừa mới hai tuổi.

Con lừa con này ngo ngác ngậy ngốc, thật đáng yêu, nhưng nhỏ hơn con lừa con bình thường nhiều, chỉ cao hai thước, còn thấp hơn Lâm Thâm một chút.

“Nó hai tuổi rồi, thật.” Hoài Viễn Vương nói cho Lâm Thâm.

Lâm Thâm sung sướng say mê quan sát con lừa con, vui mừng lâng lâng nói, “Về sau tỷ tỷ nói nhị ca, nhị ca nói muội, muội có thể nói tiểu Hôi!”

Lừa con có màu xám tro, Lâm Thâm liền gọi nó là tiểu Hôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Từ đó về sau, khi nhị tiểu thư Lâm gia chơi đùa ở nhà, bên cạnh không phải ngỗng trắng nghênh ngang đi theo, chính là tiểu Hôi ngu si đi theo.

Nếu Lâm Khai và Lâm Đàm nói Lâm Hàn, Lâm Hàn sẽ quay đầu lại nguyên trạng không thay đổi nói Lâm Thâm, Lâm Thâm quyết đoán phát phát tay nhỏ bé, “Mang tiểu Hôi!” Tự sẽ có người mang tiểu Hôi tới trước mặt nàng, Lâm Thâm liền lựa lời nghiêm chỉnh hữu lực nói nó, “Người mới sống một cái hai tuổi, ta đã sống hai cái hai tuổi, biết tự nhiên nhiều hơn người, hiểu không?”

Tiểu Hôi là đầu lừa con tốt tính, “Um beee — um beee —” kêu, giống như nhận sai với đứa bé, làm cho Lâm Thâm rất có cảm giác thành tựu.

“Hôm nay trước tiên nói đến đây.” Nàng hài lòng gật đầu.

Nói xong tiểu Hôi, nàng liền hạ hê lại thỏa mãn, vui vẻ giống như muốn bay lên.

Đáng vẻ nhỏ bé đáng yêu như vậy, thật sự khiến lòng người ta cũng sắp hòa tan.

La phu nhân thiên vị tiểu nữ nhi nhất, thấy Lâm Thâm sung sướng như thế, đương nhiên rất cao hứng.

Lâm Phong “Vị bệnh nhẹ” trong người, không tới nha môn, ở nhà nghỉ ngơi, bình thường ông bận về việc công vụ, khó khăn lắm mới ở không, đương nhiên là muốn bên cạnh thế tử nhiều hơn, mấy ngày nay luôn cùng La phu nhân sớm chiều không rời.

Tính tình La phu nhân cương trực, một khi vui mừng luôn nói nhiều, khích lệ tiểu nữ nhi bảo bối của bọn họ với Lâm Phong, lại khen đến Hoài Viễn Vương, “Chàng nói Hoài Viễn Vương đây là nghĩ như thế nào, có thể tìm cho tiểu a Thắm của chúng ta một đầu lừa nhỏ tới? Từ lúc có đầu lừa nhỏ này, a Thắm ngày ngày cũng thật vui vẻ, người nhìn thấy liền thích.”

Lâm Phong mỉm cười, “Hoài Viễn Vương là người có lòng.”

Hoài Viễn Vương đây rõ ràng không có cơ hội đến gần tỷ tỷ, liền hao tâm tổn sức lấy lòng muội muội, Lâm Phong vẫn rất hài lòng với con rể chuẩn như vậy.

La phu nhân vui mừng khắp khối gât đầu, “Ừ, ta cũng cảm thấy thế, Hoài Viễn Vương là người có lòng. Hôm qua hẳn còn sai người tặng huyết yến cực phẩm tới đây, nói là hiếu kính cho ta, bồi bổ thân thể cho ta, huyết yến cực phẩm này ngược lại không hiếm lạ, tâm ý cũng khó có được.”

Đang nói chuyện, Thanh Trúc đi vào bẩm báo, “Đàm phu nhân tới.”

La phu nhân nói: “Mau mời.”

Vừa mời Đàm Tuệ, vừa đuổi Lâm Phong đi, “Có khách nữ, chàng ở đây không tiện, mời tránh đi xuống.”

Lâm Phong không khỏi buồn cười, “Như vậy muốn đuổi ta đi? Phu nhân, nàng đuổi ta đi rồi, ta không có chỗ nào đi, cũng không thể làm gì khác hơn là đến thư phòng thương lượng một chút việc công với các sư gia, một khi thương lượng có thể không biết đến giờ nào mới có thể trở về, nàng đừng trách ta.”

La phu nhân xì mũi coi thường, “Nghĩ hay ghê! Khó khăn lắm mới được nghỉ mấy ngày, chàng không phải phụng bồi ta còn làm gì? Biểu tỷ đi, chàng liền về ngay, nếu như chàng dám không trở lại. . .” Bà đảo đôi mắt đẹp, cười như không cười nhìn chằm chằm vào Lâm Phong, cũng không biết có ý đồ gì.

“Nếu ta không trở lại, phu nhân định như thế nào?” Lâm Phong cười hỏi.

La phu nhân cười tủm tỉm, “Nếu chàng không trở lại, ta liền kêu tiểu a Thắm đi tìm chàng, đến lúc đó đứng bên trái con bé là đại Bạch, bên phải dắt tiểu Hôi, đại Bạch kêu cạc cạc với chàng, tiểu Hôi kêu um beee với chàng, tiểu a Thắm trừng mắt với chàng, ta cũng không tin chàng ngăn cản được?”

Lâm Phong cười toét miệng, “Nào phải dùng tới hưng sư động chúng như vậy? Chỉ cần một mình tiểu a Thắm của chúng ta, cũng đủ rồi.”

Nói đùa mấy câu, Lâm Phong nói cho La phu nhân, “Có lẽ biểu tỷ vì chuyện của Khang Vương mà tới, nàng kêu tỷ ấy đừng gấp gáp, cầu đến đầu thuyền tự nhiên thẳng.”

La phu nhân nhớ kỹ, “Được rồi, ta nói cho tỷ ấy biết.” Sau khi đồng ý, La phu nhân tò mò hỏi, “Này, chàng nói Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ làm ra chuyện xấu này, rốt cuộc phải kết thúc như thế nào?”

Lâm Phong cười nói, “Cho nên biểu tỷ mới có thể tới tìm nàng. Biểu tỷ phu nhất định đang buồn rầu.”

La phu nhân cười, “Ta hiểu.”

Sau khi Lâm Phong rời đi không lâu, Đàm Tuệ liền tới, mặt lộ vẻ buồn rầu.

La phu nhân lệnh cho thị nữ ngâm trà mình tiền long tỉnh, tách trà cao điều bằng sứ trắng có vẽ ngoài cực kỳ tinh xảo, xương gốm mỏng này, men sứ ôn hòa này, màu sắc tươi đẹp này, kiểu dáng khéo léo này, trong lòng tách còn có hoa cỏ nhỏ làm trang trí, cùng với lá trà long tỉnh trắng tấp đẹp đẽ, bóng loáng đầy đặn tôn nhau lên, bóng bệ đáng yêu.

(*) Ca điều: là dòng gốm sứ xếp trong ngũ đại danh điều thời Tống, có địa vị hết sức quan trọng trong lịch sử gốm sứ. Gốm cao điều đặc trưng trong thời đất men rạn có sắc tím, xương gốm mỏng, men có ba loại màu chính là màu vôi bóng, màu gạo, màu phấn thanh. Do trong đất có hàm lượng sắt cao, khi nung sẽ có hiện tượng ô xy hóa, nên trên phiêu xuất hiện sắc tím đen của sắt. Đặc điểm nổi bật của đồ sứ là vết rạn khắp toàn thân, mảng hoa văn kích thước không đều nhau, mảng lớn có màu đen sẫm, mảng nhỏ có màu vàng kim, vì thế nên có cách gọi “đây sắt sợi vàng”. Đồ sứ Ca điều có hai loại bụng sứ và bụng cát. Kiểu men rạn cao điều vừa có tương đồng vừa khác biệt với quan điều.

La phu nhân đặc biệt chỉ cho Đàm Tuệ nhìn, “Thấy hoa cỏ nhỏ trong tách không? A Thắm cực kỳ trúng ý cái này, mặc dù con bé không thích uống trà, nhưng thích xem những tách trà chúng ta dùng.”

Đàm Tuệ đề tâm nhìn, bật cười, “Còn không phải sao? Hoa cỏ nhỏ này nhìn trông rất sống động, giống như bay bổng ở trong nước, không trách được tiểu hài tử sẽ thích.”

Long tỉnh mình tiền thượng hạng, nước trà sau khi ngâm trong veo sáng ngời, lá trà xanh nhạt, hương thơm thanh cao dài lâu, thơm mát như lan, Đàm Tuệ cũng là người yêu trà, lúc này lại không có tâm tình, ngay cả trà ngon như vậy cũng không có lòng thương thức uống vào, nhấp hai ngụm liền đặt tách trà xuống, liếc mắt ra hiệu với La phu nhân.

La phu nhân hiểu ý, lệnh cho tất cả bọn thị nữ lui ra ngoài.

Đàm Tuệ vốn cùng La phu nhân phân chủ khách ngồi xuống, lúc này trong lòng gấp gáp, liền chuyển qua ngồi bên

người La phu nhân, xì xào bàn luận với bà ấy: “Biểu muội, cha San tỷ nhi gặp phải chuyện khó xit rồi, liên tục cầu xin ta, ta và ông ấy dù sao cũng là phu thê một hồi, cũng không đành lòng nhìn ông ấy bị làm khó, liền mặt dày tới hỏi muội. Biểu muội nói đi, Khang Vương Điện hạ là thân phận gì, hấn thân đánh dánh vào trong vạ án, cha San tỷ nhi cũng được, Từ Châu đồng cũng được, Tạng Thông phán cũng được, ai dám đi nghiêm túc thẩm tra hấn? Cũng không thẩm tra không được, Khang Vương và Việt Tú Huyện chịu chuyện đó... Chuyện xấu đó hiện giờ cũng đã truyền khắp trong thành An Định, nghe nói ngoài châu ngoài phủ cũng biết rồi, nếu không thẩm tra ra một nguyên nhân, cũng giao phó không được đúng không?”

Trong thành An Châu trừ Lâm Phong vị Tri châu này ra, còn có một vị Từ ngũ phẩm Châu đồng, hai vị chính lục phẩm Thông phán. Hiện giờ Châu đồng Từ Du, Thông phán Tạng Kỳ còn có trượng phu của Đàm Tuệ là Chương Minh là người vâng lệnh tra án, đầu mỗi người đều lớn như cái đầu.

La phu nhân thấy sắc mặt Đàm Tuệ vô cùng lo lắng, liền trấn an vỗ vỗ bà ấy, “Yên tâm, chuyện này không có gì.”

Đàm Tuệ mừng rỡ, “Thật sao biểu muội? Có phải biểu muội phu nói gì với muội không? Nhanh lên, mau nói cho ta biết.”

La phu nhân cười cười, trước không đề cập tới Khang Vương lại hỏi Đàm Tuệ một chuyện nhà, “Nữ tì phong trần ở nhà từ, hiện giờ như thế nào?”

Đàm Tuệ ngậy ngốc, khổ sở nói: “Còn không phải vốn như vậy. Cha San tỷ nhi lần nữa cầu tình thay cho nàng ta, nàng ta cũng an phận không ít, ta cũng liền được chẳng hay chớ rồi.”

La phu nhân rất không tán thành, “Ồ lên giường, há để cho người khác ngủ say, tỷ không phải nhân cơ hội này để cho nàng ta rời khỏi mắt tỷ, còn chờ cái gì?”

Đàm Tuệ được bà ấy nhắc nhở như vậy, cũng động lòng, “Cũng được, ta về nhà liền nói với cha San tỷ nhi.”

Chỉ có điều, bà quan tâm nhất không phải nữ tử phong trần trong nhà kia, mà là tiền đồ của Thượng Minh, chỉ có điều nghĩ sơ qua đề nghị của La phu nhân, liền lại hỏi chuyện của Khang Vương, “Thăm lại không dám thăm, hỏi lại không dám hỏi, cố tình Hoài Viễn Vương Điện hạ cũng ở đó, còn không dám vấn cứ kéo dài tiếp xuống, thật sự sắp buồn ra bệnh rồi.”

La phu nhân cười một tiếng, “Biểu tỷ nghĩ đi, chuyện này hiện giờ chế đây đã không thể che giấu rồi, ai ai cũng biết, danh dự của Khang Vương bị hao tổn, đời này của Việt Tú Huyện chỉ coi như xong, đừng mơ tưởng lại thái thái bình bình làm Huyện chủ của nàng ta, không chết cũng phải xuất gia, đây là chuyện đã không thể nghi ngờ. Phùng Quốc Thắng không phải bắt được một tỷ nữ tên Xuân Doanh sao, muốn đổ hết toàn bộ tội lỗi lên đầu Xuân Doanh đúng không? Biểu tỷ phu và Từ Châu đồng, Tang Thông phán sao không thuận theo ông ta, cứ xit như vậy? Lời như thế, về phía Khang Vương cũng không phản đối, An Bình Quận Vương phải cũng

nhờ ơn...”

“Nhưng còn có Hoài Viễn Vương!” Đàm Tuệ không nhìn được lên tiếng nhắc nhở.

La phu nhân phì cười, “Không phải Hoài Viễn Vương đã nói sao, nếu Khang Vương tỉnh, vẻ mặt như thường, chuyện này ngài ấy sẽ không quan tâm, giao cho Khang Vương tự xử lý. Biểu tỷ, Hoài Viễn Vương nặng lòng thì tin mà nổi danh, ngài ấy đã nói mặc kệ, vậy sẽ thật sự mặc kệ, tỷ kêu biểu tỷ phu không cần cố kỵ ngài ấy.”

Mặc dù giọng điệu La phu nhân chắc chắn khác thường, Đàm Tuệ vẫn còn có phần không can đảm tin tưởng.

“Hoài Viễn Vương thật sự sẽ không quản sao?” Bà tỏ vẻ trù trù hỏi.

“Khẳng định bỏ qua.” La phu nhân tỏ vẻ tươi cười.

Đàm Tuệ vẫn rất do dự.

La phu nhân không nhìn được cười một tiếng, nhỏ giọng nói ra: “Biểu tỷ nghĩ đi, tranh đấu giữa các Hoàng tử, có khả năng bởi vì một chuyện xấu như vậy liên tất cả kết thúc không? Không thể chứ? Đã không có thể, Hoài Viễn Vương cần gì đồn ép không tha. Còn nữa, chuyện này đã truyền ra, cho dù là một vụ gièm pha, danh tiếng thuần khiết không tỳ vết của Khang Vương đã bị dính điểm nhờ, Hoài Viễn Vương còn có gì không hài lòng?”

Đàm Tuệ mới chợt hiểu ra, “Hóa ra là như vậy.” Lòng yên ổn rồi, liên tục nói cảm ơn với La phu nhân, “Nhờ

có một câu của muội đánh thức người trong mộng. Biểu muội, ta đây liền về nhà nói cho cha San tỷ nhi, để cho ông ấy không cần ăn không ngon nữa.”

Đàm Tuệ có chuyện trong lòng, không kịp ngồi lâu, liền cáo từ rồi đi.

“Biểu tỷ cũng là trong lòng không chứa được chuyện.”
La phu nhân thở dài thay Đàm Tuệ.

Khi còn bé bà và Đàm Tuệ cùng nhau lớn lên ở phủ Tấn Giang Hầu, Đàm Tuệ tất nhiên ăn nhờ ở đậu, còn bà cũng vẫn luôn bị gánh ác danh khắc mẫu, bị mẹ kế, bọn muội muội chèn ép khắp nơi, nhìn như ngang ngược ngông nghênh, thật ra thì cuộc sống gian nan, khó tránh khỏi đồng bệnh tương liên.

Trải qua Tứ Châu động, Tang Thông phán và Thượng Thông phán thi thập chứng cứ tra xét nhiều mặt, cuối cùng tra xét rõ ràng chuyện An Bình Quận Vương phi: Khang Vương phụng thánh mệnh điều tra án tham ô, đi ngang qua An Định, ở tạm trong An Bình Quận Vương phủ. Thị nữ của Việt Tú Huyện chủ là Xuân Doanh lời vì Huyện chủ thỉnh thoảng trách phạt nàng, trong lòng ôm hận, cố ý vào ngày tháng đó khi An Bình Quận Vương phi tổ chức yến đãi khách, chuyển hết toàn bộ thị nữ trong viện, lại dụ dỗ Huyện chủ trở về phòng, dùng thuốc mê làm mê choáng váng sau đó Xuân Doanh đến trong viện tìm kiếm nạn, đi xa lạ, thấy Khang Vương uống rượu một mình, thân vật phong lưu, lợi dụng lý do Việt Tú Huyện chủ có chuyện thương lượng lừa gạt hãm tới trong phòng, cũng dùng thuốc mê làm choáng váng — sự thật trên đây, thị nữ Xuân Doanh đã chịu hình, khai

nhận toàn bộ. duyenduan.logiajon

Khang Vương vô tội, Việt Tú Huyện chủ cũng vô tội, người xấu chỉ có một mình Xuân Doanh.

Từ Châu đồng và hai vị Thông phán Tang, Thương liên tục thảo luận, mới quyết định báo lên như vậy. Sau khi báo lên, lo sợ không yên thấp thỏm trong lòng, bất ổn, vô cùng khổ sở.

Bởi vì chuyện liên quan đến Khang Vương, vụ án phong lưu này vẫn bị trình đến trước mặt Hoàng đế.

Sau khi Hoàng đế xem xong, ngự bút phê một chữ “Tốt”, ra lệnh ban ngời khen cho các vị quan viên ở An Định châu xử lý chuyện này.

Trái tim của Từ Châu đồng và hai vị Thông phán Tang, Thương cuối cùng thả lại vào trong bụng, âm thầm may mắn không thôi.

Tham dự vào một vụ án khó giải quyết như vậy, không chỉ có thể toàn thân mà lui, còn nhận được ngời khen của bề hạ, quả thật quá may mắn rồi.

Lâm gia, Lâm Khai sai người chép lại bản án một lần, lại cầm cho cha mẹ, các đệ muội cùng nhìn, “... Đã làm khó Từ Châu đồng và hai vị Thông phán rồi, có lẽ vắt hết óc suy nghĩ, mới viết ra được điều này.”

Người Lâm gia vây lại một chỗ, cũng cười, “Nói dối này quả thật quá thẳng thắn, quả thật bày nói bịa, không dễ dàng, thật sự không dễ dàng.”

Lâm Thâm cõ trí đã chạy tới, leo lên trên đầu gối Lâm Phong ngồi xuống, cùng mọi người nhìn bản án.

Mắt to đen như mực, trong suốt sáng ngời, sáng chói như sao, ánh mắt hết sức tập trung.

“Giống như con có thể xem hiểu vậy.” Cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ, đều buồn cười trong bụng.

Lâm Đàm cảm bản án lên căn bản nhìn một chút, thờ dài nói: “Quả thật đã làm khổ cho biểu di phu bọn họ, chỉ có điều, con vẫn cảm thấy còn chưa phải rất hợp tâm ý.”

“Vì sao?” Lâm Phong hỏi.

“Không đời hoang đường.” Lâm Đàm thả bản án về, cười giảo hoạt.

Chỉ bằng chuyện này không có khả năng dao động căn cơ của Khang Vương, chỉ có thể lại hoại hạ thanh danh của hắn — dĩ nhiên danh tiếng cũng rất quan trọng — phần bản án này viết càng hoang đường, càng không thể tin, cũng không có lợi cho Khang Vương, càng dễ đưa tới người ta nghĩ ngợi vô cớ càng vô tận như thế nào. Lâm Đàm cảm thấy, bản án này còn không chỉ hoang đường đến nơi, làm cho người ta có cảm giác tiếc nuối.

“A Đàm thật xấu.” Lâm Phong và La phu nhân buồn cười.

“Thật không phúc hậu.” Lâm Khai cũng cười phê bình.

Lâm Hàn là em trai, lại nghiêm cần giữ lễ, sẽ không đi

theo cha mẹ, đại ca trêu ghẹo tỳ tỳ. Lâm Thâm cũng không tình nguyện, thân thể nhỏ bé ngồi xuống trên đầu gối của cha nàng, lớn tiếng tỏ vẻ bất bình thay tỳ tỳ của mình, “Tỳ tỳ còn lâu mới hư! Tỳ tỳ rất tốt!”

“Nhìn tiểu a Thâm của chúng ta xem, biết chụp mộng ngựa của tỳ tỳ kìa.” La phu nhân mặt mày hớn hờ.

(*) Chụp mộng ngựa: nịnh hót

Lâm Thâm không thuận theo bà, “Không phải nịnh hót, không phải nịnh hót!” Quay đầu lại tỏ vẻ nghiêm trang nói cho Lâm Đàm, “Muội không phải nịnh hót, tỳ tỳ thật sự rất tốt.”

Lâm Đàm cười thầm cười thầm trêu nàng, “Thật ra thì nịnh hót cũng rất tốt, nịnh hót là cách nói trêu ghẹo của chế nhạo, dễ nghe một chút chính là tán dương, ca tụng, khen ngợi, ca ngợi, tiểu a Thâm chụp mộng ngựa của tỳ tỳ, nói rõ thích tỳ tỳ.”

“Thì ra là vậy.” Lâm Thâm y hệt tiểu đại nhân gật đầu một cái.

“A Thâm còn nhỏ tuổi, thật biết dùng từ.” Lâm Đàm cười trâm trở khen ngợi vì muội muội, lớn chữ ‘thì ra là vậy’ này, dùng thật cực kỳ chuẩn xác. A Thâm, tỳ tỳ hiện giờ đang chụp mộng ngựa muội đó.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mũm mĩm của Lâm Thâm treo nụ cười, vui vẻ nói: “Tỳ tỳ, mới vừa rồi muội cũng chụp mộng ngựa tỳ đó.”

“Phụt...”

Tất cả mọi người không nhìn cười được.

Thanh Trúc vội vã đi tới, trên mặt mang theo vẻ kinh hoàng và tức giận: “Lão gia, phu nhân, Khang Vương đến rồi! Hắn ta còn mang theo, còn mang theo...” Giận đến không nói được nữa.

“Còn mang theo cái gì?” Tính tình La phu nhân nóng nảy, đứng bật người dậy, lạnh lùng quát hỏi.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt Thanh Trúc, nàng vừa tức giận vừa gấp gáp nói: “Hắn còn mang theo rất nhiều tiền tài, nói là, nói là...” Liếc nhìn về chỗ Lâm Đàm đứng, nước mắt lại tràn mi, “Nói là sinh lễ cho đại tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

“Khốn kiếp, hắn lại dám như vậy!” La phu nhân tức giận đến toàn thân phát run, trong mắt sắp phun ra lửa.

Lâm Phong và Lâm Khai cũng đột nhiên biến sắc.

Chính là nhà quan lại bình thường, con cái muốn kết thân, cũng cần tới thăm dò ý tứ trước, đợi sau khi nhà gái nói ra phía nhà trai sẽ mời người làm mai tới cửa, hướng chi Khang Vương hắn là ngôi vị Hoàng tử, vốn không có đạo lý trước đó không trao đổi với nhà gái, liền trực tiếp tới cửa cầu hôn! Hắn cầu hôn như vậy, ai sẽ cho rằng Lâm gia và Khang Vương phủ không phải đã sớm âm thầm thương lượng xong chứ? Về sau lại có nhà nào dám bàn luận hôn sự với Lâm Đàm?

Hắn đây không gọi là cầu hôn, gọi là bức hôn!

Lâm Đàm cười lạnh nói: “Ta nhỏ vào! Hắn đường đường là Hoàng tử, hôn sự tự nhiên là đạo lý do mình làm chủ sao? Người khắp thiên hạ cho dù hiền ngu cho dù địa vị như thế nào toàn bộ đều biết đến, không được triều đình sắc phong không ai dám tự xưng là Hoàng tử phi, Hoàng tử lập gia đình cần có ý chỉ của bệ hạ! Hắn tùy tiện dám treo tới cửa Lâm gia như vậy, dĩ nhiên không phải tới để cầu hôn Khang Vương phi, là muốn thêm cho Khang Vương phủ một mỹ nhân không đáng nhắc tới đi!”

“Buồn cười!” Từ trước đến giờ Lâm Phong có kiềm chế tốt, lúc này cũng giận đến vỡ bả.

“Ta muốn đánh hắn ra ngoài!” Lâm Khai thuận tay giơ một cái ghế bằng gỗ lim lên, liền muốn xông ra ngoài!

“Đại ca, đệ và huynh cùng đi!” Lâm Hàn tên thủ cựu này không chút do dự tán thành đại ca, tìm kiếm đồ tiện tay chung quanh.

“Đánh, đánh!” Lâm Thấm học phụ thân cũng vỗ bàn.

La phu nhân giống như bọn họ, xoa xoa tay, đờng đờng sát khí.

Lâm Đàm tỉnh táo ngăn lại, “Cha, nương, đại ca, bình tĩnh một chút đừng nóng. Cho dù nói như thế nào hấn cũng là Hoàng tử, có phong hào thân vương, trực diện trở mặt với hấn, rất không nên. Mọi người yên tâm, con đã có cách đối phó với hấn.”

“Không, a Đàm.” Lâm Khai phản đối, “Có cha và đại ca ở đây, không thể để cho muội một cô nương gia xuất đầu lộ diện!”

Con tức giận của Lâm Đàm qua đi, lý trí mà trấn định: “Không, đại ca, lúc này không phải muội ra mặt không thể. Có mấy lời, chỉ có thể dùng thân phận của muội nói, cha và đại ca làm nam tử, rất bất tiện.” Thấy Lâm Phong, Lâm Khai còn chưa tán thành mình, cười nói, “Cha, nương, đại ca, thế đạo từ trước tới nay đều rất không công bằng với nữ ử, luôn để nữ tử nhún nhường, nhẫn nhịn, hy sinh, nhưng làm nữ tử cũng có chỗ tốt, có lúc cũng có thể tùy hứng, phách lối một chút. Yên tâm, con tự có đạo lý.”

Nàng vốn là nữ tử xinh đẹp, lúc này tràn đầy tự tin, đã tính trước mọi việc, càng hiện ra kiểu phong thái khác biệt.

Lâm Thấm cực kỳ phấn khởi chạy đến trước mặt nàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười cười với nàng.

Cười đến rục rờ như hoa mùa xuân.

Tuy rằng tức giận đầy ngập, nhưng Lâm Phong, La phu nhân nhìn thấy động tác mờ ám của nàng, khóe miệng vẫn nhếch lên ý cười.

A Thấm luôn rất có thể vui cười.

Lâm Thấm cười với tỷ tỷ xong, ân cần chạy đến phía sau nàng, đưa tay nhỏ bé ra vỗ mông, “Vỗ mông ngựa, vỗ mông ngựa.”

“A Thấm muội...” Mọi người đều cười

Lâm Đàm từ thuở nhỏ trải qua không giống như với nữ nhi trong khuê các bình thường, tâm tính kiên nhẫn hơn nhiều, nhưng nàng kiên cường nữa thông minh nữa cũng chỉ là cô nương gia mười sáu tuổi, bị Khang Vương bắt nạt đến tận cửa như vậy, trong lòng sao có thể không tức đây. Tức giận lấp đầy lồng ngực của nàng, đã tức giận sắp nổ tung, ngoài mặt trấn tĩnh, cũng chỉ cố làm ra vẻ kiên cường. Nhưng mà, khuôn mặt tươi cười vô cùng ngây thơ trong sáng, động tác mờ ám ngây thơ buồn cười của Lâm Thấm, lại làm cho nàng cảm thấy ấm áp, bình tĩnh ổn định hơn rất nhiều.

Nàng ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói cho muội muội, “A Thấm, nếu có người muốn chọc giận muội, muội không được dính bẫy của hấn, biết không? Cần ân nhân phải ân nhân, tỉnh táo, trấn định, tìm ra được nhược điểm của hấn, không chút lưu tình, đón đầu ra sức đánh hấn!”

Lâm Thấm liền tiếp gật đầu nhỏ.

“Con bé có thể nghe hiểu mới là lạ.” Ánh mắt Lâm Phong và Lâm Khai dịu dàng.

Lâm Đàm mỉm cười, “A Thấm đi theo phụ thân có được không? Nếu phụ thân tức giận, a Thấm liền khuyên phụ thân phải tỉnh táo, không được làm người xấu.”

Lâm Thấm nói theo như vệt, “Ừ, phải tỉnh táo, không được làm người xấu!” Không chỉ riêng học cực kỳ giống, còn giống như tỏ vẻ quyết tâm, nâng quả đấm nhỏ lên quơ quơ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, vẻ mặt trong sáng ngây thơ, cực kỳ thú vị.

Lâm Đàm hôn lại bóp khuôn mặt nhỏ bé trơn mềm của muội muội, đứng lên, “Cha, nương, đại ca, chúng ta đi ra ngoài đi. Cho dù Khang Vương phách lối như thế nào, đáng ghét như thế nào, mọi người chỉ lấy lời quan thoại khách sáo đến qua loa lấy lệ với hấn, đừng có bất kỳ bất kính gì với hấn. Con tự có đạo lý.”

Khang Vương mặc một bộ trường bào đỏ thắm may mắn vui mừng, tươi cười rạng rỡ đứng giữa phòng khách Lâm gia.

Ở sau lưng hấn, hai hàng thị vệ sắp thật dài, trên tay người người đều nâng vàng bạc tiền tài, dính tai chói mắt người ta.

Thấy Lâm Phong, La phu nhân và Lâm Khai cùng lúc tiến vào, trên mặt Khang Vương mang

vẻ vui mừng nhất định phải có, chấp tay với Lâm Phong, “Lâm đại nhân, ta quá rầy, bổn Vương đặc biệt cầu hôn lệnh ái, đây là sính lễ, kính xin Lâm đại nhân vui vẻ nhận.” Sau đó quất lên với thị vệ sau lưng, “Còn không mau thỉnh an Lâm đại nhân!”

Thị vệ rất nghe lời, đèn nhíp quỳ gối, “Xin thỉnh an Lâm đại nhân!” Giơ khay trong tay lên thật cao, hùng tráng mà có khí thế. di ien n# dang# yuklle e# q quiq on

Khóc mặt Lâm Khai giật một cái.

Mẹ nó, đây là đang tới cửa thị uy ta sao? Cao Nguyên Vĩ thẳng chó, người cứ chờ đó cho ta!

Lâm Phong ôm Lâm Thâm ra ngoài, ông giận đến thân thể run rẩy, đang định phát tác, hai cánh tay nhỏ bé của Lâm Thâm vòng chặt lên cổ ông, non nớt nói cho ông biết, “Cha, tí tí nói rồi, phải tỉnh táo, không được làm người xấu.”

Lâm Phong cảm khái vỗ vỗ tiểu nữ nhi: “Ngoan, cha biết.”

Lâm Thâm ngọt ngào cười cười.

“Đa tạ Khang Vương Điện hạ ưu ái. Khang Vương Điện hạ là rồng phượng trong loài người, tiểu nữ lại tư chất nông cạn, không thể hầu chấp khăn lược^{*}, vì vậy, không dám với cao Điện hạ.” Lâm Phong nhìn tức, thường hoàng nói.

(*) Hầu chấp khăn lược: Từ Trung Quốc cổ đại, chỉ người hầu cầm khăn, lược hầu hạ chủ nhân.

Lời từ chối này của Lâm Phong vẫn rất uyển chuyển, Khang Vương Điện hạ ngài xem, ngài quá ưu tú, khuê nữ nhà ta quá bình thường, không xứng với ngài, cửa hôn

sự này chúng ta không đồng ý. Mặc dù từ chối, cũng từ chối rất khách sáo.

Khang Vương cười vô lại, “Đâu có đâu có, Lâm đại nhân quá khiêm nhường. Lâm đại nhân, không dối gạt ngài, bản Vương đây cầu hôn cũng không phải cười Vương phi, mà cầu hôn trắc phi. Lâm đại nhân ngài cũng biết, lấy vợ cười vợ hiền, nạp thiếp nạp sắc, có đúng không? Lệnh ái quốc sắc thiên hương, rất trúng ý bản Vương, Lâm đại nhân không cần khiêm nhường.”

“Người đây là muốn nữ nhi ta làm thiếp sao?” La phu nhân giận dữ, vỗ bàn.

La phu nhân càng giận, Khang Vương càng vui vẻ, “La phu nhân, bản vương là con ruột của lệ hạ, thân vương của bản triều, chính là trắc phi cũng có phẩm cấp, phu nhân không cần phải tức giận như thế.”

Hai người có dáng vẻ người hầu ở sau lưng Khang Vương lớn tiếng khoác lác, “Điện hạ nhà ta anh tuấn tiêu sái, độc nhất vô nhị, bao nhiêu danh môn khuê tú muốn làm trắc phi cho ngài còn không được, Lâm đại nhân, La phu nhân, Điện hạ nhà ta có thể nhìn trúng lệnh ái, đó là phúc khí của lệnh ái!”

“Đúng vậy, là phúc khí đã tu luyện mấy đời!”

Cơn tức của Lâm Phong dâng lên, cho dù Lâm Thâm khuyên nhủ ông cũng không được, sắc mặt tái xanh, “Người không khỏi khinh người quá đáng!”

“Bản Vương nào khinh người quá đáng chứ?” Khang

"Vương tử về vô tội, Lâm đại nhân, ta thật sự rất ái mộ lệnh ái, nhan sắc của lệnh ái, đời ta ít thấy..."

"Thật sao? So với Thẩm Minh Họa thì như thế nào?"

Sau tấm bình phong lóe ra một bóng dáng nhẹ nhàng xinh xắn, cười như không cười đứng bên cạnh Lâm Phong, giọng điệu giễu cợt.

Khang Vương một lần nữa nhìn thấy nàng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng, nhất thời lại không nói ra lời.

Người hầu sau lưng hắn lại sốt ruột, nhỏ giọng nhắc nhở:

"Điện hạ, Điện hạ, không thể nói tới Thẩm đại tiểu thư! Hôn sự của ngài và Thẩm đại tiểu thư, ý chỉ còn chưa hạ đâu, nếu lỡ như để Thẩm gia biết, hậu quả..."

"Bớt nói nhảm." Khang Vương giận tái mặt.

Người hầu rút cổ, không dám nói tiếp nữa.

Lâm Đàm cười một tiếng, "Bà nội của Thẩm Minh Họa là cô nương Trình gia, Phùng Quý phi là bà con của Trình gia, vì vậy Thẩm Minh Họa cũng gọi ngài một tiếng biểu ca, đúng không? Khang Vương Điện hạ, chuyện phong lưu của ngài và Việt Tú Huyện chủ, ngài yêu thích nữ sắc, ta không ngại muốn viết thư nói cho Thẩm Minh Họa, để cho nàng ta mở to hai mắt ra, nhìn xem biểu ca của nàng ta rốt cuộc là ai."

Sắc mặt Khang Vương ngưng trệ.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền cười lên: "Cần gì viết thư nói cho nàng ấy biết phiên toái như vậy? Lâm cô nương, ta dẫn nàng ta tới, Kinh thành đi, nàng tự mình nói cho."

đang đang...
nàng ấy biết, chẳng phải hay hơn?”

Lại là dáng vẻ chẳng ngại gì.

Trong lòng Lâm Phong và Lâm Khai đều rét lạnh.

Ở trong triều Thâm Tượng rất có lực ảnh hưởng, Thâm Minh Họa càng thêm là Vương phi mà Khang Vương một ý yêu cầu cưới, mang Thâm Minh Họa tới uy hiếp hấn, lại không hề có tác dụng sao?

Đôi mắt Lâm Đàm khẽ nheo lại, chậm rãi hỏi, “Ngài quả thật muốn dân ta trở lại Kinh thành?”

“Đó là đương nhiên.” Khang Vương thành khẩn gật đầu, “Bốn Vương vừa lòng nàng, thành tâm cầu hôn.”

Lâm Đàm khẽ cười, “Mới vừa rồi Khang Vương Điện hạ nói, lấy vợ cưới vợ hiền, nạp thiếp nạp sắc, bây giờ ngài cầu là trắc phi, là thiếp không phải thê, dường như không dùng tới chữ cưới này, ta nói đúng không?”

Khang Vương hơi xấu hổ, lắp bắp, “Cái đó, thật ra thì bốn Vương... Thật ra thì bốn Vương thật sự là... Thành tâm.”

Dẫn hùng hổ bắt nạt đến cửa, tự đương muốn Lâm Đàm nữ nhi nhà quan người ta này uất ức làm thiếp, theo lý thuyết phải là Lâm Đàm giận đến lời nói không mạch lạc, thần trí mơ hồ, kết quả hiện giờ đảo ngược, ngược lại, Lâm Đàm vẫn bình tĩnh như cũ, Khang Vương đã lại bắt đầu nhếch nhác.

Lâm Đàm cười nhạt một tiếng, không nhanh không chậm hỏi, “Khang Vương Điện hạ, ngài nói nam tì muốn lấy vợ cưới vợ hiền, nạp thiếp nạp sắc, vậy ngài có biết nếu như nữ tì muốn lập gia đình, sẽ muốn gì không?”

Khang Vương trở nên hăng hái, “Thỉnh giáo Lâm cô nương, sẽ muốn gì?”

Hắn thật sự muốn biết Lâm Đàm muốn gì, để ngày sau có thể lấy lòng, a dua nịnh nọt, bắt sống trái tim. Dieễn ddàn lee quyy đôn

Lâm Đàm đón nhận ánh mắt của hắn, đôi mắt như ngôi sao, làn da như hoa đào mím cười, ngôn ngữ nói ra lại khí thế hào hùng, sắc bén như đao thép, “Nữ tì muốn gì đơn giản là anh hùng mà thôi, là anh hùng đội trời đạp đất, khí thế ngất trời, có dũng khí có trách nhiệm! Lâm Đàm ta năm nay mười sáu tuổi, chưa hứa với ai, chờ chính là anh hùng chân thật như vậy! Trên đời nếu như có nam tì như vậy, cho dù là nghèo khó hay phú quý, là cao tuổi hay niên thiếu, ta liền nguyện ý ưng thuận cả đời, tùy theo hắn, cùng với hắn đồng cam cộng khổ, chung lòng chung sức, cùng hội cùng thuyền! Nếu hắn là một kẻ cầu hùng, cho dù hắn là Hoàng tì tôn quý, cho dù hắn hãnh diện trời sinh một túi da tốt, cũng chẳng thèm ngó tới! Thà rằng chết, cũng không muốn bị thú bắt tại đây làm bản!”

(*) Cầu hùng: Nghĩa đen gấu chó, nghĩa bóng trong văn cảnh ngược lại anh hùng

Khang Vương nâng người lên, lớn tiếng nói: “Bốn Vương dĩ nhiên là anh hùng!”

Không phải cũng phải vậy, hấn cũng không thể thừa nhận mình là gấu chó.

“Vậy sao?” Lâm Đàm nhướn mày, hai hàng chân mày dài nhỏ khẽ nhếch lên, như núi xa mờ hồ, như gần nước ngầm khói, “Khang Vương Điện hạ đã tự xưng là anh hùng, chắc hẳn không ngại chứng minh một chút. Ngoài thành An Định có một bãi săn Hoàng gia, trong đó có một con mãnh hổ sắc sảo, cao lớn nặng nề, hung dữ mạnh mẽ, được xưng là vua trong loài hổ. Điện hạ là rồng phượng trong loài người, đánh chết con hổ vương này, chắc chắn không nói chơi.”

“Đánh hổ?” Khang Vương ngẩn người.

Lâm Đàm khinh thường, “Tục ngữ nói không sai, ‘Là con la hay ngựa, thì cũng phải dắt ra đi dạo’, các hạ vừa tự xưng là anh hùng, chẳng lẽ ngay con hổ cũng không dám đánh? Ngay cả con hổ cũng đánh không chết? Nếu chỉ có như vậy, thì lui thoát rõ ràng thừa nhận, người và hấn giống nhau đi.” Đưa tay chỉ chỉ sang bên cạnh.

Một tên gia đình Lâm gia nằm trên đất, giả dạng ngốc nghếch của con gấu chó, dáng vẻ uất ức, học còn rất giống.

“Hi hi, chơi thật vui.” Lâm Thâm vỗ tay nhỏ bé, lúm đồng tiền như hoa.

Nàng nhìn gia đình học làm gấu chó, lại ngó Khang Vương một thân áo đỏ, vui đến không xong, “Gấu chó, gấu chó.”

Khang Vương vốn đến gây sự, nhưng bây giờ bị hai tỷ

muội Lâm Đàm, Lâm Thâm công khai cười nhạo, cho dù biết rõ Lâm Đàm đang dùng phép khích tướng cũng không nhìn được, lớn tiếng nói: “Đánh hổ thì đánh hổ! Bốn Vương thuở nhỏ luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, cung ngựa thành thạo, bắn con hổ, không cần nói ở đây! Lâm cô nương, nếu như bốn Vương đánh thắng hổ, nàng liền chịu đồng ý theo ta vào Khang Vương phủ, đúng không?”

“Hoài Viễn Vương Diên hạ giá lâm —” Bên ngoài vang lên âm thanh hùng tráng vang dội.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn sang cửa phòng.

Hoài Viễn Vương một thân đồ nhung, mây rậm như kiếm, con mắt như đầm sâu, gò má tuấn mỹ âm trầm, đông đảo thị vệ ینگ hộ rầm rộ, như sát thần hạ phàm.

Khang Vương phóng tầm mắt nhìn tới, thấy Hoài Viễn Vương mang theo rất nhiều thị vệ, đám người thân tín Đặng Hợp, Đường Di, Trần Hi Dương tất cả đều ở đây, không khỏi mở cờ trong bụng, “Cao Nguyên Diệu quả nhiên là kẻ mang phu, bốn Vương ra một kích như vậy, hẳn liền độc toàn bộ ra! Rất tốt, giờ phút này chắc cậu đã bắt đầu ra tay!”

Vào giờ phút này, Khang Vương thật sự muốn ngựa mặt lên trời cười to.

“Ta lộ liễu mang lính lẽ đến Lâm gia, chính là chiếm tiên cơ, Cao Nguyên Diệu tất nhiên không thể tranh đoạt của hôn sự này với ta, làm ra chuyện khiến người đời chê cười huynh đệ tranh nhau. Nếu hẳn tranh giành một

nhân với ta, chỉ sợ trở nên mọi chuyện bị giếm phá!
Việc đã đến nước này, Cao Nguyên Diệu nhất định
không chiếm được Lâm Đàm, mà chúng cứ tham ô phía
Hoài Viễn Vương khổ sở thu góp, cũng sẽ bị cậu tóm
được tất cả, đốt hủy ngay tại chỗ! Cao Nguyên Diệu à
Cao Nguyên Diệu, người thật sự bồi phu thiệt cả binh,
người khuếch trương thanh thế như vậy, là tôi giành mỹ
nhân với ta, ha ha, chỉ sợ người càng muốn cướp, càng
không giành được!” Hấn càng nghĩ càng hưng phấn.

(*) Bồi phu thiệt cả binh: Đồng nghĩa với mất cả chì lẫn
chài.

“Đại ca, sao huynh lại tới đây?” Hấn mỉm cười vái chào,
cực kỳ tiêu sái.

Trong tươi cười có khiêu khích, có cuồng vọng, còn có
vui mừng vô hạn và hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trong vẻ mặt của Hoài Viễn Vương mơ hồ hàm chứa tức giận, uy thế hiển hách, khí thế bức người.

Đám người Đặng Hợp Tàn Vũ Dương và thị vệ vạm vỡ đứng mảnh, tay đề lên chuôi đao, vận sức chờ phát động, kiêu ngạo vạn trượng.

Khang Vương cười mỉm, tính trước kỹ càng, người hầu của hắn cũng ánh mắt cảnh giác, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Không khí trong sảnh giống như đóng băng, nặng nề khác thường.

Lâm Phong rất lo lắng, “Hoài Viễn Vương đừng nào loạn lên với Khang Vương mới phải” Ông cũng không phải sợ phiền phức, mà nghĩ cho danh tiếng của Lâm Đàm. Nữ hài nhi gia có hai vị Hoàng tử đồng loạt tới cầu hôn dẫn tới tranh nhau cướp đoạt, vung tay đánh một trận, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì. Nếu như chuyện này có động tĩnh quá lớn, cuối cùng bị hại sẽ là Lâm Đàm, sẽ là Lâm gia — không có người làm cha nào thích hai đứa con trai của mình tranh đoạt một cô nương, Hoàng đế bệ hạ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Nếu như để Hoàng đế biết được Hoài Viễn Vương và Khang Vương vì Lâm Đàm mà đụng binh đao, đại khái Lâm Đàm cách cái chết không xa.

Lâm Khai cắn môi, “Con đi nhắc nhở hắn.” Cát bước chân, định đi về phía Hoài Viễn Vương.

Lâm Đàm lắc đầu, ý bảo hắn dừng lại, “Nếu ngài ấy có lòng, tự nhiên biết nên làm như thế nào. Đại ca, huynh yên tâm một chút đừng nóng.”

Mặc dù nàng nói bình tĩnh, nhưng trên khuôn mặt phù dung lại dâng lên sắc hoa đào.

Lâm Thâm mở to mắt chớp chớp, liếc nhìn Hoài Viễn Vương, lại nhìn cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ, ngoẹo đầu nhỏ, sắc mặt thâm trầm, cũng không biết nàng

đang suy nghĩ chuyện lớn quan trọng gì không liên quan đến quốc kế dân sinh giang sơn xã tắc.

Khang Vương tươi cười rạng rỡ, chờ Hoài Viễn Vương tới làm khó dễ với hắn.

Hắn biết rõ, Hoài Viễn Vương gây sự càng hung với hắn, lại càng thua thiệt, tuyệt đối không có tiện nghi có thể chiếm. Bởi vì, huynh đệ tranh nhau mặc dù không phải là chuyện tốt, nhưng hắn mới là người cầu hôn Lâm Đàm trước, Hoài Viễn Vương chỉ có thể coi như không cam lòng trong lòng, theo tới quấy rối. Lâm Đàm hoặc đi theo hắn, hoặc ngay cả ai cũng không được. Nói ngắn gọn, nói tóm lại, Hoài Viễn Vương không chiếm được Lâm Đàm, nhất định không chiếm được, càng náo loạn càng không chiếm được.

Hai bên giằng co hồi lâu, trái tim mỗi người đều nhắc lên tới cổ họng.

Giọng nói trầm thấp có lực của Hoài Viễn Vương, phá vỡ phân yên lặng này.

Ánh mắt của hắn như điện nhìn về phía Khang Vương, “Ngoài thành An Định có bãi săn Hoàng gia, bên trong có con mãnh hổ sặc sỡ, cao lớn nặng nề, hung dữ mạnh mẽ, được xưng là vua trong loài hổ. Nhị đệ là rồng phượng trong loài người, đánh chết con hổ vương này, chắc chắn không nói chơi...”

Trên mặt Khang Vương lộ ra vẻ ngáy ngốc.

Lâm Phong và Lâm Khai thì lệ nóng lưng trông.

Hoài Viễn Vương, ngài và a Đàm nhà ta đúng là tâm ý tương thông.

“Ý tứ của đại ca là...?” Khang Vương định thần lại, khiêm tốn thỉnh giáo Hoài Viễn Vương.

Ánh mắt Hoài Viễn Vương tỉnh mạch, trầm giọng nói: “Hôm nay bốn Vương nhân hạ, liền hẹn nhị đệ cùng đi, đồng loạt đánh con hổ vương này. Mang lên!” Hắn giơ tay lên, thị vệ sau lưng đồng loạt nhường ra một con đường, hai hàng người mặc áo đỏ may mắn, trong tay tất cả đều bưng khay nôi đuôi mà vào, trong khay đều là vàng bạc châu báu, sáng loáng long lanh, hết sức bắt mắt. Hoài Viễn Vương nói, “Chúng ta đánh cuộc một lần, xem ai có thể bắt được con hổ vương kia trước. Nếu như đệ thắng, những thứ tiền đánh cuộc này lấy đi toàn bộ; nếu ta thắng...” Chỉ chỉ vào châu báu do nhóm người hầu của Khang Vương bưng, “Chút tiền đánh cuộc kia của đệ, chính là của ta đấy.”

“Sinh lễ” của Khang Vương, đến trong miệng Hoài Viễn Vương, lại thành “Tiền đánh cuộc”.

Nếu như những thứ này thật sự không phải là “Sinh lễ”, mà là “Tiền đánh cuộc”, như vậy, Lâm Đàm an toàn, Lâm gia cũng an toàn!

Lâm Khai vui mừng quá đỗi, đi về phía trước hai bước, cất cao giọng nói: “Lâm Khai tuy là một kẻ thư sinh, bình thường cũng thích tập bắn tên đánh gậy, rất có vài phần dũng lực. Mặc dù không dám đánh đồng với hai vị Điện hạ, nhưng cũng có lòng tranh cường háo thắng, muốn tranh giành một phen với hai vị!” Hào khí phát tay một cái, “Mang lên!” Không lâu lắm, gia đình Lâm gia cũng bưng ra một khay lại một khay châu báu, rực rỡ muôn màu, sáng chói rực rỡ, tuyệt đối không thua Hoài Viễn Vương và Khang Vương.

“Thật vui, thật vui, quá náo nhiệt.” Lâm Thâm vỗ bàn tay nhỏ bé, cười tít mắt.

Tâm thần Lâm Phong kích động, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi ra.

“Được, rất tốt!” Ông lớn tiếng nói, “Sướng Chi con ta, mặc dù con kém hai vị Điện hạ, nhưng cũng không thể thất lễ, không thể mất thể diện Lâm gia, biết không? Hoài Viễn Vương Điện hạ và Khang Vương Điện hạ lấy địa vị Hoàng tử, còn có thể tự mình vào bãi săn bắt hổ vương, con càng không thể rơi lại phía sau!”

“Dạ, phụ thân!” Lâm Khai đáp đến vang dội khác thường.

Lâm Phong chỉ vào ba phần khay trong tay mọi người, “Hai vị Điện hạ và tiểu nhi lần này coi như đánh cuộc rồi, mấy chục năm qua thành An Định không có tiền đánh cuộc vừa dày vừa nặng như vậy. Chuyện lớn như thế, sao có thể áo gấm đi đêm không để cho ai biết chứ, chẳng phải cô phụ sao? Hoài Viễn Vương Điện hạ, Khang Vương Điện hạ, hạ quan có ý bày ba phần tiền đánh cuộc ra ngoài, bày ra cho dân chúng trong thành An Định nhìn, cũng để cho dân chúng trong thành An Định chiêm ngưỡng phong thái và khí thế của quý tộc hậu duệ Thiên Hoàng, ý của hai vị Điện hạ như thế nào?”

“Mặc cho đại nhân an bài.” Hoài Viễn Vương dẫn đầu tỏ vẻ đồng ý

Khang Vương cắn răng.

Nếu thật sự để cho Lâm Phong người nói cho toàn bộ người trong thành An Định, “Đây là tiền đánh cuộc, ai bắt được con hổ vương liền thuộc về người đó.” Như vậy một phen khổ tâm của ta chẳng phải mất toàn bộ? Ta tới cầu hôn Lâm Đàm, là ép buộc nàng gả cho ta đó, không phải bắt con hổ sặc sỡ gì! Những thứ này là sinh lễ, không phải tiền đánh cuộc như trong miệng các người!

“Đại ca, những thứ này cũng không phải tiền đánh cuộc, mà là...” Hắn cảm giác mình không thể ngậm bồ hòn nà, lập tức lên tiếng giải thích.

“Thế nào?” Hoài Viễn Vương không chút khách khí cắt lời hắn, vẻ mặt châm chọc, “Một chút tiền đánh cuộc mà thôi, người cũng không ra nổi sao?”

Về mặt

vô cùng khinh bỉ, xem thường.

Bọn thị vệ sau lưng Hoài Viễn Vương đều cười âm lên, “Thì ra đây là lòng dạ của Khang Vương Điện hạ, cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi, lại coi trọng như vậy! Thật sự không thể so sánh với Điện hạ của chúng ta!”

“Đúng vậy, đây là Hoàng tử, so sánh hẳn với Điện hạ chúng ta, quả thật một cái trên trời một cái dưới đất! Điện hạ của chúng ta coi tiền bạc như căn bã, ai lập công quá lớn, hễ có vàng bạc do triều đình ban thưởng, nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp liền lệnh cho chúng ta chia ra. Haizzz, không thể so sánh, thật đúng là không thể so sánh.”

Còn có một số người tính tình chính trực lên tiếng giễu cợt, “Có phải là nam nhân không, ngay cả một chút tiền đánh cược cũng không ra nổi?”

Khang Vương bị chế cười đến mặt liền thành màu tím.

Khang Vương chịu nhục, người hầu của hắn cũng không mặc kệ rồi, rồi rút lên tiếng hỗ trợ, “Nhị Điện hạ còn lâu mới để ý tới tiền bạc những chuyện nhỏ này, ngài có chỗ dùng vào việc khác!”

“Đúng vậy, mấy thứ này đều có công dụng!”

Đặng Hợp và Tần Vũ Dương tính tình một người dữ dằn hơn một người, xông ra gây gổ với người hầu của Khang Vương, “Một chút tiền đánh cược mà thôi, lần nữa đặt mìn không được so? Khang Vương phải các người rớt cuộc nghèo bao nhiêu?”

Một người hầu của Khang Vương nóng nảy, lớn tiếng nói: “Đây không phải là tiền đánh cuộc, là Điện hạ nhà ta hạ sinh...” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Chữ sinh vừa ra khỏi miệng, Đặng Hợp giận dữ, một quyền vung lên trên mặt hắn, “Sinh cái gì mà sinh? Ông đây đánh nát đầu chó của người!” Không nói lời gì, quyền cước vung lên, đánh cho người hầu rãng rơi đầy đất.

Hoài Viễn Vương mắt lạnh nhìn, không nói một lời.

Khang Vương vô cùng tức giận, kêu lên, “Đại ca, quản lý thù hạ của huynh!”

“Đệ đây không hiểu rồi.” Giọng Hoài Viễn Vương nhàn nhạt, “Một vài thù hạ của ta đây đều từ trong núi thây biển máu xung phong liều chết ra ngoài, thứ khác không nhận, chỉ nhận quả đấm. Muốn để cho bọn họ nghe lời, chính là động thù, quả đấm đệ cứng rắn, sẽ hàng phục đệ.”

“Đại ca huynh...” Khang Vương tròn tròn đôi mắt.

Hắn cũng không ngạc, động võ với thù hạ của Hoài Viễn Vương, những người hầu này của hắn nào phải đối thù.

Những thị vệ này của Hoài Viễn Vương đều có thể thân kinh bách chiến, xuống tay rất độc ác.

“Những thứ này không phải tiền đánh cuộc?” Đặng Hợp hành hung người hầu này một trận, đấm chặt lấy, chỉ vào “Sinh lễ” của Khang Vương, kêu mạnh nói:

Sinh ra cho những vùng cây mạnh mẽ.

Người hầu này định lắc đầu, Đặng Hợp giơ quả đấm lên cao cao, ánh mắt hung ác tàn nhẫn.

Trái tim người hầu băng giá, nhắm hai mắt lại, không dám nói nữa. Hắn cũng không dám phản bội Khang Vương, nhưng mà, nếu như hắn kiên trì kêu đây là “Sinh lễ”, Đặng Hợp có thể vung quả đấm lên đánh chết hắn. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tính mạng quan trọng hơn.

Bọn họ đánh nhau, Lâm Phong chỉ coi như không nhìn thấy, ôn tồn nho nhã hỏi, “Khang Vương Điện hạ, ngài mang những tài vật này đến, liền coi thành tiền đánh cuộc, xin hỏi ngài đồng ý không?” Vào lúc này ông vô cùng ung dung.

“Đồng ý!” Lâm Thâm ở trong ngực Lâm Phong cười hi hi, “Khang định đồng ý, hắn cũng không phải là cái đó” Chỉ chỉ vào gia đình ở bên cạnh giả bộ làm gấu chó, vẻ mặt ngây thơ.

“Còn không phải như vậy sao.” Lâm Phong tỏ vẻ bình tĩnh hiền ra, “Khang Vương Điện hạ là anh hùng không phải là cầu hùng, sao lại không cần dám tiếp nhận khiêu chiến chứ? Há lại để ý tới những tài vật này? Hạ quan hỏi nhiều, đã hỏi nhiều rồi.” Vừa liên tục nói xin lỗi, vừa quát lên, “Hai vị Điện hạ có hành động vĩ đại như thế, còn không mau chuyển những tiền đánh cuộc này ra, để bách tính thành An Định được mở rộng tầm mắt!”

“Đạ!” Gia đình Lâm gia kêu lên.

“Đạ!” Người của Hoài Viễn Vương cũng không cam

chịu rơi lại phía sau.

Những tôi tớ mặc trang phục vui mừng của Hoài Viễn Vương và tôi tớ của Lâm gia hai người một hàng đều nhিপ đi ra ngoài, Lâm Khai đi trước làm gương xông lên đầu tiên, chạy thẳng tới cửa chính, Lương Đống đã mang theo thui hạ chờ ở cửa, Lâm Khai vừa ra tới, lập tức sai người gõ đồng la, âm thanh vang dội lên tận trời, vô cùng vui sướng mà thông báo cho, “Các phụ lão hương thân, những thứ tiền đánh cuộc này là của Hoài Viễn Vương Điện hạ và đại thiếu gia nhà ta chia ra lấy ra, ai bắt được con hổ sặc sỡ ở bãi săn Hoàng gia, tiền đánh cuộc liền thuộc về người đó! Còn có Khang Vương Điện hạ cũng muốn tham gia, hôm nay Khang Vương đặc biệt đi tới Lâm gia, hẹn đại thiếu gia nhà ta cùng nhau đánh còp, tiền đánh cuộc của ngài ấy càng nhiều hơn, các vị hương thân phụ lão chờ xem, lập tức sẽ khiêng ra rồi!” die ennd kdan/le eequhđ onnn

Từ trước đến giờ ở thiên triều người rảnh rỗi nhiều, đồng la vừa gõ vang lập tức tụ tập không ít người xem náo nhiệt, nghe nói chuyện này, mỗi người đều hăm mộ đỏ cả mắt, nghị luận âm ỉ.

“Nhiều tiền đánh cuộc như vậy, nếu anh được, đủ hơn mười đời!”

“Hai vị Hoàng tử Điện hạ, còn có đại thiếu gia Lâm gia, ba vị gia này ra tiền đánh cuộc, thật đúng là khùng khiếp, khùng khiếp!”

“Ta còn thấy kỳ quái, sao hôm nay Khang Vương ăn mặc vui mừng như vậy đến Lâm gia, hóa ra là vì chuyện

này? Vị Khang Vương Điện hạ này thật sự là thích chơi!”

“Không chỉ Khang Vương Điện hạ thích chơi, Hoài Viễn Vương Điện hạ còn không phải như vậy sao? Người có nhìn thấy không, người trên quần áo có chữ ‘Hoài’, chính là Hoài Viễn Vương phi, còn không phải ai nấy đều ăn mặc giống như chú rể sao? Cũng chỉ đánh con hổ, lấy thanh thế lớn như vậy!”

Khang Vương vô cùng không tình nguyện, lại không nhìn được đằng trước đã huyên náo ồn ào, các bách tính chạy tới thông báo, người bên ngoài vây tới tấp nập, không thiếu người ồn ào lên, “Tiền đánh cuộc của Khang Vương Điện hạ đâu? Mau nâng đi ra, để cho chúng ta nhìn cho đã con mắt!”

Cười hổ khó xuống, không có kế nọ, chỉ đành phải vẫy vẫy tay, để cho người hầu của hắn cũng nâng “Tiền đánh cuộc” ra ngoài.

Trong lòng hắn thật sự rất ám ức, liền không định đi ra ngoài góp vui, cố tình Hoài Viễn Vương không thuận theo, còn dưng do dự, không nói lời gì đã kéo hắn ra ngoài. Đứng trên bậc thềm thật cao, đứng trước mặt mọi người, nghe dân chúng nghị luận, khéo miệng Khang Vương phát dưng, trong lòng dưng hơn, còn dưng hơn ăn hoàng liên.

Hắn tỉ mỉ bày kế đi Lâm phi chuyến này, tự cho là không chê vào đâu được, hoàn mỹ vô khuyết, nhất định có thể khiến Hoài Viễn Vương bị thiệt thòi lớn, khiến Lâm gia có khổ mà không nói được, ai biết cuối cùng lại

biến thành như thế này.

Sinh lễ của hần biến thành tiền đánh cuộc; thân thể hần mặc trang phục vui mừng, giục ngựa bay nhanh trên đường phố nhộn nhịp, khuếch trương thanh thế đi tới Lâm gia, vốn để cho người toàn thành An Định đều biết rõ hần muốn cầu hôn Lâm Đàm, nhưng bây giờ thành thích chơi, hiếu thắng, muốn đánh cuộc với đại thiếu gia Lâm gia, xem ai có thể bắt được con hổ vương kia trước; hần tập trung tinh thần muốn tên của mình và Lâm Đàm có liên hệ với nhau, khiến sau này Lâm Đàm không có cách nào tái giá với người khác, nhưng Lâm Đàm được tách ra sạch sẽ, dân chúng vốn không có một ai nhắc tới nàng, dĩ nhiên lại không có người bàn luận xem nàng sẽ gả cho ai.

Haizzz, uống phí rất nhiều tâm cơ.

“Ta và nàng thật sự không có duyên phận sao?” Nghĩ đến khuôn mặt tuyệt mỹ kia, trong lòng Khang Vương hoàn toàn phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Trong lòng hần đắng chát, trên mặt bất tri bất giác lại hiện ra, vẻ mặt ủ rũ chầu, Hoài Viễn Vương giễu cợt nói: “Nhìn sắc mặt khổ sở của đệ, liền biết đệ cảm thấy hy vọng thắng không quá lớn, đau lòng những tiền đánh cuộc này. Đệ quả nhiên rất tự biết rõ, biết mình không bắt được hổ Vương.”

Khang Vương càng tức giận, “Ai nói đệ nhất định không bắt được, huynh cũng quá coi thường ta.”

Hoài Viễn Vương mỉm cười.

Hần cười hàm súc sâu xa, ý vị sâu xa, ý khinh bỉ không cần nói cũng biết, con tức giận của Khang Vương dâng trào, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tiếng vó ngựa lộc cộc càng ngày càng gần, Phùng Quốc Thắng dẫn theo mười mấy tên thân vệ, lướt nhanh như gió đã chạy nhanh đến.

“Cậu!” Thấy Phùng Quốc Thắng, hai mắt Khang Vương tỏa sáng.

Dân chúng vây xem tự động nhường một lối đi.

Phùng Quốc Thắng ngồi trên lưng ngựa, khẽ gật đầu một cái với Khang Vương.

Khang Vương biết rõ ông ra thành công, trong lòng hân hoan vui sướng, oán buồn mới vừa rồi lập tức không còn, tinh thần tỏa sáng.

“Đại Điện hạ, nhị Điện hạ.” Phùng Quốc Thắng xuống ngựa, thỉnh an chào hỏi Hoài Viễn Vương, Khang Vương.

Hoài Viễn Vương dè dặt chỉ ba phần châu báu vàng bạc lấp lánh kia, “Phùng đại nhân chí cao tại thượng, chắc sẽ không để trong lòng những món vàng bạc tiền tài này. Chỉ có điều, kẻ thấy có phần, nếu Phùng đại nhân có ý sẵn hỏ, vậy giống với bốn Vương, Khang Vương, Lâm đại công tử, người nào bắt được con hỏ Vương tước, liền nhận những tiền đánh cuộc này.”

“Tiền đánh cuộc?” Phùng Quốc Thắng nhướn mày.

Khang Vương tỏ vẻ hồ thẹn.

Phùng Quốc Thắng nhìn Hoài Viễn Vương tự nhiên tự tại trấn định, lại nhìn Khang Vương ủ rũ cúi đầu, thì biết rõ Khang Vương lại ăn thua thiệt, hừ một tiếng nói: “Sẵn hỏ sao? Rất tốt, hạ quan nguyện ý cùng đi! Con hỏ Vương này rất có linh khí, rốt cuộc rơi vào trong tay ai, còn chưa biết được.”

“Đúng vậy.” Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Rốt cuộc rơi vào trong tay ai, còn chưa biết được.”

Dân chúng vây xem cũng bị xua đi, ngựa cười của đám người Hoài Viễn Vương, Khang Vương, Lam Khai đều được đưa tới phía trước, xếp thành một hàng trước đại môn Lâm phủ, khí thế phi phàm.

Lâm Phong ra ngoài tăng thêm hùng tráng vì mọi người, “Xin uống ly rượu nhạt này, chúc các vị bắt hỏ trở về!” Lệnh gia đình dâng rượu ngon lên.

Lâm Thâm đi theo bên cạnh ông, nói như vệt, bảo sao hay vậy, “Chúc các vị bắt hỏ trở về!” Non nớt, hết sức đáng yêu.

Hoài Viễn Vương bung ly rượu hình đầu thú bằng mã não nạm vàng màu đỏ lên, chấp tay nói: “Đa tạ Lâm đại nhân!” Uống một hơi cạn sạch.

Lâm Thâm giang hai cánh tay nhỏ về phía hấn, “Diệu ca ca, ôm ôm.”

Hoài Viễn Vương khom lưng ôm lấy nàng, Lâm Thâm nhỏ giọng nói cho hấn mấy câu: “... Tỷ tỷ để cho muội nói cho ca ca nha.”

Trong mắt Hoài Viễn Vương mơ hồ có nụ cười chớp lóe, dịu dàng nói cho Lâm Thâm, “Nói cho tỷ tỷ của muội biết, Diệu ca ca biết rồi.”

Lâm Phong đi tới, đón lấy Lâm Thâm từ trong ngực Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương trầm giọng nói: “Đại nhân, ta đã từng đồng ý với ngài, trước khi ý chí còn chưa hạ xuống, hôn sự của ta và a Đàm sẽ không để cho người ngoài biết...”

Lâm Phong nói ngắn gọn: “Chuyện gấp phải tòng quyền.”

Hoài Viễn Vương gật đầu.

Hấn cáo biệt Lâm Phong, phi thân lên ngựa.

Ngựa cường tráng, người dũng mãnh, từng đội kỵ sĩ giáp trụ trước đại môn Lâm phủ, khí thế đồ sộ.

Hoài Viễn Vương hào khí ngang trời, cười hỏi Lâm Thâm, “Tiểu muội muội, Diệu ca ca đi săn con hỏ cho muội được không?”

Lâm Thâm cười tươi như hoa, “Được đó được đó, Diệu ca ca, muội chỉ muốn màu trắng có được không? Giống như đại Bạch. Nếu không có màu trắng, màu xám tro cũng được, có thể làm bạn với tiểu Hôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phúng phính, có vẻ mặt nghiêm trang nói lời của đứa bé hết sức đáng yêu thú vị.

Đám người Lâm Phong không khỏi mỉm cười.

Khỏe miệng Hoài Viễn Vương hơi vênh lên, khom người xuống, không ngại học hỏi người dưới, “Sắc sở có được không?”

Lâm Thâm nghiêng đầu cẩn thận ngắm nghĩ, miễn cưỡng nói, “Còn tạm chấp nhận đi.”

Đám người Đặng Hợp cười ồm ồm cả lên.

Bọn họ còn chưa từng thấy Hoài Viễn Vương như vậy, cũng chưa bao giờ thấy tiểu cô nương nào gan lớn đáng yêu chọc người như Lâm Thâm vậy, trong lòng đều cực kỳ thích.

Khang Vương nhìn một cảnh này, tự dung sinh lòng đổ kỵ.

Hấn giục ngựa tới đây, “Đại ca, chúng ta có đi săn hỏ hay không?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, mắt sáng như đuốc, “Đương nhiên phải sẵn, đệ ra nhiều tiền đánh cuộc như vậy, mất nhiều tâm cơ như vậy, không sẵn không được.”

Sắc mặt Khang Vương trắng bệch, kẹp bụng ngựa, “Như thế, tiểu đệ việc nhân đức không nhường ai, đi trước một bước!” Dẫn người hầu của hắn chạy thẳng tới bãi săn.

Hoài Viễn Vương ngồi thẳng lên, không chút hoang mang.

Phùng Quốc Thắng sáng giọng nói: “Hoài Viễn Vương Điện hạ, ngài đã chậm hơn Khang Vương Điện hạ một bước, vẫn còn không động, đây là cam lòng nhận thua sao?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Bỏn Vương liền nhường cho đệ ấy một chút, thì như thế nào chứ? Đừng nói đệ ấy đi trước một bước, chính là đi trước mười bước trăm bước, thì có ích lợi gì.” Giọng nói hết sức tự phụ.

Trên khuôn mặt vàng vọt của Phùng Quốc Thắng hiện lên vẻ tức giận, nổi giận đùng đùng vùng roi ngựa lên, mang theo người của hắn cũng rời đi.

Lâm Thâm giờ nắm đầm nhỏ lên, “Diệu ca ca, đánh bại, đánh

bại!” Làm động viên vì Hoài Viễn Vương và Lâm Khai.

Hoài Viễn Vương cười, “Yên tâm, Diệu ca ca nhất định có thể đánh bại bọn họ.”

Lâm Khai hứa hẹn, “Không chỉ đánh bại bọn họ, đại ca còn bắt tiểu đệ lấy màu trắng cho muội chơi, còn có con thỏ nhỏ màu xám tro.”

“Được đó được đó.” Lâm Thâm thật vui mừng, gật đầu liên tục không ngừng.

Lâm Phong vẫn không yên lòng, kêu Lâm Khai tới cẩn thận dặn dò, “Thú dữ có đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn thú dữ chính là lòng người. Con phải cẩn thận khắp nơi, vạn lần không được khinh thường.”

Lâm Khai gật đầu, “Đất nhi sẽ tránh, phụ thân xin cứ yên tâm.”

Lâm Phong lại xin nhờ Lương Đồng, “Tiểu như lâm trận kinh nghiệm chưa đủ, kính xin Lương huynh chiếu ứng nhiều hơn.”

Lương Đống nói: “Nhất định không phụ đại nhân nhờ vả.”

Hoài Viễn Vương và Lâm Khai, Lương Đống cùng nhau cáo biệt mọi người, giục ngựa, rời đi.

Trên bãi săn, trong rừng rậm, sắp sửa triển khai một cuộc chém giết kịch liệt.

-----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Thâm đi theo phụ thân về nhà, nhìn thấy Lâm Đàm liền nhào tới ôm lấy bắp đùi của tỷ tỷ, giống như khoe công nói cho tỷ tỷ biết: “Tỷ tỷ, tỷ kêu muội nói cho Diêu ca ca, muội đã nói rồi, một chữ cũng không sai!” Nói đến “Một chữ cũng không sai”, nàng vênh vênh, cảm giác mình rất giỏi.

Ở dưới cái nhìn soi mói của Lâm Phong và La phu nhân, Lâm Đan, Lâm Đàm không hỏi đỏ mặt.

“A Thâm thật thông minh.” Nàng mơ hồ khen muội muội một câu.

Lâm Thâm là đứa bé được cả nhà nuông chiều còn cảm thấy không hài lòng, đặc biệt cường điệu, “Tỷ tỷ, một chữ cũng không sai nha.”

Lâm Đàm ổn định tinh thần, định đang nói: “Nhị tiểu thư Lâm gia chúng ta có khả năng nhất rồi, mới chỉ có bốn tuổi, đã có thể học đầy đủ hết lời nói như vậy, rất khó có được, rất đáng ngưỡng mộ.”

Lâm Thâm thấy thái độ của tỷ tỷ thành khẩn, không qua loa giống như mới vừa rồi, lúc này mới hài lòng, vui vẻ cười cười, chạy tới đùa giỡn với Lâm Hàn.

Lâm Hàn dạy cho nàng làm toán.

Lâm Đàm hơi ngượng ngùng nói cho cha nương, “Cha, nương, con kêu a Thâm nói cho hẳn biết, phải để phòng sau lưng có ám tiễn. Khang Vương người này dùng mọi thủ đoạn, làm việc cũng rất lớn mật phách lối, trong rừng rậm, rất khó dự liệu được rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.”

Sắc mặt Lâm Phong nghiêm túc, “A Đàm nói không sai, Khang Vương người này thật sự không chứa thủ đoạn nào, hướng hồ còn có Phùng Quốc Thắng lão hồ ly này, quý kẻ đa đoan, gian xảo mưu mô, làm việc tàn nhẫn.”

La phu nhân luống cuống, “Vậy, a Khai đi sẽ không có chuyện gì chứ? Không được không được, ta phải tự mình đi nhìn, cho dù mấy người Lương Đống đi theo, ta vẫn không yên lòng.” Kêu người chuẩn bị ngựa, là muốn tự mình đến bãi săn.

Lâm Đàm khuyên can, “Nương, người đi sẽ khiến cho ca ca phân tâm. Người suy nghĩ một chút, Lương thúc có bản lĩnh gì, ông ấy chuyện khác đều không để ý, chỉ phụ trách an toàn của ca ca, sẽ một tắc cũng không rời đi theo ca ca, huống chi, công phu của chính ca ca cũng không tệ.”

Lâm Khai vốn là một cậu ấm tay trái gà không chặt,

nhưng mà, bởi vì khi còn nhỏ bị thương, hẳn cực kỳ chú trọng tập võ cường thân, ở trên sân luyện võ hao tổn không biết bao nhiêu thời gian và tinh lực, bản lĩnh tương đối tốt.

Tuy nói như vậy, nghĩ đến bãi săn có Lâm Khai, có Hoài Viễn Vương, bên cạnh bọn họ là Khang Vương và Phùng Quốc Thẳng còn hung tàn hơn hổ lang, trong lòng Lâm Đàm cũng lo lắng.

Lâm Phong trầm tư một lát, nói: “Nếu không có quan viên khác ở đó, không biết Phùng Quốc Thẳng và Khang Vương còn có thể gây ra chuyện gì. Phu nhân, a Đàm, ta sẽ gọi mấy người Từ Châu đồng, Tang Thông phán cùng nhau đến bãi săn xem một chút, cần phải khiến cho Phùng Quốc Thẳng không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Thấy La phu nhân và Lâm Đàm đều có vẻ buồn rầu, trấn an nói: “Yên tâm, chúng ta là quan văn, không có công phu, sẽ không đi vào chỗ sâu trong rừng, cũng chỉ ở bên ngoài nhìn vào một cái, hơn nữa chúng ta kết bè kết đội, người đông thế mạnh.”

Lúc này Lâm Đàm mới đồng ý, lại nói: “Cha, ngài lại mời mấy vị danh nhân già ở địa phương ra ngoài, tuổi tác càng cao càng tốt.”

Lâm Phong gật đầu, “Được, liền theo con ta.”

Lâm Phong phái ra nhiều tên gia đình, chia ra đến trong nha môn, trong nhà cao cửa rộng hẹn người.

Sau khi hẹn đủ người, hoặc cưỡi ngựa, hoặc ngồi kiệu, đi bãi săn.

-----Puck.d.d.l.q.d-----

Trên bãi săn đang triển khai một cuộc đánh nhau chết sống.

Sau khi đến bãi săn, Phùng Quốc Thắng liền đề nghị: “Nếu đã là Hoài Viễn Vương Điện hạ, Khang Vương Điện hạ và Lâm đại công tì ba người đánh cuộc, vậy chúng ta liền chia ra ba đường, như thế nào? Đánh con hổ mà thôi, cần trợ thủ nhà mình là đủ rồi, không cần hai bên liên hợp.”

Hoài Viễn Vương không đồng ý, lạnh nhạt nói: “Bốn Vương đương nhiên cùng Lâm đại công tì một chỗ, Phùng đại nhân đừng làm những chuyện rảnh rỗi này.”

Khang Vương nhớ tới mình ở Lâm gia gặp phải ngăn cản, trong lòng tức giận, cũng dùng phép khích tướng, vẻ mặt châm chọc nói: “Lâm Khai, người là thiếu gia nhà quan ăn sung mặc sướng, không phải là không thể rời khỏi bảo vệ của Hoài Viễn Vương chứ?”

Lâm Khai cười con bảo mã màu trắng, hiên ngang mạnh mẽ, hăng hái, “Ta hiểu ý tứ của Khang Vương Điện hạ cùng Phùng đại nhân, được, như hai vị mong muốn, ta và Hoài Viễn Vương Điện hạ tách ra, chúng ta chia ra ba đường, hành động riêng mình!”

Hoài Viễn Vương không tán thành nhìn hắn một cái.

Lâm Khai mỉm cười, “Điện hạ đừng xem thường ta, ta cũng là người tập võ, hướng chỉ bên cạnh ta có vị cao thủ.”

Mím miệng về phía Lương Đông.

Lời đã nói đến đây, Hoài Viễn Vương cũng chỉ có thể đồng ý, “Được, vậy liền chia ra ba đường.”

Hoài Viễn Vương dẫn người rời đi trước, ngay sau đó Lâm Khai cũng phóng ngựa chạy vào trong chỗ rừng sâu.

Phùng Quốc Thưởng âm trầm cười một tiếng.

Trong mấy thui hạ ông mang theo có mấy tên cao thủ, Phùng Quốc Thưởng cũng không để cho bọn hắn bắt mãnh hổ, mà giao cho bọn hắn nhiệm vụ khác: Âm sát Lâm Khai.

“Cậu, giết Lâm Khai, được không?” Khang Vương hơi do dự.

Phùng Quốc Thưởng cười lạnh, tất cả trong mắt đều là âm hiểm và sắc bén, “Hoài Viễn Vương coi sinh lễ thành tiên đánh cược, hắn có thể hài hòa thân thiện với Lâm gia sao? Đừng mơ tưởng! Ta muốn khiến Lâm Khai chết trong rừng rậm này, Lâm Khai vừa chết, Lâm gia nhất định trách cứ hắn bảo vệ bất lực, oán hận hắn, xa lánh hắn, hắn đừng mơ tưởng dễ dàng mượn sức quan địa phương như vậy!” Thấy Khang Vương vẫn còn là dáng vẻ không thoải mái, không khỏi tức giận trong lòng, hừ một tiếng, “Trong quân hắn đã có uy vọng lớn lao, nếu để cho hắn mượn sức được cả quan văn địa phương, về sau thế lực của hắn càng ngày càng lớn, như vậy còn được sao!”

Khang Vương nói: “Cậu suy nghĩ chu đáo.” Không hề phản đối nữa.

Trong rừng rậm truyền ra tiếng xé gió kịch liệt.

“Đã động thủ.” Phùng Quốc Thắng cười nói.

Thù hạ của mình có triển vọng như thế nào, ông đương nhiên rõ ràng, biết Lâm Khai nhất định khó thoát kiếp này, trong lòng hài lòng, liền nói: “Chúng ta đi qua nhìn một chút.” Lại nói, “Chờ thấy Lâm Phong, ta liền chảy vài giọt nước mắt về phía hắn, ‘Đáng tiếc ta đến chậm, không thể cứu tính mạng của lệnh lang’, ôi, dường như khi ta nói ra câu nói kia, trong lòng ta sẽ vui sướng cỡ nào.”

Khang Vương miễn cưỡng cười cười, “Đạ, vui sướng cỡ nào.”

Sánh vai đi bên nhau, giục ngựa phi về phía tiếng đánh nhau truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Sau khi Hoài Viễn Vương đi vào trong rừng rậm, ghi dây cương ngựa.

Mấy người Đặng Hợp cũng theo hắn cùng nhau dừng lại.

Trên mặt Hoài Viễn Vương trầm tư, nói: “Phùng Quốc Thắng nhất định có bẫy.”

Tần Vũ Dương tán đồng gật đầu — trên thực tế hắn cũng chưa có khi nào không đồng ý với Hoài Viễn Vương — “Đúng vậy, Phùng Quốc Thắng lão tiểu tử kia một bụng đầy ý nghĩ xấu, chính xác không yên lòng! Hắn nhất định muốn chúng ta và Lâm đại thiếu tách ra, rõ ràng hắn có mục đích không thể cho người biết!”

Tính tình Đường Hi đơn thuần, mắt trong suốt như suối nước trong rừng, “Nhưng mà, chúng ta cũng không cần Lâm đại thiếu giúp một tay.” Hắn cho rằng Phùng Quốc Thắng hướng về phía Hoài Viễn Vương mà tới.

Đặng Hợp đưa tay vỗ vỗ Đường Hi, hạ hạ dạy cho hắn, “Chúng ta dĩ nhiên không cần Lâm đại thiếu giúp một tay, nhưng Lâm đại thiếu cần chúng ta giúp một tay. Đường Hi ngươi suy nghĩ một chút, Lâm đại thiếu là thiếu gia, đứa bé nhà quan văn, hắn cũng chưa từng đi lên chiến trường, chưa từng làm trận chiến đao thật thương thật với người.”

Đường Hi mơ hồ, “Phùng Quốc Thắng muốn đối phó với Lâm đại thiếu, tại sao? Chẳng lẽ ông ta và Lâm Tri châu có thù oán?”

Đặng Hợp xì một tiếng khinh miệt, “Phi! Ông không phải có thù oán với Lâm Tri châu, ông ta vì không nhìn nổi đại Điện hạ của chúng ta tốt. Nhìn đại Điện hạ của chúng ta kết giao bằng hữu tốt, ông ta liền muốn xuống tay trừ đi, hận đại Điện hạ của chúng ta không thể vĩnh viễn là người cô đơn.”

“Ông ta thật xấu!” Đường Hi tức giận không thôi.

“Quả thực là khôn kiếp khôn kiếp!” Đặng Hợp càng tức giận hơn nữa.

Hoài Viễn Vương giơ tay lên ngừng bọn họ, “Nói bậy bốt từ, chúng ta nhanh chạy tới. Đặng Hợp nói rất đúng, Lâm đại công tử chưa từng đối địch trận chiến đao thật thương thật với người, cho dù có cao thủ bảo vệ, vẫn rất nguy hiểm.”

Tần Vũ Dương xưng phong nhận việc, “Điện hạ, Lâm đại công tử phải bảo vệ, hễ vương chúng ta cũng phải đánh, mặt tướng chờ lệnh, đi bắt con kia mãnh hổ sắc sỡ trước.”

Hoài Viễn Vương gật đầu, “Người cẩn thận một chút.”

Tần Vũ Dương cười nói: “Điện hạ yên tâm, một con hổ mà thôi.”

Hoài Viễn Vương dẫn đầu xông ra ngoài.

Đám người Đặng Hợp theo sát phía sau.

Tần Vũ Dương hào hứng bùng bùng đi bắt con mãnh hổ sắc sỡ kia.

“Đại Lang, mau tránh ra!” Lương Đồng tai mắt thính nhạy, nghe được sau lưng truyền đến tiếng xé gió nhanh chóng, liền biết có vũ khí sắc bén đánh lên, vội lên tiếng cảnh báo.

Đồng thời lên tiếng báo hiệu, trường kiếm của ông ra tay, vung về phía mũi tên nhọn!

Mũi tên này thế tới quá mạnh, mặc dù Lương Đồng chia nó làm hai nửa, một nửa còn dư lại vẫn bắn về phía sau lưng của Lâm Khai!

Thân thể Lâm Khai cúi rạp trên lưng ngựa, mũi tên nhọn gào thét mà qua đỉnh đầu hắn.

Một mũi tên vừa mới qua, lại có bảy tám mũi tên nhọn chia ra bắn tới, cao có thấp có, trên không trung xếp thành hình trận nhạn, làm cho người ta né không thể né, tránh không thể tránh! dñiendn lieqiudoon

Trong lòng Lương Đồng âm thầm kêu khổ.

Ông lập tức phi thân nhảy vọt đến bên cạnh Lâm Khai, vừa vung kiếm chống đỡ, vừa thúc giục Lâm Khai, “Đại Lang, nơi này có ta, người đi mau!”

Lâm Khai tất nhiên không chịu, “Lương thúc, ta và thúc cùng chung tiến lùi!” Sáu mũi tên phía sau bắn liên tiếp, Lương Đồng đẩy ra được năm mũi tên trước mặt, mũi tên thứ sáu mất thấy tránh không khỏi, “Phụt —” một tiếng trầm đục, cánh tay trái của Lương Đồng trúng tên.

Mặc dù Lâm Khai cũng từng luyện công phu, nhưng hắn là thiếu gia nhà quan chưa từng giết người, thấy tình cảnh trước mắt, liền hơi hoảng hốt, không biết làm sao, mang theo Lương Đồng không ngừng chạy như điên vào chỗ rừng sâu.

Phía trước là một miếng đất trống rất lớn, chỉ có mấy cây đại thụ thưa thớt, đại thụ này chắc tại yên lặng sinh trưởng mấy trăm năm trong rừng rậm, mấy người cũng cùng ôm không hết.

Phía sau lại bắn tới một hàng tên liền thành chuỗi, thế tới rất mạnh khác thường!

Mất thấy Lâm Khai và Lương Đồng đã rơi vào trong tình cảnh nguy cấp khác thường, đúng lúc ấy, Hoài Viễn Vương dẫn dắt thị vệ của hắn kịp thời chạy tới, tay trường thương, đánh rơi từng mũi tên nhọn.

“Bao vây, bắn tên!” Hắn trầm giọng phân phó.

Đám người Đặng Hợp, Tần Vũ Dương bao vây mấy tên thích khách, quỳ một chân trên đất, cùng lúc bắn vài mũi tên chính tề, trong rừng rậm vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

“Điện hạ, đã tiêu diệt hết thích khách.” Đặng Hợp hắng giọng báo cáo.

Lâm Khai đỡ Lương Đồng xuống ngựa, xé áo trong sát người xuống băng bó vết thương cho ông ấy.

Hoài Viễn Vương bước nhanh tới, “Huynh không thành thạo, hãy để cho quân y ra tay đi.”

Có quân y tới đây kiểm tra vết thương cho Lương Đồng, “Ngoại thương, không độc, không có gì đáng ngại.” Nhanh chóng, thông thạo băng bó kỹ vết thương cho Lương Đồng, lại lấy ra một viên thuốc, cho Lương Đồng ăn vào.

Lương Đồng nói cảm ơn với Hoài Viễn Vương, dựa vào trên cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Khai cũng nói cảm ơn với Hoài Viễn Vương, “Nhờ có ngài đến kịp, nếu không hậu quả khó mà lường được.”

Hoài Viễn Vương mỉm cười lắc đầu, “Lâm huynh, rõ ràng là chính ta gặp nạn ở trong rừng, huynh phẫn đấu quên mình cứu ta. Ân cứu mạng, sau này báo đáp.”

“Hả?” Lâm Khai cảm thấy lẩn lộn, “Rõ ràng là ngài đã cứu ta...”

“Không, là huynh đã cứu ta.” Hoài Viễn Vương trấn định cắt đứt hẳn.

Có tiếng bước chân ngựa truyền tới.

Là đoàn người Phùng Quốc Thắng và Khang Vương.

Phùng Quốc Thắng và Khang Vương vốn là gương mặt vui mừng bùng bùng, sau khi đến nơi này, thấy Lâm Khai vẫn bình yên vô sự, trong rừng năm mấy thi thể ngổ ngang, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

“Đây là... Xảy ra chuyện gì?” Khang Vương ngạc nhiên hỏi.

Hắn xuống ngựa, từng bước một đi tới chỗ Hoài Viễn Vương, tất cả trên mặt đều là vẻ tức giận, “Đại ca, chúng ta săn hổ, không phải thợ săn! Huynh vô duyên vô cớ giết những người đó làm cái gì? Huynh... Huynh quá hung tàn!”

Khóe miệng Phùng Quốc Thắng dâng lên nụ cười quỷ quyệt.

Khang Vương Điện hạ nói rất đúng, Hoài Viễn Vương, hẳn thật sự quá hung tàn, vô duyên vô cớ, lung tung giết người! Hắn còn ngại mình danh tiếng không đủ hóng sao, hai huynh đệ cùng chung săn bắn, vào lúc này lại hạ sát thủ, tình ngay lý gian, không biết kiêng dè chút nào. Quá cuồng vọng, không thể để cho hắn trắng trợn giết những người đó!

Hoài Viễn Vương hí mắt nhìn Khang Vương mấy lần, nhảy xuống ngựa, cầm mũi tên lên, nhắm ngay về phía hắn.

Khang Vương khinh miệt, “Lời đồn đại đều nói huynh là một kẻ mẫn phụ, không ngờ người thật sự chính là vậy! Huynh dám bắn chết ta sao? Ta đi tới trước mặt huynh để cho huynh bắn, huynh dám sao?” Mặt khiêu khích, tiếp tục đi về phía trước.

Hoài Viễn Vương bỗng nhiên buông tay, năm mũi tên bắn liên tiếp, nhanh như gió!

Khang Vương không ngờ hắn thật sự dám bắn tên, sợ ngây người, lui về phía sau hai bước, dựa vào một cây đại thụ.

Hắn theo bản năng định đưa tay che đầu của mình, ai ngờ mới vừa giang hai cánh tay, tên đã đến.

“Phập” “Phập” “Phập”, kết hợp với mấy tiếng trầm đục, toàn bộ năm mũi tên bắn đến trên cây to cứng rắn, đâm sâu mấy tấc. Năm mũi tên này một mũi vừa lúc ở trên đỉnh đầu Khang Vương, bốn tên khác chia ra hai tên bên trên, bên dưới cánh tay Khang Vương, vững vàng dính chặt Khang Vương trên cây, để

cho hắn không thể động đậy chút nào!

Khang Vương bị sợ đến mặt không còn chút máu.

Phùng Quốc Thắng giận dữ, lạnh lùng quát: “Hoài Viễn Vương, người muốn mũi sát đệ đệ ruột thịt của mình sao?” Với xuống ngựa, đi qua nhìn tình hình Khang Vương.

Giong Hoài Viễn Vương nhàn nhạt, “Chỉ đùa một chút mà thôi, sợ đến như vậy. Nhị đệ, lá gan đệ thật nhỏ, cậu đệ cũng như đệ, cũng đều nhất như chuột.”

ve mặt Hoai vien vương nnan nnat, giọng nói cũng
nhân nhát, “Giữa huynh đệ chỉ đùa một chút mà thôi,
Khang Vương cũng không nói gì, Phùng đại nhân ngược
lại nháy ra ngoài. Bồn Vương vẫn cảm thấy, giữa
Hoàng tộc vốn không khác dân gian, cũng là tay chân tinh
thâm, huynh hữu đệ cung, cố tình bị người có tâm năm lần
bảy lượt khích bác, khiến cho huynh đệ trong nhà cãi cọ
nhau, hai bên tổn hại. Phùng đại nhân, người nói sao?”

Phùng Quốc Chấn giận đến sắc mặt biến vàng.

“Lời này của Hoài Viễn Vương, nói có mấy phần đạo
lý.” Một vị lão tiên sinh gầy năm chòm râu cảm khái nói:

“Huynh đệ Hoàng gia, chẳng lẽ không phải huynh đệ
sao? Nếu không phải bị người gian khích bác ly gián,
cũng không trở thành đầu người chết ta sống, haizzz, gian
thần tặc tử nắm quyền, gian thần tặc tử nắm quyền.”

di3n~d@n`l3q21y'd0n

Lâm Phong không khỏi khẽ mỉm cười.

Vị lão tiên sinh này ba mươi năm trước liền trúng Cử
nhân, thi hội vẫn không đắc ý, không được công, qua nhiều
năm như thế liền tích lũy oán khí vô hạn, cho dù gặp
chuyện gì đều muốn phát bực tức. Trước mắt, dĩ nhiên
cũng không ngoại lệ.

“Đúng vậy, huynh đệ Hoàng gia, chẳng lẽ không phải
huynh đệ sao?” Thật sự có không ít người phụ họa ông ta.

Chỉ có điều, đều khe khẽ bàn luận thôi, không ai dám bày
tỏ ứng hộ rõ ràng.

Dù sao Phùng Quốc Chấn là người của Phùng gia.

mà Phùng gia, ở trong triều rất có quyền thế.

Phùng Quốc Thẳng tức giận sắp không được. Ông không để cho Khang Vương mở miệng, mà để bản thân mình làm khó dễ Hoài Viễn Vương, làm như vậy chính là ông làm ác nhân, Khang Vương chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, ai ngờ lại Hoài Viễn Vương phản kích một đòn như vậy, ông thành tiểu nhân gian ác khích bác đại Hoàng tì và nhị Hoàng tì, mà Hoài Viễn Vương thì một chút tổn thất cũng không có.

Không chỉ không có tổn thất, còn thắng được không ít ánh mắt tán thưởng của quan văn.

Hoài Viễn Vương Điện hạ cũng không phải tính tình tàn bạo theo như lời đồn đãi, hẳn cũng hi vọng huynh đệ hòa thuận, huynh đệ yêu thương nhau.

Phùng Quốc Thẳng then quá thành giận, lớn tiếng nói: “Hoài Viễn Vương, mới vừa rồi ngài bắn liên tiếp năm mũi tên về phía nhị Điện hạ, đây là sự thật! Hi vọng ngài bây giờ ngay mặt mọi người cho ra một lời giải thích, đừng tránh nặng tìm nhẹ, lại đừng nói lảng sang chuyện khác!”

Tất cả mọi người ngây đại.

Bắn liên tiếp năm mũi tên, đại Hoàng tì bắn liên tiếp năm mũi tên về phía nhị Hoàng tì ...

Đây là muốn mạng nhị Hoàng tì đó.

Không ít người sinh ra ý lạnh trong lòng, bất tri bất giác

lui về phía sau mấy bước, định rời khỏi chốn thị phi này.

Hoài Viễn Vương nhìn mọi người xung quanh, trầm giọng nói: “Phùng đại nhân nói ta bắn liên tiếp năm mũi tên về phía Khang Vương, nhưng mọi người cũng nhìn thấy, Khang Vương hiện giờ không bị thương chút nào. Xin hỏi chư vị, lấy tài bắn cung của bản Vương, nếu thật lòng cố ý tổn thương Khang Vương, bắn liên tiếp năm mũi tên về phía đệ ấy, đệ ấy còn có mạng ở đây sao? Khang Vương ngay cả một cọng tóc cũng không thiếu, mà bản Vương mới vừa rời ở ngay mảnh đất trống này trúng mai phục, bị những thích khách này bắn vô số ám tiễn, hết sức hung hiểm.” Hắn chỉ chỉ thi thể nằm ngổn ngang trên đất, “Bọn thị vệ trung thành đỡ cho chi, còn có đại công tử Lâm gia mạng theo gia tướng của hắn phân đầu quên mình cứu giúp, bản Vương mới may mắn chạy trốn. Những gia tướng của Lâm đại công tử, liền bắt hạnh trúng tên.” Vừa chỉ chỉ Lương Đống sắc mặt tái nhợt đang dựa vào trên cây nghỉ ngơi.

Lúc này Lâm Phong mới chú ý tới Lương Đống bị thương, cả kinh thất sắc, đi nhanh tiến lên, “Lương huynh, thương thế của huynh nặng không?”

Lương Đống mệt mỏi cười một tiếng, “Xin lỗi, Lâm đại nhân, ta suýt nữa... Ồi, may nhờ có Hoài Viễn Vương... Đại nhân, ta rất xấu hổ.”

Lâm Phong nghe thấy giọng nói của ông ấy thật thấp, rõ ràng cho thấy bị thương không nhẹ, trung khí chưa đi, trong lòng rất khổ sở, dịu dàng an ủi, “Tình ý của Lương huynh đối với Lâm gia, Lâm Phong cảm phục tận đáy lòng.”

Lâm Khai ghé tai lại đây, nhỏ giọng nói với Lâm Phong: “Cha, rõ ràng là Hoài Viễn Vương cứu con, nhưng lại hết lần này tới lần khác nói là con cứu ngài ấy, con thật ngượng ngùng.”

Lâm Phong ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nói: “Con ta, con cứu Hoài Viễn Vương chính là Hoài Viễn Vương, có gì mà ngượng ngùng giành công? Sự thật như thế.”

Lâm Khai tỏ vẻ xấu hổ, “Dạ, hài nhi định tránh né.”

Hoài Viễn Vương thành khẩn nói cảm ơn với Lâm Khai, Lâm Khai khiêm tốn lần nữa nhún nhường, hai người đều cực kỳ khách khí.

Phùng Quốc Thắng và Khang Vương nhìn hai người này làm bộ làm tịch, thật tức lể phôi.

Rõ ràng là Lâm Khai gặp tập kích, rõ ràng là Hoài Viễn Vương tới cứu Lâm Khai! Hiện giờ hai người làm bộ một phen như vậy, còn có ai không tin tưởng là Hoài Viễn Vương gặp phải thích khách ở trong rừng rậm chứ? Mà chỉ điểm sau lưng những thích khách này, trừ Khang Vương và Phùng gia, còn ai vào đây? Hoài Viễn Vương đây là bất động thanh sắc đội nước đục lên người Phùng gia và Khang Vương, giống như thật sự có người cố ý muốn ám sát hắn!

Nhưng chuyện càng làm cho bọn họ tức giận vẫn còn ở phía sau.

Hoài Viễn Vương không sai người gọi Khuông tiên sinh tới,

khí thế hùng dũng ra lệnh, “Khuông tiên sinh, ngài thay
bổn Vương soạn một đạo tấu chương, nói rõ năm tháng
nào ngày nào bổn Vương gặp nạn ở trong rừng rậm khi
săn bắn, được đại công tử Lâm Khai của Lâm công Tri
châu An Định cứu, lúc này mới may mắn thoát nạn.
Lâm Khai có ân cứu mạng với bổn Vương, Cao
Nguyên Diệu không gì báo đáp, quyết ý cầu hôn muội
muội sinh đôi của Lâm Khai, trưởng nữ của Lâm công
làm Hoài Viễn Vương phi, kết làm gần bó suốt đời!”

Âm thanh hân hoan thấp hùng hậu mà có lực, xuyên thấu
vào lỗ tai của mọi người, xuyên thấu rừng rậm trùng trùng
diệp diệp, ở giữa rừng, bầu trời vọng về, dư âm vờn quanh
tai, thật lâu không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Tất cả mọi người bị quyết định này của hân làm cho sợ ngây người, trong rừng rậm, im lìm không tiếng động.

Chỉ chớp lát sau, Lâm Phong đầu tiên phản ứng kịp, khách khí nói: “Hoài Viễn Vương Điện hạ anh dừng thần vũ, tiểu nữ tư chất nông cạn, không kham
nổi hầu chấp khấn lược...”

Trong lòng Khang Vương được kêu là khổ sở. Cùng là lời từ chối, khi Lâm Phong nói với hân thì giọng nói rất cứng rắn, mặt cảm hận, bây giờ đối với
Hoài Viễn Vương lại là rạng rỡ, thái độ thân thiết gì đâu, rõ ràng chỉ là lời nói nhã nhặn, nhún nhường cho có lệ. Lâm Phong ông ta, nhất định rất bằng
lòng gả con gái cho Hoài Viễn Vương.

Lâm Phong khách khí, Hoài Viễn Vương còn khiêm tốn hơn ông, khách sáo, rất khiêm tốn, “Lâm công liêm khiết chính trực, Đại công tử tao nhã lịch sự,
lệnh ái nhất định là khuê anh vi tú thanh tâm ngọc ánh *, bổn Vương được lệnh ái làm vợ, đủ an ủi đời này. Lâm công xin yên tâm, lệnh lang có ân cứu
mạng với bổn Vương, bổn Vương yêu ai yêu cả đường đi, chắc chắn tôn trọng nhau như khách với lệnh ái, giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, nắm tay cả
đời, đến già đầu bạc.”

(*) Khuê anh vi tú: chỉ nữ tử tài mạo nhu mì xinh đẹp của gia đình lớn. Thanh tâm ngọc ánh: Tấm lòng thanh khiết ôn nhuận trong sáng như ngọc, hàm súc
tinh tế như ngọc. Khuê anh vi tú thanh tâm ngọc ánh: Chỉ nữ tử thanh tú gặp chuyện không khoa trương, hàm súc nội liêm.

Con tức giận của Khang Vương dâng trào, hậm hằm đẩy Phùng Quốc Thắng một cái, “Cậu!” Ý bảo Phùng Quốc Thắng xả giận cho hân.

Phùng Quốc Thắng quả nhiên không để cho hân thất vọng, dùng miệng lưỡi nhà quan nói: “Hoài Viễn Vương Điện hạ, chuyện cả đời của ngài dường như
bản thân không làm đương gia không làm chủ được đi? Bệ hạ không giáng chỉ không sắc phong, cô nương Lâm gia nàng ta cũng không thể làm Hoài
Viễn Vương phi được. Haizzz, người ta là cô nương gia, người ở trước mặt mọi người nói hết như vậy, lỡ như bệ hạ không cho, hoặc là Thái hậu đã thay
ngài nhìn cô nương khác ở trong kinh, không phải ngài đã làm làm lỡ cả đời của Lâm cô nương sao. Hoài Viễn Vương Điện hạ, hành động lần này của
ngài không thỏa đáng.”

Phùng Quốc Thắng vừa châm ngòi như vậy, đúng là có người gạt đầu thờ dài, “Lời này nói đúng.”

Hoài Viễn Vương nói như thế ở trước mặt mọi người, về sau bệ hạ chấp thuận đương nhiên là đoàn tụ sum vầy, tất cả đều vui vẻ, nếu bệ hạ không cho
phép, hoặc bệ hạ, Thái hậu đã kết Vương phi khác vì Hoài Viễn Vương ở trong kinh, chuyện này phải kết thúc như thế nào? Đại cô nương Lâm gia phải

làm sao bây giờ. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Lấy kim phi tiên.” Hoài Viễn Vương ra lệnh cho Đặng Hợp, Đặng Hợp nhận lệnh, nhanh chóng lấy tới một mũi tên dài sắc bén, trên thân tên khảm vàng đầu mũi tên do thép tinh tạo thành, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sáng lóa chói mắt, cực kỳ bắt mắt.

(*) Kim phi tiên: Ở cổ đại trừ làm căn cứ của văn khế và dùng đầu mũi tên ra, dần dần phát triển trở thành vật chuyên dụng của chư hầu, tướng lĩnh, Đế Vương, đại biểu cho quyền lực và tượng trưng cực cao, dùng làm bằng chứng cho quyền lực.

Hoài Viễn Vương giờ kim phi tiên lên cao cao.

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên kim phi tiên.

Hoài Viễn Vương cầm kim phi tiên trong tay, trịnh trọng thề, “Bốn Vương đã quyết ý cầu hôn trưởng nữ Lâm công làm Vương phi, cho dù sau này việc đòi thay đổi như thế nào, lòng này không thay đổi. Nếu không phải trưởng nữ Lâm công là Vương phi, bốn Vương tình nguyện cả đời không cưới. Hôm nay bốn Vương ở trước mặt chư vị lập lời thề, nếu làm trái, liền giống như tên này!” Trên tay dùng sức, dứt khoát bẻ gãy kim phi tiên thành hai khúc.

“Trời ơi.” Chung quanh vang lên từng trận kinh hô.

Có người kinh ngạc vì quyết tâm của Hoài Viễn Vương, có người kinh ngạc vì lực cánh tay của Hoài Viễn Vương.

Lâm Phong lệ nóng lưng tròng, “Cảm tạ thịnh tình của quân! Hạ quan cũng thay mặt tiểu nữ ở đây trịnh trọng thề, cho dù bề hạ có cho phép hay không, cho dù tương lai tình thế như thế nào, tuyệt đối không gả cho người khác.”

“Lâm công cao thượng.” Đám người Từ Châu đồng, Tang Tông phấn lớn tiếng ca ngợi.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người không phải ca tụng Hoài Viễn Vương thâm tình trọng nghĩa, chính là tán dương Lâm Phong nghĩa bạc vân thiên *, khen một đôi cha vợ con rể thành hai đóa hoa.

(*) Nghĩa bạc vân thiên: Nghĩa = tình nghĩa, bạc = gần tới, vân thiên = trời cao. Tình nghĩa vô cùng giống như trời cao. Thành ngữ nghĩa bạc vân thiên chỉ người vô cùng có tình có nghĩa.

Phùng Quốc Thắng hừ một tiếng, rất coi thường, “Những quan viên thành An Định này đều là vài kẻ vuốt đuôi ngựa, còn ở đây khen ngợi Lâm Phong trọng nghĩa, cũng không nghĩ đến, Hoài Viễn Vương đã phát lời thề ở trước mặt mọi người, nha đầu Lâm gia còn có khả năng gả cho người khác sao? Vuốt đuôi ngựa, một đám vuốt đuôi ngựa.”

(*) Vuốt đuôi ngựa = Vỗ mông ngựa = Nịnh hót

Ông nể người xong, thấy bên cạnh không hề có một chút phản ứng nào.

Ông cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dáng vẻ Khang Vương mắt hờn mắt vía, tâm tư không biết đã sớm chạy đi đâu.

“Tiền đồ.” Phùng Quốc Thắng nổi giận đùng đùng thăm thẳm trong lòng.

“Grào... Grào...” Tiếng hô gầm truyền tới, trùng trùng điệp điệp, không giận mà uy, vang dội rừng núi, nghe tiếng hô gầm như thế, người nhát gan mềm nhũn trước, kéo người bên cạnh định chạy, “Chạy mau, con hổ đến rồi!”

Nhưng mà, đợi đến khi tiếng hô gầm này càng lúc càng gần, mới phát hiện con hổ này đã bị người bắt được khiêng trên vai, mặc dù còn có thể gầm, nhưng đã bị chế trụ gât gao, không thể động đậy, sợ hãi trong lòng giảm xuống, tiếp tục lưu lại xem náo nhiệt.

Một đại hán vạm vỡ trên vai vác con hổ sắc sỡ, nơi non xanh nước biếc đang khí phách hào hùng đi tới, tình cảnh này, quả thật như một bức họa.

Đại hán vạm vỡ này đi lên phía trước, ném con hổ sắc sỡ xuống đất, bên cạnh có người phối hợp với hắn, trói gô con mãnh hổ này, trói lại thật chặt. Diễn đàn lee quý đôn

Thu thập xong mãnh hổ, đại hán vạm vỡ quỳ xuống trước mặt Hoài Viễn Vương, cất cao giọng nói: “Điện hạ, mặt tướng Tần Vũ Dương không nhục sứ mạng!”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Vũ Dương, người rất tốt.”

Tần Vũ Dương mừng rỡ, “Cũng chỉ đánh con hổ mà thôi, lại có thể nhận được Điện hạ khích lệ như vậy, mặt tướng cực kỳ vinh hạnh, cực kỳ vinh hạnh.” Hiển nhiên, nhận được tán dương của Hoài Viễn Vương, là một chuyện rất quan trọng đối với hắn.

Hoài Viễn Vương rút một chiếc ban chỉ bằng ngọc xanh trên ngón tay ban thưởng cho Tần Vũ Dương, “Chiếc ban chỉ này được bốn Vương đeo gần mười năm, từ hôm nay trở đi nó sẽ đi theo người.”

Tần Vũ Dương cảm ơn một tiếng, cười tit mắt nhận lấy đeo vào tay mình, lẳng lẳng.

Đặng Hợp trêu ghẹo hắn, “Lão Tần, bây giờ người biết họ của mình là gì không?”

Tần Vũ Dương vui mừng, “Loáng thoáng hình như nhớ được mình họ Tần.”

Mọi người cười ha ha.

Đường Hi thoáng nhìn qua con mãnh hổ, phát hiện nó không chỉ còn sống, hơn nữa còn rất có tinh thần, không khỏi lấy làm kỳ quái, “Vũ Dương, người thích con

hổ này sao? Không nỡ đánh?”

Tần Vũ Dương ân cần nói cho hắn biết, “Đường Hi, là như vậy, bởi vì Điện hạ, Khang Vương, Lâm đại thiếu đánh cuộc chỉ nói bắt hổ, không nói tới nhất định phải bắn trúng hay như thế nào, ta sợ sợ một chút đánh chết hổ, nếu có người gây khó khăn nói đánh chết không đúng, làm hại Điện hạ của chúng ta không thắng được đánh cuộc, liền bắt sống nó. Người suy nghĩ một chút, nói như vậy Điện hạ của chúng ta thắng chắc rồi, có đúng không? Nếu có người dị nghị, muốn bắn ta liền bắn, muốn đánh ta liền đánh, thế nào cũng được.”

“Hóa ra là như vậy.” Đường Hi mừng rỡ hiểu ra.

Mọi người nghe đều ánh mắt chờ đợi, vẻ mặt ngây ngốc.

Thị vệ của Hoài Viễn Vương... Quá đáng sợ...

Hoài Viễn Vương hạ lệnh, “Đi bắt mấy con như tiểu hồ ly, con thỏ nhỏ về, phải trắng như tuyết, hoặc màu xám tro nhạt. Trừ màu trắng và màu xám tro ra, còn lại không cần.”

Đám người Đặng Hợp nhận được lệnh, hào hứng mừng mừng đi bắt con mồi.

“Hắn còn định đáp ứng chuyện của a Thám.” Khóe mắt Lâm Khai giật giật.

Hoài Viễn Vương chỉ vào con mãnh hổ sặc sỡ kia cười nói; “Nhị đệ, Phòng đại nhân, đánh cuộc của chúng ta là ta thắng, hai vị có dị nghị gì không?”

Khang Vương và Phùng Quốc Thắng miễn cưỡng duy trì phong độ, “Đĩ nhiên là ngài thắng.”

Tần Vũ Dương vác con hổ còn sống nhấc về, quả thật khiến cho bọn họ định ăn và đùa bỡn cũng không được, không thể làm gì khác hơn là thừa nhận Hoài Viễn Vương thắng trận đánh cuộc này. die nd da nl e q uu ydo n

Nếu Hoài Viễn Vương thắng, như vậy, tiền đánh cuộc do Hoài Viễn Vương phải, Khang Vương phải, Lâm phải ra, tự nhiên toàn bộ thuộc về hắn.

“Hôm nay bản Vương gặp nạn, nhờ Lâm đại công tử cứu giúp, mới may mắn thoát nạn. Những tiền đánh cuộc này đều tặng cho Lâm đại công tử, xin Lâm đại công tử vui vẻ nhận cho.” Hoài Viễn Vương đưa phần tiền đánh cuộc có phần khả quan cho Lâm Khai.

“Thật khàng khái!” Tất cả mọi người đều ửng hờ.

Lâm Khai đứng ở bên cạnh Lâm Phong nhỏ giọng thuận miệng, “Cha, sao con có cảm giác Hoài Viễn Vương lấy lòng chúng ta như vậy? Tiểu hồ ly con thỏ nhỏ cho a Thảm hắn nghĩ đến được, điều này hắn cũng nghĩ đến được.”

Lâm Phong vui vẻ, “Hắn lấy lòng chúng ta, vì cái gì còn không phải vì a Đầm sao? A Khai, con nên vui

con không phải vì a Dàm sao! Vì như, con nên vui mừng thay mười mười, con bé gặp được nam nhân quý trọng con bé, đặt con bé vào trong lòng.”

Lâm Khai thở dài, “Con và a Dàm sinh đôi, từ nhỏ đến lớn đều ở cùng nhau, tất cả tách ra. Cha, xin ngài tha thứ, hiện giờ có người muốn mang a Dàm từ bên người chúng ta đi, tuy rằng hẳn thật sự đối xử tốt với a Dàm, trong lòng con vẫn không mấy thích hẳn cho lắm.”

“Con cứ không thích hẳn là được.” Lâm Phong sao cũng được.

Ánh mắt của Lâm Phong đã không còn ở trên người Lâm Khai, mà thỉnh thoảng liền từ nhìn về phía Hoài Viễn Vương.

Trong lòng Lâm Khai rất mát mát, thở dài một hơi.

-----Puck.d.d.l.q.d-----

Bọn thị vệ lập tức vui mừng mừng mừng tự cảm con mỗi của mình trở về thành, tin tức Hoài Viễn Vương lập lời thề cầu hôn trưởng nữ của Lâm phong đã giống như mọc cánh, truyền khắp cả thành An Định.

Phản ứng của các nhà không giống nhau.

Trong An Bình Quận Vương phi, Quận Vương phi Trần thị trở nên hung ác, “Người được đẩy Lâm Dàm, hại khuê nữ của ta, làm hại con bé cô nương như hoa không thể an phú tôn vinh * ở trong Quận Vương phi, bị đuổi đến trong am ni cô lạnh lẽo lại kham khổ, người lại làm nên Hoành từ phi? Phi, chỉ bằng người cũa xưa?”

Người chờ đó, ta... Ta sẽ viết thư vào trong kính, vạch trần diện mạo thật của người!”

(*) An phú tôn vinh: là thành ngữ Hán ngữ, ghép vắn, ý chỉ hiền giả được quốc quân iuy nhiệm, có thể bản thân yên ổn vững chắc, đất nước giàu có, vị thế được tôn trọng, tên tuổi được quang vinh. Cũng chỉ cuộc sống yên tĩnh giàu có yên vui (Baiké)

Sau khi nhốt người Từ Châu đồng mớ hồ kết án xong, Hoàng đế ngự bút son phê chữ “Tốt”, An Bình Quận Vương phỏng đoán tâm tư của Hoàng đế chắc không muốn quay lớn chuyện, liền không hề giống như trước buộc Việt Tú Huyện chủ đi tìm chết nữa, nhưng An Bình Quận Vương phải không tha cho nàng, cường bức Quận Vương phi đưa nàng đến chùa miếu tu hành, “Chuyện xấu như vậy ai ai cũng biết, về sau đừng nghĩ tới gả cho người sinh con nữa, thanh đăng cổ Phật, đây chính là cả đời của nàng.”

(*) Thanh đăng cổ Phật: chỉ ngọn đèn xanh thờ thờ và tượng Phật cổ xưa đại lâu đời, mượn chỉ kiếp sống tịch mịch nơi cửa Phật

Quận Vương phi khóc đến ruột gan đứt từng khúc, Việt Tú Huyện chủ càng thêm mọi cách cầu khẩn, bắt dắc dĩ An Bình Quận Vương hết sức ác độc, không hề động lòng, cuối cùng Việt Tú Huyện chủ vẫn bị trói ra khỏi Quận Vương phi, đưa đến trên núi.

Quận Vương phi đau lòng mất đi cả nữ, nghĩ tới nghĩ lui, đổ hết tức giận trong lòng lên trên người Lâm Đàm.

di3nd@nl3quydon

Nếu như cõi đời này không có người như Lâm Đàm, nữ nhi bảo bối của bà cũng không luân lạc đến tình trạng này.

Quận Vương phi không thể khiến cho Lâm Đàm có cuộc sống tốt. Bà ngẫm nghĩ mãi, tịt tay viết thư cho mấy vị trưởng Công chúa, lão Vương phi trong Kinh thành, trong thư mở hồ âm hiệu, danh tiếng của Lâm Đàm ở thành An Định rất không tốt, rất không đứng đắn, nếu Hoàng thất chọn nàng ta làm phu nhân của Hoàng tử, khó tránh khỏi rơi vào làm trò cười.

Trong tay Sơn lão phu nhân cầm chuỗi Phật châu mím cười niệm Phật, biết được tin tức này, chuỗi Phật châu trong tay rơi xuống đất.

“Tội lỗi, tội lỗi.” Bà luôn miệng nói.

Thị nữ vội vàng nhặt chuỗi Phật châu lên cho bà, cẩn thận lau chùi, cung cung kính kính đặt vào trong tay bà.

Sơn lão phu nhân một lần nữa lần Phật châu, vẻ mặt ngạc nhiên. Hoài Viễn Vương cầu hôn Lâm Đàm rồi, Gia Thụ đứa nhỏ này sẽ không có hy vọng, hắn luôn cố chấp, không biết... Sẽ không nghĩ không ra chứ? Đây phải an ủi hắn như thế nào mới tốt? Sơn lão phu nhân cau khuôn mặt già nua lại, mây mờ che phủ, mặt ỉm mòi chau.

Lâm gia lại vui mừng hơn hở, vui sướng, La phu nhân cười đến không ngậm được miệng, “Thê à? Bẻ gãy kim phi tiễn? Không lấy được a Đàm nhà ta cả đời hắn liền không lập gia đình, được, rất tốt.” Kéo tay Lâm Đàm trên ghế, “A Đàm, con mạnh hơn nương nhiều, gặp

được lang quân si tình như Hoài Viễn Vương, lại nói đúng là một đoạn giai thoại. Năm đó nương được lệnh của cha nương gả cho cha con, trước lúc thành thân cha con ngay cả lời ngon tiếng ngọt cũng không nói với nương, không thể so sánh với con, không thể so sánh.”

Tuy Lâm Đàm là cô nương tự nhiên hào phóng, cũng mắc cỡ đến mặt phẫn ngậm xuân.

Lâm Thâm như một làn khói chạy vào, trong miệng hét lên: “Tiểu hồ ly của con đâu, con thỏ nhỏ của con đâu rồi, còn chưa trở lại sao? Thật đúng là chậm chạp mà!”

La phu nhân mặt mày hớn hở dụ dỗ nàng, “A Thâm ngoan, đừng nóng nảy, đại ca con và Diệu ca ca của con sẽ nhanh chóng trở lại.” Nói đến “Diệu ca ca của con”, mở miệng hai mắt với Lâm Đàm.

Lâm Đàm càng thêm xấu hổ.

Nàng trở nên thẹn thùng không khác gì cô nương bình thường, lấy khăn tay che mặt chạy mất.

Lâm Thâm không giải thích được, “Tỳ tỳ sao vậy?”

La phu nhân nhìn cười ôm lấy nàng, “Ng ngoan, tỳ tỳ của con không có chuyện gì.” Vừa dụ dỗ Lâm Thâm, vừa cười đến run rẩy cả người, Lâm Thâm nhìn là, càng thêm không hiểu.

“Không phải cười con chứ?” Nàng nghi ngờ hỏi.

Chương 32

“Không phải, thật sự không phải.” Tuy La phu nhân cười đến mềm nhũn, vẫn cố giả bộ đáng vẻ nghiêm túc bảo đảm với nàng.

Lâm Thâm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Nàng là đứa bé có lòng tự ái rất mạnh.

La phu nhân đang định lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng dụ dỗ nàng, Lý ma ma run run rẩy rẩy đi tới.

Lâm Thâm vừa thấy Lý ma ma, lập tức trở nên sáng sủa, “Nương, Lý nãi nãi, con đi ra ngoài chơi.” Trượt từ trên người La phu nhân xuống, giống như chạy trốn chạy ra ngoài.

“A Thâm con sợ hãi nhai như vậy sao?” La phu nhân vui vẻ không thôi, “Thì ra trong nhà con ai cũng không sợ, chỉ sợ bà vú của ta.”

Lý ma ma tỏ vẻ ân cần, “Cô nãi nãi, sao bà vú nghe nói, đại tiểu thư của chúng ta được hứa gả cho Hoài Viễn Vương rồi hả? Cô nãi nãi, hôn sự này còn chưa định ra cuối cùng, không thể đã nói nhao nhao ra ngoài sớm như vậy, đối với cô nương gia cũng không hay, chỉ có điều cửa hôn sự này vô cùng tốt, Hoài Viễn Vương là trưởng tử của bệ hạ, phối với đại tiểu thư của chúng ta rất thích hợp.”

La phu nhân kéo tay của bà nói cho bà biết, “Đây không phải bị bức không còn cách nào sao, không thể làm gì khác hơn là ra hạ sách này. Bà vú người yên tâm đi, trong lòng cha a Đàm và con có tính toán.”

Đang nói chuyện, Đàm Tuệ mang về mặt ngạc nhiên đến đây, còn dẫn theo San tỷ nhi, sau khi San tỷ nhi đến liền nhớ kỹ tìm Lâm Thâm, La phu nhân liền lệnh cho thị nữ mang nàng đi, lưu lại Đàm Tuệ cùng nhau nói chuyện.

Đàm Tuệ cười nói: “Tỷ tới để chúc mừng.”

La phu nhân hé miệng cười, “Lời này nói hơi sớm, qua vài ngày nữa lại chúc không muộn.”

Đàm Tuệ tấm tắc lấy làm kỳ, “Trong lòng tỷ một mực nghĩ, a Đàm có nhân phẩm và tướng mạo như vậy, phải là nam tử như thế nào mới xứng với con bé? Không ngờ lại là Hoài Viễn Vương, trưởng tử của Hoàng đế bệ hạ.”

Lý ma ma ở bên cạnh làm bầm, “Không nên quá phô trương, không tốt cho cô nương gia.”

La phu nhân và Đàm Tuệ trầm miệng một lời, “Lão nhân gia nói rất đúng, không tốt.” Rất nhân nhượng phụ họa bà, tuyệt đối không cố chấp với bà.

“Sao lại phô trương chứ?” Đàm Tuệ nhỏ giọng hỏi.

La phu nhân tỏ vẻ kiêu ngạo, “A Khai nhà muội có bản lĩnh không tệ, đây là muội nghe Lương Đồng nói, lại không nghĩ rằng thằng bé ở bãi săn anh dũng cứu Hoài Viễn Vương, đúng là ngoài dự đoán của muội! Biểu tỷ, đại khái Hoài Viễn Vương là người có ơn báo ơn, không biết nên báo đáp a Khai như thế nào, mới có thể muốn cưới a Đàm. Tuy nói hôn sự còn chưa định mà hấn cứ nói nhao nhao ra, quả thật có phần không ổn, chỉ có điều, hấn không phải đã phát thề sao, nếu không được a Đàm là Vương phi, sẽ cả đời không lập gia đình.”

Đàm Tuệ cực kỳ hâm mộ, “Biểu muội, a Đàm có phúc lớn.”

Đàm Tuệ thật lòng cảm thấy Lâm Đàm có phúc khí. Người xem, nàng êm đẹp ngồi ở nhà, ca ca sinh đôi cứu Hoài Viễn Vương, nàng chính là Hoài Viễn Vương phi rồi. Hơn nữa Hoài Viễn Vương là nam tử khí phách vang dội non sông như vậy, lại có thể vì nàng mà nói ra được lời “Nếu không được trưởng nữ Lâm công làm Vương phi, bản Vương tình nguyện cả đời không cưới”, thâm tình cỡ nào, cảm động cỡ nào.

La phu nhân lại bĩu môi, “Theo muội nói, là Hoài Viễn Vương có phúc khí.”

La phu nhân đây cũng là nói lời thật lòng. Lâm Đàm thật sự gả cho Hoài Viễn Vương, La phu nhân sẽ cảm thấy đây là Hoài Viễn Vương đánh ánh sáng, cưới được a Đàm vừa xinh đẹp lại thông minh lại hiểu chuyện có khả năng, mà không phải a Đàm đánh ánh sáng, làm Vương phi.

“Đúng đúng đúng, là Hoài Viễn Vương có phúc khí.” Đàm Tuệ cười nói.

Lý ma ma lại ở bên cạnh làm bầm nói một câu, “Không nên phô trương, không tốt cho cô nương gia, không tốt cho đại tiểu thư.”

La phu nhân và Đàm Tuệ trầm miệng một lời, “Lão nhân gia nói rất đúng, không tốt.”

La phu nhân cầm một miếng kẹo oa ti * đưa vào trong tay bà, “Bà vú, kẹo này rất ngọt, người khăng định thích ăn, người ném thử một chút, nếu cảm thấy ngon, con đưa cho người nhiều thêm mấy miếng về ăn, cầm thêm một ít cho tiểu tôn tử của người.”

(*) Kẹo oa ti: còn có tên là kẹo kén, là một món ăn vặt truyền thống dân gian của tỉnh Tứ Xuyên, vốn có tên là "Tổ oa ti" (tổ = màu trắng thuần, oa ti = kén tằm), đã trải qua lịch sử trên trăm năm.

Lý ma ma tỉ mỉ thường thức, “Ăn ngon.”

La phu nhân vỗ vâng sai người bọc hơn phân nửa kẹo oa ti, “Những thứ này người mang về, còn dư lại giữ cho a Thắm. Trong nhà bây giờ trừ a Thắm ra, đã không có ai thích ăn kẹo rồi.” Lâm Hàn cũng không ăn, Lâm Khai và Lâm Đàm càng thêm sẽ không ăn.

La phu nhân lệnh cho tiểu nha đầu cầm hộp đựng thức ăn thay Lý ma ma, cực kỳ cẩn thận đưa Lý ma ma về.

Lý ma ma đi tới cửa, còn quay đầu lại dài dòng nói một câu, “Không tốt.”

La phu nhân dịu dàng nói, “Vâng, không tốt, rất không tốt, người từ từ, không được đi nhanh.”

Nhìn Lý ma ma chậm rãi đi xa rồi, mới một lần nữa ngồi xuống, nói chuyện với Đàm Tuệ.

Đàm Tuệ hơi ngạc nhiên, “Biểu muội, muội thật có lòng kiên nhẫn với bà vú.”

Trước kia cũng không phải vậy, khi La phu nhân vẫn còn ở Tấn Giang Hầu phủ làm cô nương, Lý ma ma thường thích quẩn nhiễu ấy, nhiễu ấy thường không chịu quẩn thức, hờ ra tí là phát giận với Lý ma ma.

La phu nhân cười nói, “Muội vốn tính khí không được tốt, từ sau khi sinh hạ mấy đứa bé này, lại có bản lĩnh nuôi chúng lớn, tính tình nhẫn nại có thể tốt hơn nhiều.” Bà nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn Lý ma ma, bóng lưng khom khom chậm rãi đi ra, ánh mắt rất dịu dàng. “Bà ấy từ nhỏ nuôi lớn muội, đối xử với muội còn tốt hơn hài nhi ruột thịt của bà ấy, bây giờ bà ấy già rồi, chính là dài dòng chút, hồ đồ chút, chẳng lẽ muội còn nhẫn tâm phát giận với bà ấy sao?”

Đàm Tuệ rất cảm động, “Biểu muội, muội thay đổi.”

Lâm Thắm muốn mang San tỷ nhi đi nhìn tiểu Hôi của nàng, hết sức đề cử, “San tỷ tỷ, tiểu Hôi không cần người, chơi rất tốt, nó vẫn còn rất nghe lời, tỷ cũng có thể nói nó, thật đó.”

San tỷ nhi thật ngượng ngùng, “Con lừa nhỏ của muội, tỷ cũng có thể nói sao?”

Lâm Thắm rất khẳng khái, “Tỷ là biểu tỷ của muội mà, hai chúng ta không cần khách khí.”

Lâm Hàn sai người dắt tiểu Hôi tới, mình ngồi bên cạnh, nhìn hai muội muội chơi đùa.

Tiểu Hôi ngo ngắc, đáng vẻ rất phục tùng, nhìn thấy Lâm Thắm liền kêu lên “Um bee — Um bee —”, Lâm Thắm chạy đến trước mặt nó bắt nó kêu một hồi, tâm tình vui vẻ.

“San tỷ tỷ, tỷ cũng tới nói nó.” Nàng cười tí mắt nói.

San tỷ nhi tăng thêm can đảm đi tới trước mặt tiểu Hôi, trước đánh giá vóc dáng với nó, thấy mình còn cao hơn nó một chút, lá gan lập tức lớn thêm không ít, học đáng vẻ Lâm Thắm cũng dạy dỗ nó một phen. Dạy dỗ tiểu Hôi xong, hai tiểu cô

nương thật vui mừng, dắt tiểu Hôi bước chậm đi trong vườn hoa, trên đường mòn trong rừng, San tỷ nhi rất sung sướng, “Tiểu Hôi tốt, không cần người!”

Lâm Thắm gật đầu, “Nếu đổi thành đại Bạch thì không thể, đại Bạch rất kiêu ngạo, ngoại trừ muội có thể dạy nó ra, đổi thành người khác thì không được.”

Tiểu cô nương như hoa đi bên cạnh đầu lừa con màu xám tro, nhìn có vẻ hài hòa kỳ quái.

Đợi đến khi Lâm Phong, Lâm Khai và Hoài Viên Vương đồng thời trở về, hai tiểu cô nương đã có thể vui sướng đến phát điên rồi.

Tiểu hồ ly trắng tinh, con thỏ nhỏ màu xám tro, con chim trĩ màu trắng, con heo rừng nhỏ màu xám, con dê núi nhỏ màu trắng, con sóc con màu xám tro... Muôn hình muôn vẻ, đủ loài đầy đủ hết, mỗi một dạng đều đáng yêu. die ennd kdan/le eeqahyd onnn

Lâm Thâm mừng rỡ đến đuôi lông mày cong cong, nhiệt tình chỉ huy nhóm thị nữ Thanh Trúc, “Màu trắng để chung với đại Bạch, màu xám tro để chung với tiểu Hôi.”

Thanh Trúc nhìn mấy lần, dịu dàng khuyên Lâm Thâm, “Nhị tiểu thư, tiểu hồ ly và dê núi màu nhỏ này, còn có chim trĩ, ngỗng trắng, đại khái không thích hợp thả chung với nhau, người xem như vậy có được không? Trước tiên tách chúng ra nuôi riêng, ban ngày liền để chúng chơi chung, chờ chúng nó chơi quen, lại thả vào một lồng tre nuôi chung.”

Lâm Thâm suy nghĩ một chút, “Đúng vậy, bọn chúng còn không quen thuộc, thả vào cùng một chỗ chỉ biết đánh nhau!” Rất vui mừng đồng ý.

Thanh Trúc hé miệng cười, ra lệnh cho tiểu nha đầu chia ra nhốt tiểu hồ ly con thỏ nhỏ vào trong lồng, cho người nuôi.

Đàm Tuệ phải đi, sai người tới kêu San tỷ nhi, Lâm Thâm cười tít mắt vẫy tay từ biệt với tiểu biểu tỷ của nàng, “San tỷ tỷ, tỷ cô rảnh rồi trở lại chơi nha.”

San tỳ nhi đồng ý, từng bước một đi theo thị nữ về nhà.

Hoài Viễn Vương ngoắc tay với Lâm Thâm.

Lâm Thâm vui vẻ như điên chạy tới, ngọt ngào nói cảm ơn, “Diệu ca ca, cảm ơn huynh, đại Bạch và tiểu Hôi đều có bạn rồi.”

“Muội muốn cho đại Bạch và tiểu Hôi có bạn sao?”
Hoài Viễn Vương mỉm cười, bế nàng lên bàn đá thật cao, mặt đối mặt nói chuyện với nàng.

Lâm Thâm rất nghiêm túc, “Ừ, phải có bạn. Khi muội không cùng chúng nó, bọn chúng sẽ không khó chịu.”

Lời đùa bỡn của Lâm Thâm, khiến đáy lòng Hoài Viễn Vương mềm nhũn.

Hắn ôm lấy Lâm Thâm, lấy ra một cái hộp xinh xắn từ trong ngực, nhỏ giọng thương lượng với Lâm Thâm, “A Thâm, cái hộp này, muội thay Diệu ca ca đưa cho tỳ tỳ có được không?”

Lâm Thâm tò mò, “Cái gì vậy?” Không đợi Hoài Viễn Vương phản đối, đã lạnh lẽo mở cái hộp ra.

“Wow —” Nàng kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Trong hộp là viên đá màu hồng nhạt, là màu hồng nhạt rất thuần túy và tinh khiết, màu sắc tinh khiết, không lẫn một chút tạp chất nào, trong suốt sáng ngời, ánh sáng lung linh.

“Đẹp mắt.” Lâm Thâm hăm mộ nói.

Hoài Viễn Vương hơi đỏ mặt, thấp thòm nói: “A Thâm, tỷ tỷ của muội sẽ thích chứ?”

Lâm Thâm lưu luyến nhìn hồi lâu, liền đóng cái hộp lại, cười tít mắt nói: “Đẹp mắt như vậy, tỷ tỷ nhất định sẽ thích. Điệu ca ca, muội liền đi đưa.” Để Hoài Viễn Vương bế nàng xuống, cầm cái hộp, dáng vẻ đắc ý ngạo mạn rời đi.

“A Thâm, muội đi đâu” Lâm Hàn vội đuổi theo nàng.

“Muội là người mang tin tức.” Lâm Thâm dương dương há hê.

Nàng giơ cái hộp nhỏ trong tay lên, tỏ vẻ mình đang làm chuyện rất quan trọng.

Hoài Viễn Vương đỏ mặt, xoay người bày tỏ tình ý với bụi hoa hồng cao hơn hai thước, giống như đang thưởng thức hoa tươi.

Lâm Phong giả bộ như không nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Khai cũng thầm vui trong lòng. Hoài Viễn Vương à Hoài Viễn Vương, ngài có thể dụ dỗ a Thâm nhà ta đảm nhận người mang tin tức cho ngài, nhưng nàng thật sự quá nhỏ, còn không hiểu chuyện, sẽ không lén lén lút lút giấu người, chỉ biết quang minh chính đại... Ha ha, như thế này người Lâm gia đều biết hết rồi.

Lâm Thâm ngẩng đầu uốn ngực đến trong phòng Lâm

Đàm, giao cái hộp cho tỷ tỷ, “Điệu ca ca đưa cho tỷ, hỏi tỷ có thích không?” Nói xong quen cửa quen nẻo trèo lên tháp mỹ nhân, thoải thoải mái mái nằm nghiêng, ra lệnh cho tiểu nha đầu, “Ta khát, rót cho ta ly nước.”

Tiểu nha đầu vội hỏi, “Nhị tiểu thư, có thêm mật ong không?”

Lâm Thâm gật đầu, “Muốn.”

Tiểu nha đầu vội vàng đi pha nước mật ong.

“A Thâm, uống nước phải ngồi thẳng lên, không cho nằm nghiêng.” Lâm Đàm dịu dàng nói.

Lâm Thâm đỏ thẹn không động. “Tỷ tỷ, muội là người mang tin tức nha.” — Đã là người mang tin tức cho tỷ và Diệu ca ca rồi, vẫn không thể thoáng mở một mắt sao?

Lâm Đàm mỉm cười đi tới, bế nàng ngồi lên ghế dựa, “Nghe lời, khi uống nước phải ngồi, không thể nằm xiên xiên vẹo vẹo.”

Lâm Thâm thở dài, “Được rồi, muội cho rằng làm người mang tin tức, liền có thể không giống như ngày trước.”

Ngồi thẳng ngay ngắn, nhận lấy nước mật ong tiểu nha đầu đã pha xong uống vài ngụm, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra vẻ mặt vừa lòng.

Lâm Đàm cười không xong.

Nàng mở hộp ra nhìn một chút, nhất thời sắc mặt ửng hồng.

Lâm Thâm nâng hai gò má lên, cười hì hì, “Viên đá đẹp mắt, tí tí cũng xinh đẹp.”

Lâm Đàm cười véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Đợi tí tí một lát.” Cầm cái hộp trở lại phòng trong, sau một lúc lại đi ra, trên tay đổi một cái hộp khác, cũng rất tinh xảo, “A Thâm, phiền muội mang về cho hấn.”

“Hấn, ai cơ?” Lâm Thâm ngây thơ hỏi.

Trên mặt Lâm Đàm nóng lên, nhỏ giọng nói: “Chính là Diệu ca ca của muội.”

“A.” Lâm Thâm hiểu ra.

Nàng tự chủ trương mở cái hộp ra nhìn một chút, thấy cũng là viên đá, phát ra ánh sáng xanh nhạt, rất đẹp.”

“Cũng là viên đá nha.” Nàng nói thêm nhỏ nhỏ một câu, cầm cái hộp lên, nghênh ngang rời đi.

Chờ khi nàng giao cái hộp này cho Hoài Viễn Vương, toàn bộ ánh mắt của tất cả mọi người ở đây đều rơi vào trên cái hộp này. Ánh mắt hai huynh đệ Lâm Khai, Lâm Hàn sáng quắc, khiến cho Hoài Viễn Vương người đã từng trải qua sa trường, trong lòng cũng hơi hốt hoảng.

“Vẫn là viên đá.” Lâm Thâm cười ngọt ngào, nói cho hấn biết.

Lâm Khai đi tới, ôm lấy Lâm Thâm, “Tiểu a Thâm,

dại ca tôi dạy mười đọc thơ, Dầu ngã dĩ mộc qua, báo chi dĩ quỳnh cừ, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã; Dầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã; Dầu ngã dĩ mộc lý, Báo chi dĩ quỳnh cừu, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã'."

(*) Bài thơ Mộc qua – Không Tì, dịch nghĩa cuối chương

Mắt to của Lâm Thâm đảo tới đảo lui, cuối cùng suy nghĩ hiểu rõ, hoan hô nói: “Quảng cho viên đá, đáp lại viên đá!”

Tuy rằng nàng nghe không hiểu thơ Lâm Khai đọc có nghĩa là gì, nhưng nàng trời sinh thông minh, có thể dựa vào đó chuyển tiếp, thành một câu thơ chẳng đâu vào đâu.

Chúng đều tỏa sáng.

-----Puck.d.d.l.q.d-----

Hoài Viễn Vương và Khang Vương một trước một sau phụng chỉ tra án tham ô, hai người cho ra kết luận hoàn toàn khác nhau.

Trong tấu chương mà Hoài Viễn Vương trình báo cho Hoàng đế chính là tri châu Túc châu Phương Đức Sơn là đầu sỏ gây nên, mà trong tấu chương của Khang Vương lại là Tri châu An Định châu Lâm Phong mới là tham quan khiến người ta giận sôi, Hoàng đế thật sự công bằng với hai người con trai này, lệnh cho Túc châu, An Định châu tạm thời do Châu đồng phụ trách tất cả sự vụ, áp giải Phương Đức Sơn, Lâm Phong vào kinh,

Từ trên xuống dưới Lâm gia lập tức lòng người hàng hoàng.

Lâm Khai và Lâm Đàm lâm nguy không sợ hãi, vừa trấn an La phu nhân và tôi tớ trong nhà, vừa sai người thu dọn châu báu, chuẩn bị lên đường vào kinh — Người Lâm gia đương nhiên muốn cùng Lâm Phong, không để cho ông một mình đối mặt với sóng to gió lớn ở Kinh thành.

Hoài Viễn Vương đích thân đến trấn an La phu nhân, lưu lại hơn mười người thị vệ ở trước cửa Lâm phi ngày đêm trực ban trông coi, rõ ràng tỏ rõ thái độ của hần.

Tam phu nhân Sơn gia, Hương đại phu nhân vốn cứ cách một khoảng thời gian lại mang theo tiểu nữ nhi của mình cùng mẹ con La phu nhân, Lâm Thâm tụ họp một chút, khi đến nơi này cũng không tị hiềm, vẫn như trước đây, mang theo Sơn Trăn Trăn, Hương Du Ninh lên cửa.

Ngược lại Đàm Tuệ và San tự nhiên, vẫn không lộ diện.

Lâm Thâm mặt sung sướng, khoe khoang nói: “Trần Trần, Du Ninh, cha ta biết ta muốn đến Kinh thành chơi, nhưng cha là châu quan, không thể rời bỏ, liền nghĩ ra một cách hay, các người đoán thử coi là gì?”

Sơn Trần Trần và Hương Du Ninh là cô nương lớn
chúng đó có thể đoán ra được cái gì, đều lắc đầu.

Lâm Thâm cười hì hì, “Thật ra thì ta cũng không biết, chỉ có điệu, đái ca và tử tử, còn có Diêu ca ca, còn có nhi

ca ta, còn có nương ta, đều nói cho ta, cha ta sẽ ở Kinh thành chờ ta, đến lúc đó ta sẽ biết rõ.”

Sơn Trần Trần lộ vẻ, “Đến lúc đó người phải viết thư nói cho chúng ta biết đó nha.”

Hương Du Đình bả đao ra lệnh, “Đúng, viết thư nói cho chúng ta biết, phải nói thật cẩn kẽ!”

“Được.” Lâm Thâm vui vẻ đồng ý.

Đi Ninh năm thíc mười sáu, Lâm Thâm tay trái dắt đại Bạch, tay phải dắt tiểu Hôi, theo mẫu thân và ca ca tỷ tỷ của nàng, bước trên đường về kinh.

(*) Dịch nghĩa bài thơ Mộc qua – Không Tì:

Người quăng sang tặng ta trái mộc qua.

Thì ta đáp lại bằng món ngọc cù đẹp đẽ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Người quăng sang tặng ta trái mộc đào

Thì ta đáp lại bằng món ngọc đao đẹp đẽ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Người quăng sang tặng ta trái mộc lý.

Thì ta đáp lại bằng món ngọc cừu đẹp dễ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Chú giải của Chu Hy: Mộc qua – dây mậu mộc, trái như trái dưa nhỏ, chua, ăn được; quỳnh – sắc đẹp của ngọc, cừ – tên một thứ ngọc để đeo.

Mộc đào – trái nhỏ hơn trái mộc qua, chua và chát; dao – ngọc đẹp

Cừu (đọc là kỳ) – tên một thứ ngọc. (nguồn: thivien.net)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.